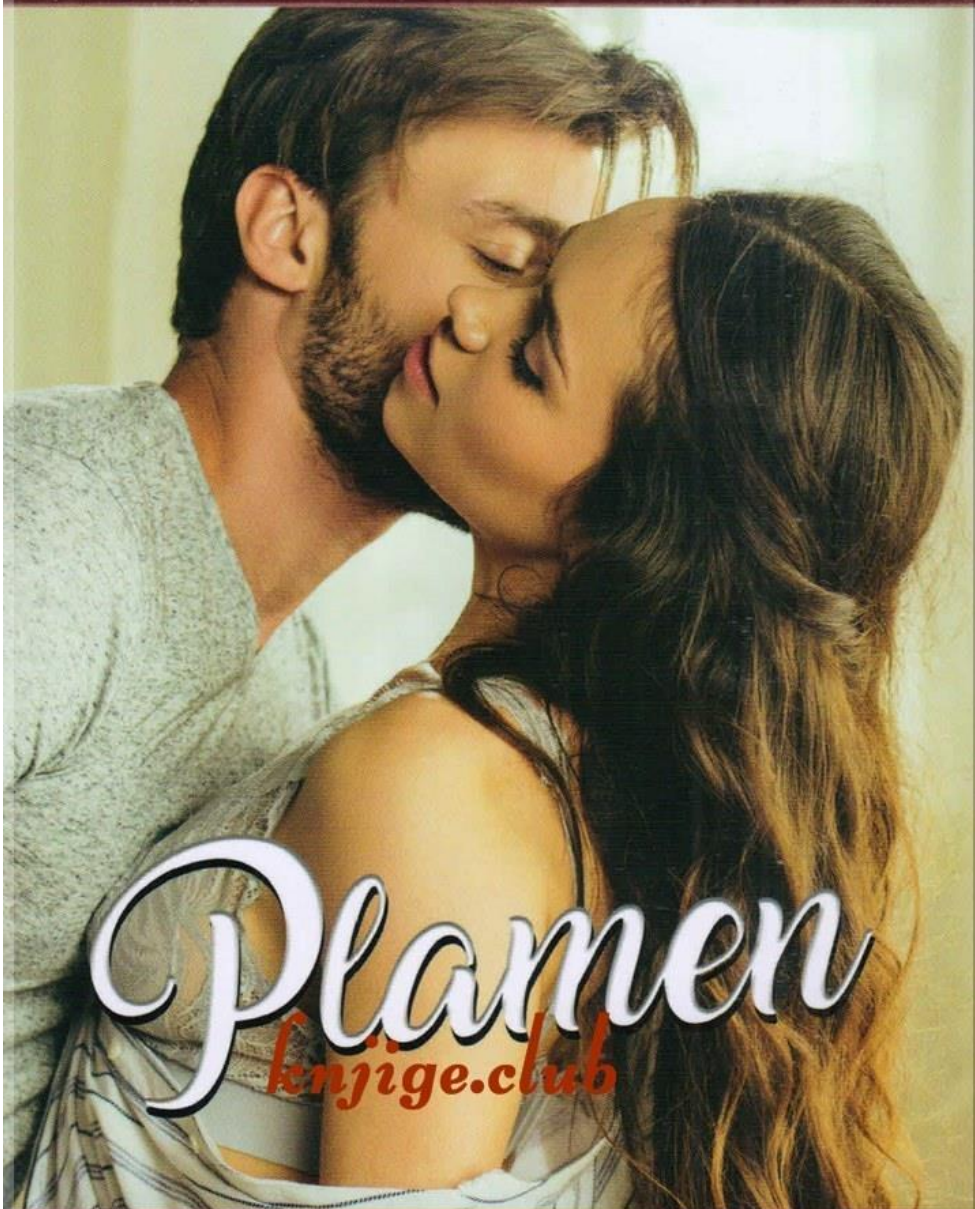

Tony & Mita

OD AUTORKE BESTSELERA NJUJORK TAJMSA
HELEN HART

Plamen

knjige.club

Mogao je da obuzda požudu,
ali nije mogao da sakrije ljubav.

**EVRO
BOOK**

1

knjige.club

Tony & Mila

Naslov originala:

Helen Hardt

Burn

Helen Hart

Plamen

S engleskog prevela

Marija Pavićević

2

knjige.club

*Za moje nećake,
Loren i Anu Stab.
Voli vas vaša teta Sisi.*

PROLOG

Melani

Nisam imala predstavu koliko sam vremena provela u sobi. Čovek u crnom mi je jednom doneo hranu. Jela sam iako nisam bila gladna. Celu sobu sam pretražila kako bih našla neki izlaz, ali uzalud. Kad sam bila žedna, pila sam vodu sa umivaonika u malenom toaletu. Još nisam znala šta me čeka.

Kao odgovor na to neizgovoreno pitanje, čoveku crnom je otključao vrata i ušao.

- Dobro jutro, doktorka!

Da li je to značilo da je stvarno jutro? Nisam imala pojma. Spavala sam... bar sam tako mislila. Ili sam u poluhipnotisanom stanju oživljavala seanse sa Đinom.

- Danas je tvoj srećan dan - rekao je - izlaziš odavde. Iako je trebalo da zbog te vesti budem uzbuđena, ostala sam turobno smirena. Sećanje na Đininu seansu "Bolje da umrem", nadvilo se nada mnom. Da li sam propustila njen poziv u pomoć? Ništa drugo nije ukazivalo na suicidnost. Radila je, volontirala u lokalnom svratištu za decu... Bila je u mnogo boljem stanju nego Tajson Stil kad je prvi put došao kod mene, a on nije bio suicidan. Naprotiv, njegova žarka želja za životom sasvim je nadjačala želju da umre.

Čovek u crnom me je prekinuo u razmišljanju. Izvukao me je iz kreveta i gurnuo licem uza zid.

Vezao mi je ruke, ovog puta lepljivom trakom. - Da nisi probala nešto da mi izvodiš!

Da nešto izvodim? Kamo sreće da sam mogla! U sobi nije bilo ničeg što bih mogla da upotrebim kao oružje, a on mi je već dokazao da je jači od mene.

- Zar ne želiš da znaš kuda idemo?

- Ne baš - odgovorila sam.

- Kako hoćeš!

Kad smo izašli, shvatila sam da smo u nekoj kući. Mala soba bez prozora bila je u podrumu. Poveo me je uza stepenice pa kroz vešernicu. Kuhinja se nalazila levo, a mi smo skrenuli desno, u garažu. Bila je to

velika garaža, dovoljno velika da u nju stanu tri automobila. Međutim, samo jedna kola su stajala parkirana.

- Ovo je veoma poseban auto, doktorka Karmajkl. Bio je to veliki, skrpljen, nekoliko decenija star auto.

- Meni ne izgleda posebno. Izgleda kao krtija. Nasmejao se.

- I jeste. Pripada nekome koga si upoznala, a zanimljivo je što je ovo stari model. Mogu da ga upalim, i zaključam, a onda niko ne može da otvori vrata dok motor radi.

- Pa šta?

Tad mi je sinulo.

- Ne! - uzviknula sam i pokušala da mu se istrgnem iz ruku.

- Shvatila si, dakle.

Ugurao me je u garažu i naslonio na auto. Zatim mi je mahnuo ključevima ispred nosa. - Bez njih nećeš moći da otvoriš vrata i isključiš motor. I čik pogodi! Ja ću ih odneti!

Srce mi je lupalo kao ludo, a krv mi se sledila u žilama.

- Pusti me! Pusti me!

- Neće moći, doktorka. Ima da umreš u ovoj garaži. Prepuštena si na milost i nemilost ovom automobilu. Baš kao i Đina Kejts.

1.

Džona

Plavookom Lariju su se usne razvukle u podrugljiv osmeh. I dalje je licem bio okrenut Brajsu, a pogled mu se jezivo prikrađao ka meni, pri čemu nije pomerao glavu. - Mali, nastavi da tragaš ako hoćeš, ali poslušaj moj savet. Istina je precenjena. Jednom kada otvoriš vrata te mračne sobe, više je bezmalo nemoguće izaći iz nje.

Prošla me je jeza. Lari se obraćao Brajsu, ali samo ja sam znao na šta se to odnosi.

To se odnosilo na istinu.

Na činjenicu da je Brajsov otac jedan od ljudi koje tražimo.

Istina je, zaista, kao mračna soba, i znao sam ko mora da otvori ta vrata Brajsu. A to sigurno neće biti Lari.

Lari je i dalje uporno odbijao da nam otkrije imena druge dvojice saučesnika. Sada sam pak više nego ikada bio siguran da sam došao do ispravnog zaključka na osnovu nečega što sam ranije čuo od Larija - Brajs poznaje jednog otmičara.

A taj otmičar je njegov rođeni otac.

- Reci mi, ujače - obratio sam mu se. - Čini mi se da misliš da Brajs poznaje jednog otmičara. Poštedi nas muka i kaži nam ko je on.

Ono što sam tražio od Larija nije bilo iz čovekoljublja, bio sam svestan toga. Kad bi Lari rekao Brajsu za oca, onda to ne bih morao ja da uradim.

Larijevo lice je i dalje bilo bezizrazno. - Ja to nisam rekao.

- Možda ne baš otvoreno - odvratio sam. - Ali si svakako nagovestio.

- Ponoviću. Ja to nisam rekao.

Brajs, koji je sedeo pored mene, prebledeo je i sav se ukočio. Izgleda da je pročitao Larijevu poruku između redova.

- Pa otkud onda ta priča o tome da je istina kao mračna soba? - Zagledao sam se ujaku pravo u one plave oči.

- Zar stvarno misliš da ćeš podneti istinu? - Ovog puta je Lari gledao u mene, a ne u Brajsa. Brajs je gledao ispred sebe.

- Već sa trinaest godina bio sam primoran da se borim sa nečim što nikad ne treba da zadesi nijednog čoveka - procedio sam kroz zube. - Mogu da podnesem šta god mi serviraš. - Pogotovu što sam znao na šta se ta njegova "istina" odnosi.

Lari je uporno piljio u mene. - A tvoj prijatelj? Novopečeni otac? Može li on da podnese istinu?

Te reči su trgnule Brajsa iz obamrlosti, a boja mu se postepeno vraćala u lice. - Mogu ja da podnesem sve što imaš da mi kažeš.

- Mali, dobro i ozbiljno razmisli pre nego što se upustiš u to - rekao je Lari, pogleda uprtog u Brajsa.

- Mogu ja to da podnesem - procedio je Brajs.

- Odrasli smo ljudi, ujače, uprkos tome što voliš da nam se obraćaš kao deci. A sada nam svoj trojici učini uslugu i reci prokletu istinu. Ko su ta druga dvojica?

Lari je odmahnuo glavom, cinično se nasmejavši. Okrenuo se prema čuvaru koji je stajao pored njega. - Završili smo.

Brajs je ustao stežući pesnice. - Nismo ni izdaleka završili. Ima da kažeš Džou i meni ko je oteo njegovog brata i ko je ubio mog rođaka. Odmah.

Ustao je i Lari, a na licu mu je titrao onaj zmijski osmeh. - Vas dvojica, izgleda, ne čujete baš dobro. Neću ja nikoga da ocinkarim. Pomirite se s tim.

Čuvar je odveo Larija.

Brajsovo do maločas blede lice sada je bilo zajapureno. Razbesneo se. - Prokletstvo - rekao je. - Nikada nećemo saznati istinu.

Istinu... Ja sam već shvatio jedan deo. A shvatio sam i još nešto.

Sledećeg puta kada budem došao da posetim ujaka, doći ću sam.

*

- Ko uopšte živi ovde?

Zauzeo sam mesto na parkingu blizu Melanine zgrade. Brajsu sam zasad samo rekao da moram da obiđem jednu prijateljicu.

Prijateljicu.

Sâm Bog zna da mi je bila mnogo više od toga, a bio sam spreman da joj kažem da ode. Ali više ne. Predomislio sam se. Biću uz nju, tačnije, bar ću pokušati. I moje sopstvene misli su bile zbrkane, pa nisam bio

siguran koliko bih mogao da joj pomognem, ali bi joj svakako značilo da joj se nađem.

Nisam želeo da lažem Brajsa. Već sam previše toga krio od njega. - Moja prijateljica je... psihoterapeut. Doktorka Melani Karmajkl.

- Zar to nije...?

Klimnuo sam glavom. - Tajsonov psihoterapeut. Jeste.

- Dakle, ona ti je prijateljica?

- Da. U neku ruku. Mislim...

- Zaboga! Spavaš s njom!

Odmahnuo sam glavom smeškajući se. Kako, dođavola, Brajs još uvek može da me pročita kad smo toliko dugo bili razdvojeni? - To se tebe ne tiče.

Brajs mi se široko osmehnuo. - Džo, poznajem te čitavog života, majku mu. Ne možeš da sakriješ tako nešto od mene i da hoćeš. Čitam te kao knjigu.

Očigledno je tako, što ne znači da je i dobro. Nisam želeo da otkrije da sumnjam na njegovog oca bar dok ne pronađem čvršći dokaz. Čim ga budem pronašao, moraću to da saopštim Brajsu pre nego što kažem Tajsonu. Toliko mu dugujem. Na kraju krajeva, to je njegov otac. Nije mi bilo baš drago zbog toga.

- Dobro - rekao sam. - Provalio si me. Kresnuli smo se nekoliko puta, ali smo ipak samo prijatelji.

- Stvarno? A zašto smo onda došli da je obidemo? Zašto je nisi pozvao da vidiš kako je ako toliko brineš?

- Zato što se ne javlja na telefon.

Stvarno sam se razbesneo kada se Melani iskrala iz moje kuće pre nekoliko dana, onda kad su nas Tajson i Džejd zatekli kako se goli kupamo u mom bazenu. Pozvala me je nekoliko sati posle toga, ali joj se nisam javio. Kad sam je na kraju pozvao, opet sam doživeo isto. Nije se javila. Zaslužio sam to, ali ubrzo sam počeo da brinem. Melani nije od onih koji se dugo dure. Ona je dobar čovek - neko ko, baš naprotiv, priča da se ne treba duriti, neko ko pomaže drugima.

- Jesi li razmotrio mogućnost da možda ne želi da razgovara s tobom?

- Jesam. I to mi je palo na pamet. Možda i ne želi. Prošlo je nekoliko dana.

- Da se niste sporečkali pre toga?

Uzdahnuo sam. - Nažalost, jesmo. Neko vreme sam bio ljut na nju, ali me je prošlo.

- Šta je uradila?

- Duga je to i dosadna priča. Ukratko, Tajson i Džejd su nas zatekli kako se kupamo goli u mom bazenu. Bilo joj je neprijatno, pa umesto da ostane, kako sam želeo, ona se obukla i pobjegla. - Otvorio sam vrata.

Brajs je ustao sa suvozačevog sedišta i krenuo za mnom. - Lepa zgrada.

- Ima baš lep stančić u potkrovlju. Na četvrtom spratu je.

- Hoćeš da ostanem ovde?

- Može ako ti ne smeta.

- Taman posla. Prekoputa je bar. Posle ovog razgovora s Larijem stvarno bi mi leglo jedno pivo.

- Dobra zamisao. Samo da proverim kako je i dolazim.

Brajs mi je mahnuo odlazeći prema baru. Toliko o tome da me čita kao knjigu. Znao sam prokleta dobro da se neću naći sa svojim prijateljem u baru za nekoliko minuta ako je Melani kod kuće.

Zato što želim da vodim ljubav s njom.

2.

Melani

Nisam osećala sopstveno telo. Ne. Ovo se ne dešava. *Mučni glavom, Melani. Mora da postoji izlaz. Možeš nogama da razbiješ prozor. Očas posla.*

Zasad mi još nije vezao noge. Ako mu budem odvlačila pažnju, možda će zaboraviti da to uradi.

Samo ga zagovaraj. Pusti ga neka priča.

- Nije valjda ovo auto u kome se Đina ubila? - Zapravo, nisam ni želela da znam odgovor, ali morala sam da ga zagovaram što duže. Sada je važan svaki sekund. Morala sam da ga iznenadim.

- Stvarno te zanima?

Istina, da li me to uopšte zanima? Bilo da je Đina umrla u ovom autu ili nije, vrlo lako bih od njegovih gasova mogla sama da se ugušim.
- Naravno da me zanima. Ona mi je bila pacijent, a meni je stalo do pacijenata.

- Zaista, doktorica? Zašto si onda dopustila da umre? Kao da mi je nožem rasporio utrobu. - Nisam ja dopustila da umre. Ona je izvršila samoubistvo.

- Ubila se zato što joj nisi pomogla.

Zglobovi na rukama su mi goreli od bola kada ih je ponovo oblepio trakom. Noge su mi još uvek bile slobodne. Šta ako...?

Brzo sam se okrenula ka njemu. Za pojasom mu je zasvetlucao crni revolver. Lako je mogao da ga zgrabi i ubije me pre nego što bih stigla bilo šta da uradim, ali morala sam da pokušam. Zaklela sam se da ću se iščupati iz ovoga. Vratiću se Džoni i otvoreno ću mu reći da ga volim. Duboko sam udahнула i brzo ga šutnula među noge.

- Jao! - Presamitio se.

Ponovo sam podigla nogu, spremna da ga tresnem što jače mogu, ali se on brzo izmakao i zgrabio me za gležanj.

Vrisnula sam od bola kada mi je uvrnuo krhki zglob.

- Kučko glupa! Valjda znam toliko da treba da nosim štitnik za genitalije kad radim! Zašto si, dođavola, to uradila?

Šutnuo me je u gležanj, koji me je već boleo, pa je novi talas bola prostrujao kroz mene. Čvrsto sam zatvorila oči pokušavajući da potisnem suze. Međutim, bila sam slaba, i fizički i psihički. Nisam imala predstavu koliko sam već ovde i mada me je hranio, nisam baš bila sita. Koliko ću još morati da izdržim? Da li je pametnije da sam sačekala dok ne upali motor?

Nije. Morala sam da iskoristim svaku priliku koja mi se ukaže. Nažalost, ovog puta nisam uspela, samo sam sebi umanjila šanse, jer me sad boli gležanj. Pošto sam mogla da ga pomeram, bar sam znala da nije polomljen. Možda je iščašen.

- Pizdo tupava. Trebalo je da te ubijem i završim s tobom. Ali to nije predviđeno planom.

- A šta je predviđeno? - upitala sam. - Ko te je poslao da mi ovo uradiš?

- Ne bih smeo da kažem.

- Rodni Kejts? Đinin otac? - Nema šanse da je Đinina majka. Ona je još u bolnici.

- I dalje ne smem da kažem.

- Zašto me držiš ovoliko dugo? Zašto me prosto nisi ubio kada si me oteo?

- To nije bilo po planu.

- Jebeš prokleti plan! - Gležanj mi je pulsirao od bola. - Samo mi reci šta hoćeš. Novac? Nabaviću ga.

- Imam ja mnogo para. Dobro naplaćujem svoje usluge.

Zakašljala sam se. Dakle, ovaj čovek nije moj neprijatelj već je samo plaćeni ubica. Neko koga je unajmio Rodni Kejts. Ali Rodni Kejts je profesor na koledžu. On nije bogat. Đina je rekla da je odrasla u skromnoj porodici. Koliko ja znam, unajmljivanje ubica nije baš jeftino.

- Ko te je unajmio? - pitala sam dahćući i grčeći se od bola.

- Dosta mi je tvog blebetanja. Umukni, ili ću ti zalepiti i usta, jebote!

Stegla sam usne. Ne, ne sme mi oduzeti mogućnost da vrištim. To mi je preko potrebno. Možda će mi to biti jedino oružje kad ovo krene.

Gležnjeve mi je vezao kanapom, a ne trakom, pa sam se namrštila i jauknula od bola.

- Boli, a? E pa, sama si kriva.

Htela sam da se izvičem na njega, ali sam se setila one pretnje da će mi zalepiti traku preko usta. Glas mi je bio potreban kao oružje.

- Zanimljivo. Eto, danas prave ove savremene automobile, pa se na ovaj način mnogo duže umire. Ovi moderni katalizatori poprilično smanjuju količinu oslobođenog ugljenmonoksida. Kod ovog starog automobila nije tako... Nećeš biti te sreće.

Garaža je bila velika i to mi je išlo u prilog. Moraću da se odignem što više, jer će vazduh biti čistiji bliže tavanice. U toj prostoriji nije bilo ničega sem starih metalnih polica. Popeću se na najvišu policu ako uspem nekako da se odvežem. Ako me gležanj ne izda.

Ukoliko i ne uspem da se odvežem, poslužiću se glavom. Glava mi je svakako dovoljno tvrda da razbijem prozor. Ali ako udarim previše snažno, mogu da izgubim svest, pa ću svejedno umreti.

Čovek u crnom mi je vezao kanap oko nogu. - Vreme ističe, doktorka.

- Koliko vremena treba da prođe? - upitala sam. - Mislim, dok ne umreš? - Znala sam odgovor na to pitanje, naravno, budući da sam lekar, ali morala sam što više da odugovlačim.

- Zavisi. Šta misliš, posle koliko vremena je Đina Kejts umrla?

Svaki put kad bi neko pomenuo Đinu kao da mi je zarivao nož u srce. Svaki prokleti put. - Ne znam. - I nisam znala iako sam mogla da pretpostavim.

- Sada to u suštini nije ni važno. Ona je mrtva. Zbog tebe je sada pod zemljom, jebote.

- Jesi li je poznavao?

- Nisam, jebote, nisam je poznavao.

- Pa zašto ti je onda to bitno? - Naravno da sam znala zašto. Zbog novca. Ipak, nastavio je razgovor, a to je bilo važno.

- Ne tiče te se.

- Platiću ti dva puta više od svote koju su ti dali.

- Žao mi je.

- Hoćeš da kažeš da si nepotkupljiv?

To ga je nasmejalo. - Nemoj da se praviš pametna. Svakako ne bih dugo opstao u ovom poslu kad ne bih obavljao narudžbine zbog veće sume novca. Niko ne bi imao poverenja u mene.

Plaćeni ubica s moralnim načelima. Zanimljivo.

- Sem toga - nastavio je - ti nemaš para. Blefiraš.

I *jesam* blefirala. Dobro sam zarađivala i imala bih dobru penziju, ali nisam imala onoliko novca koliko bi on tražio.

Džona Stil sigurno ima.

Da li je bio spreman da plati koliko god je potrebno da budem bezbedna? Očigledno je ljut što sam pobjegla od njega, jer je hteo da ostanem.

Glasno sam uzdahnula. Nikako nisam mogla da stupim u kontakt sa Džonom. Imala sam njegov broj u telefonu, ali nije bio memorisan. Nisam mogla da ga pozovem čak ni da sam bila u stanju. Ovaj maskirani čovek mi sigurno neće pomoći.

Prepuštena sam sama sebi.

Ostala sam sama.

Kao što je bila i Đina kao dete. Kao što je bio i Tajson, u onom mračnom, hladnom podrumu.

Maskirani je otvorio vrata auta i uključio motor. Nagonski sam duboko udahnuo - jer možda poslednji put udišem čist vazduh.

Posegao je za bravom sa suvozačeve strane, zaključao je, a zatim ustao, zalupio i vozačeva vrata i zaključao ih, - Vreme je isteklo, doktorka. - Gurnuo me je prema kolima.

Tresnula sam o vozačeva vrata, izgubivši ravnotežu. Skliznula sam, pri čemu me je brava zagrebla po leđima, i sručila sam se na pod. Gležanj mi je goreo.

Zapiljio se u mene stojeći kod vrata koja vode u kuću. - Sve je zaključano, proverio sam. Zbogom. Vidimo se u paklu.

Vrata su se zatvorila, tiho škljocnuvši.

Zatvorila sam oči i udahnuo, vrativši se osnovnom životnom nagonu... disanju i...

Ne! Ovog puta mi taj osnovni životni nagon neće pomoći. Što više budem disala, brže ću izgubiti svest zbog ugljen-monoksida.

Drhtala sam, još uvek ležeći na betonskom podu pored auta. Sada nikako ne smem da se izbezumim. Moram da preduzmem nešto, i to brzo. Gležanj me je i dalje užasno boleo, pa sam se odgurala na zadnjici do polica s druge strane garaže.

I tada sam je ugledala.

3.

Džona

- Šta je ovo, dođavola?

Telom mi je prostrujala jeza. Preko Melaninih vrata bila je zalepljena policijska traka i bila su zakatančena. Šta se, dovraga, desilo? Da joj nisu obili kuću? Nadam se da nije to u pitanju. Sigurno je dobro. Brzo sam pozvonio.

Nije je bilo.

Džo, smiri se. Ovo ne mora ništa da znači. Možda je na poslu. Kancelarija joj je nedaleko odavde. Ne - nije na poslu. Uzela je tri nedelje odmora. Možda je izašla da završi nešto. Ili...

Brzo me je proburazila strela zavisti. Možda je negde sa Oliverom Tvistom.

Odmahnuo sam glavom. Ah, bože, više bih voleo da je sa Oliverom nego da je u nevolji. Ma koliko nisam želeo da priznam, policijska traka nije slutila na dobro. Da nije povređena? Možda mi se zbog toga ne javlja?

Mislio sam da mi se sveti zato što se prvo ja njoj nisam javljao. Šta je očekivala kada se onako iskrala iz moje kuće, a prethodno sam je pozvao da ostane kod mene? Gospode, *koliko* sam samo želeo da ostane. Uzdahnuo sam i pokucao na vrata. Opet ništa, ali su se jedna vrata nekoliko metara niz hodnik otvorila.

- Kakva je to buka? - U do vratku je stajala mlada žena kratke kose, u farmerkama i majici s kratkim rukavima, na kojoj je pisalo "Poljubi me, ja sam Irkinja".

- Izvini ako sam te uznemirio. Tražim Melani Karmajkl. Znaš li šta se ovde desilo? Zašto je prelepljena traka? Šta joj se dogodilo? Je li dobro? Jesi li je videla?

- Uspori malo s pitanjima. Ne, bojim se da je nisam videla. Nije bila tu kada je došla policija.

Srce mi je tuklo kao da će iskočiti. U redu, to je dobro. Verovatno je u pitanju obična provala i Melani je dobro. Ali opet, *gde* je?

- Šta se dogodilo? Zašto je dolazila policija?

- Nisam baš sigurna. Obili su vrata, a zatim zalepili traku. Bila sam tada kod kuće i izašla kad sam čula buku, ali nisam ništa saznala. Nisu se dugo zadržali. Zaključila sam da joj se uključio alarm ili tako nešto.

Ta mlada žena je zaista bila mlada. Bila je baš ljupka u onoj majici. I izgledala je kao Irkinja. Imala je plavkastoriđu kosu i plave oči. Ipak, nimalo mi nije pomogla.

- Kada je došla policija?

- Preksinoć.

- *Preksinoć?* - Onda kad smo se Tajson i ja odvezli u Denver. - Jesi lije video od tada?

- Nisam, ali nas dve se baš i ne krećemo u istim krugovima.

Dođavola! Uporno sam ponavljao sebi da bi me pozvala da sam joj bio potreban. - Ako je kojim slučajem vidiš, možeš li joj preneti da sam je tražio?

Mlada žena se ponovo osmehnula. - Naravno, toliko mogu da učinim. Ali prvo moraš da mi kažeš kako se zoveš.

- Ah, naravno. - Izvadio sam novčanik iz zadnjeg džepa, otvorio ga i izvukao posetnicu. - Džona Stil - predstavio sam se i pružio joj je.

- Hoće li ona znati o čemu se radi? Klimnuo sam glavom.

Žena je ispružila ruku. - Ja sam Liza O'Tul. Drago mi je što smo se upoznali.

- I meni. - Na brzinu sam se rukovao s njom i krenuo.

- Zašto toliko žuriš?

Okrenuo sam se, a ona se nasmešila zavodljivo napućivši usne. Da ne poveruješ! Zar ona to pokušava da flertuje sa mnom u *ovakvim* okolnostima?

- Prijatelj me čeka u baru prekoputa. Molim te, samo prenesi Melani da je tražim. I da sam zabrinut za nju. Moram da znam da li je dobro.

- Važi se, Džona Stil. - Liza mi je namignula. Sigurno je živela od starateljskog fonda čim stanuje u Melaninoj zgradi. Ilije možda starija nego što izgleda pa je zaposlena.

Ja sam našao da popujem o novcu. Moja braća, sestra i ja nikada nismo morali da brinemo zbog novca. Ipak, naporno smo radili na ranču. Mogli smo da ga prodamo da smo hteli i dobili bismo dovoljno novca da obezbedimo nekoliko naraštaja. Međutim, i deda i praded a bi se verovatno prevrnuli u grobu da smo to uradili.

Dakle, obili su joj stan. Verovatno se smestila u neki hotel. Zvala bi me da želi ili bi se bar javila kad sam je zvao. Jasno je da je to što se iskrala iz moje kuće neka poruka. Sigurno ne želi da ima bilo šta sa mnom.

Trebalo bi da se pomirim s tim.

Moraću.

Ipak, nešto mi nije davalo mira - obuzeo me je onaj neobjašnjiv osećaj da nešto nije kako treba.

Odmahnuo sam rukom odagnavši ga. Nije to ništa što jedan martini ne može da reši. Otišao sam do lifta, spustio se u prizemlje i prešao ulicu da se pridružim Brajsu. Odmah sam ga uočio kako sedi za stočićem s pivom u ruci. Na stočiću ispred slobodne stolice stajao je martini. Dobar čovek. Polako sam mu prišao,

- Kako si prošao? - upitao je.

Podigao sam čašu i otpio gutljajčić. Nije kaprok, ali nije loš. - Nikako. Nije bila kod kuće, a vrata su joj zapečaćena policijskom trakom.

- Molim?! - Brajs je spustio pivo ne otpivši ni gutljaj. - Je li dobro?

- Valjda jeste. Popričao sam s njenom komšinicom. Melani nije bila u stanu kada je policija dolazila, pa je verovatno provala u pitanju. Samo ne znam zašto me onda nije pozvala?

- Zar mi nisi rekao da se iskrala iz tvoje kuće pre nekoliko dana? Možda...

- Slobodno završi misao. Možda nije želela da me pozove. - Otpio sam poveći gutljaj martinija. - Mogu ja to da podnesem, dodavola. - Mada nisam bio potpuno ubeđen u sopstvene reči.

- Pa onda je zovi opet. Jednom mora da se javi. Možda.

- Samo ne mogu da se otresem osećaj a da nešto nije kako treba.

- Kažeš da nije kod kuće? Onda je verovatno na poslu.

- Nije. Uzela je odmor.

- Stvarno? Zašto?

- Ne znam baš sve pojedinosti.

Znao sam, ali sam smatrao da nije lepo da govorim o Melaninom privatnom životu. Mučilo me je što lažem Brajsa. Mada sam se prilično izveštio u tome. I eto. Već sam u svojoj glavi osudio oca svog najboljeg prijatelja, a još mu nisam ni pomenuo da sumnjam na njega. Trebao mi je čvršći dokaz pre nego što išta preduzmem.

- Ne bih ja brinuo zbog toga - rekao je Brajs. - Verovatno je otišla u kupovinu ili tako nešto.

Melani nije odavala utisak da je od onih koji baš vole da idu u kupovinu. Svetlosmeđe pamučne gaćice mogla je da kupi bilo gde. Lepo se oblačila, a garderoba joj je bila poslovna i pažljivo odabrana. U njoj je izgledala neverovatno seksi, ali svaki taj komad bi mogla lako da naruči iz onlajn-kataloga.

Naravno, morala je da kupuje hranu. Možda je otišla na neko obično mesto, recimo, u piljaru.

- Verovatno si u pravu.

Šteta što na trenutak nisam poverovao sebi. Možda, zapravo ne želi da priča sa mnom. Ako je to u pitanju, pomirio bih se sa tim. Kao da bih i imao izbora.

- Šta misliš o ovome danas? - upitao je Brajs.

- Na šta misliš?

- Na našu posetu Lariju.

Naravno. Mozak mi je bio previše zaokupljen razmišljanjem o Melani. Potpuno sam zaboravio na posetu ujaku. - Nisam siguran da smo otkrili išta novo.

- I dalje misliš da poznajem jednog otmičara? Pokajao sam se što sam pomenuo Brajsu tu pretpostavku posle naše prve posete Lariju, ali to je bilo pre nego što sam saznao da je njegov otac možda umešan u sve to.

- Ne znam, čoveče. Nisam više siguran ni u šta.

- Znaš, možda si u pravu. Njegove reči jesu ukazivale na to. Samo ne znam ko bi to, dođavola, mogao biti. Ne poznajem takvog čoveka.

Zaustio sam nešto da kažem, nemajući pojma šta će mi izleteti, ali mi je baš u tom trenutku zazvonio telefon. Spas u pravi čas. Pogledao sam ekran telefona. - Nadam se da ti neće smetati da se javim. Zove me Mardžori.

- Naravno da neće.

Prislonio sam telefon uz uvo. - Zdravo, Mardž.

- Džo, moraš da dođeš kući. - Glas joj je bio piskav kao da će početi da vrišti. Nešto nije kako treba. - Moram odmah da porazgovaram s tobom.

- Šta se desilo? Jesi li dobro?

- Dobro sam. Valjda. - Glas joj je drhtao. - Videla sam nešto danas.
 - Šta si videla?
 - Ne želim da pričam o tome preko telefona.
 - Zar ne možeš da porazgovaraš sa Tajsonom i Rajanom?
 - Rajan je previše zauzet pravljenjem vina da bi ostavio posao. Njega ne mogu da pitam. A Tajson... Ne, ne mogu da pričam ni sa Tajsonom. Ne sada. Ne... još.
 - Gde je Džejd?
 - Na poslu je.
 - U gradu sam, Mardž. Brajs i ja smo...
 - O, bože. Brajs...
 - Šta? Brajs je ovde. Dobro je.
 - Sa tobom je?
 - Da, tu je, pored mene. Izašli smo na piće.
 - Pa gde je onda Henri?
 - Verovatno s Brajsovim roditeljima.
 - O, bože...
 - Mardž, reci mi šta se događa.
 - Pitaj Brajsa da li je dete kod njegove majke. Odmah.
 - Mardž...
 - Odmah. Molim te.
- Pogledao sam svog prijatelja. - Henri je s tvojom majkom, zar ne?
Brajs je klimnuo glavom. - Jeste.
Nastavio sam razgovor. - Henri je s Evelin. Dobro je.
S druge strane se začuo dubok uzdah. - Bogu hvala...
- Mardž, šta se, kog đavola, dešava?
 - Samo dođi. Čekaću te u tvojoj kući.
- Nije slutilo na dobro. A to što je zabrinuta za Hernija... može da znači samo jedno.
- Završio sam razgovor, strusio martini i okrenuo se prema Brajsu. - Moram kući.

4.

Melani

Između dna ormara s policama i zida video se deo cevi od belog PVC-a. Ako je šuplja - kao što bi cevi trebalo da budu - i ako bih mogla da nađem neku makar i sićušnu pukotinu negde u ovoj naizgled hermetički zatvorenoj garaži, mogla bih da dišem kroz nju i preživim. Još bolje bi bilo kad bih tom cevi razbila prozor na kolima, jer bih onda mogla da ugasim motor. Ovi stariji modeli automobila verovatno nemaju neprobojna stakla. Bar se nadam.

Nevolja je bila u tome što je trebalo nekako da odvalim taj deo cevi. Jedino što sam u tom trenutku mogla da učinim jeste da skakućem unaokolo na jednoj nozi, jer me je druga ubijala, a morala bih i da se služim rukama.

Osećala sam kako me obuzima uzbuđenje i kako mi telom struji neka energija. Bila sam uplašena, više nego ikad, ali morala sam brzo da delam. Skakutala sam duž jednog dela garaže zagledajući zidove što sam pažljivije mogla i zavirujući u svaku pukotinu. Bilo mi je potrebno nešto - bilo šta - čime bih se odvezala. Pregledajući prostor kao orao koji traži plen, tragala sam za bilo kakvom rupom u zidovima kroz koju bih mogla da udišem čist vazduh. Kada sam došla do zadnjeg zida, pregledala sam vrata koja voda napolje. Koliko sam mogla da procenim, bila su napravljena od punog drveta, na njima nije bilo staklenih površina i, naravno, bila su zaključana. Nije bilo sile da pobegnem sem ako ne nađem sekiru, mada bih prethodno morala nekako da oslobodim ruke da bih je držala.

Odskakutala sam do bočnog zida, na kome su bila vrata koja vode u kuću. Znala sam da su zaključana. Ionako nisam mogla da okrenem kvaku pošto su mi ruke bile vezane na leđima. Pregledala sam zid što sam bolje mogla. Mora da ima nečeg. Nečeg pomoću čega bih mogla da se izbavim odavde.

Ali nisam nailazila ni na šta korisno.

Potom sam prišla prednjem delu, garažnim vratima. Ta vrata su bila ofarbana u belo i činilo mi se da su poprilično masivna. Stekla sam utisak da je ovo stara gradnja. Garažna vrata su verovatno od drveta, a ne od aluminijuma. Bar mi je tako izgledalo iznutra. Zagledala sam ih sa

svih strana što sam bolje mogla tražeći mesto gde su oronula ili naprsla, neku pukotinu kroz koju bih mogla da udišem kiseonik, i najmanju nepravilnost u njihovoj površini.

Tanki izolacioni materijal u dnu garažnih vrata predstavljao je moguće rešenje. Kad bih mogla da ga otkinem, na tom mestu bi ulazio vazduh. Ali ruke mi nisu bile slobodne. Čučnula sam na pod leđima oslonjena na garažna vrata i pokušala da uhvatim izolacioni materijal.

Prokletstvo!

Moram nekako da oslobodim ruke. Ponovo sam se zagledala u garažna vrata. Nešto mi je na njima odudaralo. Tri četvrtine njihove površine bilo je bele boje, ali se odatle pa naviše boja menjala i tu su vrata bila još belja. Pogledala sam pažljivije i...

Staklo! Vrata su sa unutrašnje strane čitavom površinom bila ofarbana u belo da zavaraju posmatrača, ali na tim drvenim vratima bilo je staklenih površina.

To staklo mogu razbiti i tako se domoći svežeg vazduha! Glava je već počela da me boli. Ubrzo ću osetiti vrtoglavicu i mučninu, a zatim će uslediti zbunjenost i pospanost i...

Mora da postoji neki izlaz.

I dalje mi je žilama kolao adrenalin dok sam grozničavo razmišljala; sinapse su mi radile punom parom. Kako da se oslobodim i razbijem staklo?

Ponovo sam odskakutala do drugog zida i naslonila se na njega.

Ogrebala sam podlakticu o nešto.

Šta je ovo, dođavola? Okrenula sam se i...

Bio je to ekser. Ni manje ni više. Štrčao je oko pet milimetara od površine zida. Bio je prefarban, pa se nije primećivao. Ko god je prolazio kroz ovu garažu, nije ga primetio. Baš kao i ja, bar dok sam pomno zagledala prvi put i verovatno ga opet ne bih uočila da se nisam naslonila tačno tu i osetila ga pod rukom.

Brzo sam se okrenula i počela da tarem traku oko zglobova o njega. Kad bi taj deo što je štrčao bio oštar, međutim, mali su izgledi za to. Ko bi zakucao ekser naopako?

Kakva glupa misao. Počelo je malo da mi se muti u glavi.

Traka je bila debela i gotovo ništa nisam uspela da uradim sem da izgrebem zglobove. Dođavola!

Okrenula sam se prema najbližoj polici. Bio je to star, jeftin metalni ormar i kad sam bolje pogledala, shvatila sam da ne bi izdržao moju težinu čak i da uspem da se popnem na njega.

Gubila sam nadu. Šta li sam umislila?

Nikada odavde neću izaći živa.

Nikada neću moći da kažem Džoni koliko ga volim i koliko mi znači.

Polako me je obuzimala obamrlost. Sručila sam se na pod. Kroz povredeni gležanj sevalo mi je na hiljade iglica dok...

- Jao!

Zakačila sam o nešto i pocepala sivi džemper na nadlaktici. Još jednom sam se okrenula prema policama. Nešto oštro me je ubolo i rasparalo mi džemper.

Ako je pocepalo tkaninu...

Ustala sam, ne obazirući se na bol u nozi i okrenula leđa oštroj ivici. Grozničavo sam grebala traku o nju. Ništa nisam postigla sem što sam napravila nekoliko poderotina na rukama. Ali nisam osećala bol u toj grčevitoj borbi da preživim. Hvala bogu na adrenalinu.

Prislonila sam vezane ruke na tu oštru ivicu i traka se na jednom mestu probušila. To! Mogla bih da je izbušim na više mesta, napravim rupice jednu pored druge i tako je presečem.

Iako su police ekserima bile pričvršćene za zid, delovale su nestabilno. Moram da delam brzo i promišljeno. Ovo mora da uspe. Mora. Malo sam spustila ručne zglobove i probušila još jednu rupu. Moram da budem brža. Srce mi je toliko lupalo da mi se činilo da će iskočiti iz grudi. *Hajde, hajde...*

Činilo mi se da to predugo traje. Brzo sam nastavila da tarem traku o ivicu kao na početku. Sada je već bilo nekoliko rupa u traci i već se osećao napredak. Nisam videla šta radim i više puta sam se ogrebla i ubola jaučući. Međutim, posle prvobitnog šoka nisam osećala bol, jer mi je adrenalin kolao žilama, nagoneći me da radim brže da bih se oslobodila.

Pogledala sam preko ramena. Polica je bila umazana mojom krvlju. Nije me bilo briga. Ako se nagutam ugljen-monoksida, sigurno ću umreti, ali od nekoliko posekotina svakako neću. Moraću da primim antitetanus, ali to nije ništa u poređenju sa činjenicom da bih mogla umreti u ovoj garaži.

Sve brže sam prevlačila omotane ruke preko metala. - Hajde, dođavola! Hajde više! - Kada sam uspela malo da razmaknem zglobove, vrisnula sam od sreće. Svom snagom sam pokušala da ih potpuno razmaknem, ali još uvek nije bilo gotovo. Traka je ostala cela pri vrhu. Uspaničeno sam nastavila da je tarem o metal, praveći usput ogrebotine po već okrvavljenim šakama i podlakticama.

Srce mi je zaigralo od radosti. Napredujem! Šake su mi se razmicale, gotove da se razdvoje kada...

Konačno su se pojavile ispred mene! Brzo sam skinula traku i sela da bih odvezala noge. Ne, važnije je da se domognem svežeg vazduha. Ponovo sam ustala i...

Uuuhh! Naslonila sam se na zid. Pored vrtoglavice imala sam jaku glavobolju koja mi je poput malja mrvila glavu. Nisam je ni osećala dok sam pokušavala da oslobodim ruke.

Moram da se naslonim na nešto... na bilo šta...

Ne! Moram da se vratim Džoni. Ništa nije važnije od toga.

Pogledala sam ka autu. Kroz sivilo dima nazirala se plava školjka. Moram da razbijem prozor sa vozačeve strane.

Zateturala sam se i predomislila. Bitnije je da razbijem staklo na garažnim vratima da bi ušao čist vazduh. Njega bih brže razbila nego ono na vratima auta. Zglobovi su mi već bili krvavi. Odskakutala sam do polica i zgrabila deo one cevi od PVC-a koje se nalazila ispod njih, a onda sam se vratila do garažnih vrata i počela da udaram njome po staklima.

Potpuno sam se usredsredila na cev koju sam držala u rukama. Na kraju sam zamahnula i cev u mojim krvavim pesnicama udarila je o staklo.

Začuo se prasak.

To! Staklo je samo malo naprslo. Pukotina se jedva videla ispod farbe. Ponovo sam zgrabila cev i udarila po staklu, koje se napokon raspršio, tako da sam mogla da gurnem komade napolje.

- Upomoć! Upomoć! Ima li koga da mi pomogne?!

Na vidiku nije bilo kuća. Ili sam se nalazila u nekoj seoskoj sredini ili u prigradskom naselju gde je bilo mnogo zelenila. Provukla sam glavu kroz prozor i žudno udahnula svež vazduh.

Ali ko zna koliko vremena će proći dok mi neko ne pomogne?

Još neko vreme sam samo udisala čist vazduh, a onda sam pokušala da odvežem noge.

Gležanj koji mi je onaj čovek povredio užasno me je boleo. Nisam osećala takav bol dok sam skakutala unaokolo tražeći izlaz.

Bilo je još rano da se radujem, jer nisam uspela da se izbacim. Onaj čovek je vezao kanap čvrsto u čvor i ruke su me bolele od posekotina, ali sam bila odlučna. Ponovo sam pogledala ka kolima kroz onu maglu od dima, ali zamutilo mi se pred očima. Trebalo bi da razbijem onaj prozor... Da ugasm motor... Dođavola sa odvezivanjem nogu!

Međutim, ruke su mi radile automatski i za samo nekoliko minuta sam se oslobodila i ponovo mogla da hodam.

Prišla sam autu i počela da udaram staklo onom cevi i golim rukama. Staklo prozora se razletelo u paramparčad, a onda sam gurnula krhotine, koje su popadale po sedištu. Otključala sam vrata, otvorila ih, brzo ugasila motor i izvadila ključ.

Zatim sam ponovo otrčala do garažnih vrata i još nekoliko puta duboko udahнула proturivši glavu kroz razbijeno staklo.

Dođavola, glavobolja me je ubijala. Sve mi se zamaglilo pred očima. Samo sam videla travu i prašinu, busene suvog korova kako kotrljaju nošeni vetrom. Iako sam razbila staklo na garaži i ugasila motor, unutra je i dalje bilo puno otrovnog gasa. Bar ga neće biti još više.

Još nekoliko puta sam duboko udahнула stojeći pored vrata i pokušala da se odignem kako bih se provukla kroz pukotinu. Ruke su mi već bile izranavljene, gležanj me je ubijao, ali sam morala da pokušam. Skočila sam vrisnuvši od bola i čvrsto se uhvatila za dno otvora koji sam napravila. Međutim, nisam mogla da se odignem.

Sela sam na pod, a suze su mi navirale. Ništa nisam uradila sem što sam još više izranjavila ruke.

Pogledala sam prema do vratku na zadnjoj strani. Plavi auto koji sam videla kao kroz maglu zaklanjao mi je pogled. Je li to počeo da se kreće?

A onda sam se glasno nasmejala.

5.

Džona

Posle malo više od sat vremena stigao sam kući. Mardž je sedela za stolom u kuhinji, a Lusi joj se vrzmala oko nogu. Moja sestra je bila vidno uzrujana. Pred njom je na stolu stajala čašica žestine, po svoj prilici burbona ili skoča. Mardž inače nije bila neki ljubitelj alkohola.

- Hvala bogu što si se vratio. - Poskočila je, gotovo oborivši stolicu, i potrčala mi u zagrljaj.

Pomilovao sam je po leđima. - Smiri se. Ovde sam.

- Kako je dete? Je li dobro?

- Jeste, dobro je. Da nije, Brajs bi mi rekao. Odbacio sam ga i video sam kako Evelin stoji u dovratku s Henrijem u naručju.

- Hvala bogu. - Uzdisala je onako uplakana, čvrsto priljubljena uz mene.

Malo sam se odmakao da bih je pogledao u oči. - Zašto si se toliko uznemirila?

Odmahnula je glavom. - Džo, ovo je prosto previše strašno i da se izgovori. Ne mogu ni da zamislim...

- Hajde. - Odveo sam je do stola. - Sedi. Popij gutljaj... toga što piješ.

- To je skoč.

- Otkad ti piješ skoč?

- Otkad se ovo sranje desilo. - Otpila je poveći gutljaj. Uzdahnuo sam. Ovo je naročito teško palo Mardž.

Na kraju krajeva, mi ostali smo već dvadeset pet godina znali šta se desilo Tajsonu, Krili smo istinu od nje, pokušavajući da zaštitimo svoju mlađu sestru sve do pre otprilike mesec dana, kada je Tajson shvatio da je došlo vreme da joj kaže. Cesto se pitam jesmo li pogrešili što smo to učinili. Pošto je Tajson preživeo tu strahotu, Rajan i ja smo uvek preuzimali odgovornost da rešavamo probleme u vezi s tim. Gledajući sada svoju mlađu sestru, poželeo sam da i dalje ništa ne zna o tome.

Međutim, to se nije moglo ispraviti. Realnost se oburvala na nju onako kako se oburvala na nas pre nekoliko decenija. Nije ovo zaslužila, ali nismo ni mi, a najmanje Tajson.

- Popij još jednu čašu. Poslušala me je.
- Dobro. Sada me pogledaj i ispričaj šta se dogodilo. Protrljala je zadnji deo vrata. - Danas sam išla u teretanu.
- Dobro, bila si u teretani. To je dobro.
- Planirala sam da ponovo krenem na aerobik. U teretani ponovo drže kurs step aerobika, pa sam htela malo da probam. Tako da sam danas otišla i obnovila članstvo.
- I?
- Propustila sam termin za trening na koji sam htela da idem, pa sam odlučila da malo vežbam na eliptičnom trenažeru.
- Dobro.
- Vežbala sam četrdeset pet minuta, dobro sam se oznojila... - Naglo je uzdahnula.
- Opusti se, dušo. Tu sam.
- Kada sam sišla sa trenažera, otišla sam po peškir da obrišem lice, a tamo je stajao neki tip okrenut leđima. Bio je sed.
- Dobro.
- Podigao je ruku i onda sam videla...
- Šta si videla?
- Videla sam... - zagrcnula se. - Beleg. U obliku države Teksas, baš kao što nam je Tajson opisao. Tačno na unutrašnjoj strani nadlaktice. Tačno kako je rekao.
- Zaledila mi se krv u žilama. - Ko je to bio, Mardžori? Ali već sam znao.
- To je bio gradonačelnik, Džo. Gradonačelnik. Brajsov otac.
- Srce mi je snažno udaralo o grudnu kost. Imao sam sve dokaze koji su mi bili potrebni. Dugo sam lupao glavu kako da navedem Toma Simpsona da mi kaže gde mu je beleg, a da pritom ne uznemirim Brajsa, i, eto, moja nedužna mlađa sestra otkrila je to sasvim slučajno.
- Iako me je duša bolela što prolazi kroz sve to, sada mi je bilo drago što je saznala.
- Smiri se, dušo - rekao sam joj.
- To je on, Džo. A Brajs živi tamo... sa malim detetom.
- Namerava da se preseli. Rekao mi je. Neće živeti tamo još dugo, svakako neće ako mu budem ispričao.

- Hoćeš li mu reći?

Pročistio sam grlo. - Nikome od vas još nisam pomenuo, ali već neko vreme sumnjam na gradonačelnika.

- Gospode bože! Zašto nisi rekao Tajsonu? I zašto nisi rekao Brajsu? Živi tamo s malim detetom!

- Opusti se. Henri je dobro. Do sada nisam imao čvrstih dokaza. Znao sam da Tom ima sličan beleg, ali nisam znao gde. Ti si rešila zagonetku.

- Ali čak i zbog sumnje... Moramo da sklonimo to dete odande.

- Brajs je tamo odrastao i ništa mu se nije desilo. A i majka mu je tamo. Ne brini. Reći ću Brajsu.

- Moramo da kažemo Tajsonu.

Klimnuo sam glavom. - Mardž, najpre moram da kažem Brajsu.

- Zašto?

- Zato što mi je on najbolji prijatelj i što živi tamo sa sinčićem. A osumnjičeni je njegov rođeni otac.

- Ali Tajson ti je brat!

- Znam, ali Tajson je sada dobro, samo treba da se odmara. Najpre moram da izvučem Brajsa i Henrija odande. - Uzdahnuo sam. - Ne brini. Večeras ću da mu kažem.

- O, bože. Nećeš valjda da ideš tamo? Odmahnuo sam glavom. - Neću, pozvaću ga i reći ću mu da dođe ovamo, da moramo da porazgovaramo o nečemu važnom.

Mardž se stresla. - Reci mu da obavezno povede dete sa sobom.

- Hoću.

Iskreno sam se nadao da je moje prijateljstvo s Brajsom dovoljno čvrsto da izdrži optužbe koje ću izneti protiv njegovog oca.

6.

Melani

Auto.

Imala sam auto na raspolaganju.

Zamaglilo mi se pred očima, a u glavi mi je bubnjalo. Kako mi to do sada nije palo na pamet? Ma koliko nisam htela ni da pomislim da ponovo uključim motor, pri čemu bi se garaža ponovo ispunila ugljen-monoksidom, automobil mi je bio najjači adut.

Otvorila sam vrata s vozačeve strane, i dalje se ne obazirući na bol u članku, i gurnula polomljeno staklo na tlo. Trgla sam se kada mi se nekoliko krhotina žarilo u desnu šaku. Sela sam za volan i ponovo uključila motor. Da li ću imati bolje izgleda ako izađem u rikverc kroz garažna vrata? Ili ako u punom gasu pojurim napred u pokušaju da iščupam drvena vrata iz šarki?

Nesumnjivo je da bih razvila veću brzinu ako krenem napred nego ako idem u rikverc, a i sve će morati da bude na mojoj strani. Samo treba nekako da izbran zadnja vrata da bih mogla da pobegnem.

Pa opet... Pojma nisam imala šta se tamo nalazi. Videla sam šta je s prednje strane. Bio je to automobilski prilaz, a svakako sam mogla da prođem kroz drvena garažna vrata.

Samo sam se nadala da ću više oštetiti vrata nego zadnji deo auta, koji ću nesumnjivo da uništim.

Nisam imala više vremena za razmišljanje. Vezala sam pojas.

Otišla sam što sam mogla dalje od vrata i nagazila do daske za rikverc.

Tri puta sam pokušavala i na kraju sam uspela da izletim kroz stara, drvena garažna vrata.

Smejala sam se kao ludača dok sam vozila u rikverc niz prilaz, uključivši se na prašnjavi put smrskanim zadnjim delom auta. Konačno sam ispravila vozilo i dala gas.

Trebala mi je medicinska pomoć. Moraću da uradim analizu krvi da proverim koliko ugljen-monoksisida mi je u organizmu; verovatno treba i da snimim gležanj, a moraće i da mi zašiju posekotine na šakama i podlakticama.

Ali, pre svega, bio mi je potreban kiseonik. Mutilo mi se u glavi i vid mi je bio zamagljen, pa sam videla samo obrise svega oko sebe. Međutim, nisam imala izbora. Morala sam da se odvezem odatle.

Nisam imala predstavu gde sam. Pogledala sam crticu na instrument-tabli. Još pola rezervoara. Nisam imala ni novac ni ličnu kartu kod sebe, tako da bi mi bilo bolje da se potrudim da s tom polovinom rezervoara stignem bilo gde.

Osmatrala sam široko prostranstvo prerije pred sobom dok mi je i dalje bubnjalo u glavi.

Nisam prestajala da se smejem kao pomahnitala.

*

Vozila sam skoro ceo sat dok nisam konačno ugledala znak, pri čemu sam i dalje sve videla kao kroz maglu.

Delta na petnaest kilometara odatle. Ako mogu da stignem do Delte, mogu da stignem i kući. Samo da ne ostanem bez goriva, mada verovatno neću.

Pootvarala sam sve prozore - doduše, s vozačeve strane nisam ni imala izbora. Samo sam htela da se nadišem čistog vazduha. Nikada više ne bih želela da udahnem izduvne automobilske gasove. Dok sam vozila, noga mi je bila teška kao olovo. U Deltu sam stigla za manje od deset minuta. Pala je noć, a Delta je mali grad. Da li njihova policijska stanica sada uopšte radi? Najverovatnije radi, ali nisam imala predstavu gde se nalazi, a nisam želela da trošim benzin lutajući uokolo.

Zato sam se uključila na put US 50, koji je vodio do Grand Džankšena. Znala sam kako da dođem do tamošnje policijske stanice, ali nisam nameravala da idem tamo.

*

Skoro da sam stigla do Grand Džankšena kada sam začula sirenu iza sebe.

Dobro. Ionako sam htela da se obratim policiji.

Zaustavila sam auto kašljući sve vreme. Po navici sam otvorila pregradak za rukavice da bih izvadila vozačku dozvolu i karticu osiguranja iako ni jedan ni drugi dokument nije bio kod mene. Svejedno sam ga otvorila. Možda je tu još uvek stajala Đinina vozačka dozvola - ako je ovo stvarno bio njen auto, kako je maskirani čovek nagovestio.

Tako bih mogla policajcu da pokažem nešto. Ali ćorak. Unutra nije bilo ničega.

Zatvorila sam pregradak i okrenula...

- Oh! - ponovo sam se zakašljala.

Cev revolvera je bila uperena u mene.

Mišići nogu su mi se zategli, a rukama sam grčevito stezala volan. *Kako bih volela da je Džona sad pored mene.* Gospode, hoću li ga ikada ponovo videti?

- Izađite iz auta, gospođo.

- Molim vas, nema potrebe da potežete pištolj. - Otvorila sam vrata i polako izašla. I dalje sam osećala vrtoglavicu, a i gležanj me je boleo. - Kao što vidite, potrebna mi je medicinska pomoć.

- Jeste li svesni da je prijavljeno da je ovo vozilo ukradeno? - upitao me je policajac.

- To me ne iznenađuje. Ja sam doktorka Melani Karmajkl...

- Ruke iznad glave, gospođo.

Povinovala sam se naredbi, trгнуvši se od bola u rukama. - Ne razumete. Ja sam doktorka Melani Karmajkl. Kidnapovali su me... Ne znam kada sam kidnapovana. Koji je uopšte danas dan?

- Ja ću da pričam, gospođo. Moram da pogledam vaše isprave.

- Nemam ništa kod sebe. Slušate li vi mene? Kidnapovali su me, onesvestili, vezali i ostavili u garaži s upaljenim motorom.

- Naravno, naravno.

- Pogledajte me. Pogledajte mi ruke. Bile su vezane i oslobodila sam se tako što sam presekla traku oštrom ivicom neke metalne police. Vidite li koliko sam izranjavila šake i podlaktice?

- Gospođo, molim vas da se okrenete. Odmahnula sam glavom i polako se okrenula. Zar se ovo stvarno dešava? Zašto mi ne veruje? *Da je samo Džona ovde, on bi me zaštitio.*

Policajac me je brzo pretresao. Još uvek sam bila u širokoj sivoj trenerci i bosa. I da imam nešto, ništa ne bih mogla da sakrijem. Nisam smela ni da pomišljam gde bi još mogao da traži ako mi i dalje ne bude verovao.

- Izgleda da ste čisti. Kažete da vam treba medicinska pomoć? Odmah ću zvati hitnu pomoć.

- Zašto? Blizu smo Grand Džankšena. Ja sam lekar i imam povlastice u bolnici *Valikrest*. Tamo će sigurno neko potvrditi moj identitet, samo me odvedite tamo. Molim vas.

- Bojim se da ne mogu, gospodo. Pravilo je da, ako kriminalac zahteva medicinsku pomoć...

- Kriminalac? Vi to mene hapsite?

- Ovo je ukradeno vozilo, gospodo.

- Ah, zaboga... Čak i ako me uhapsite, nedužna sam dok se ne dokaže suprotno. Ja *nisam* kriminalac! - Noge su me izdale i samo sam se sručila pored upropaštenog auta.

- Gospodo! Gospodo! Jeste li dobro?

- Naravno da nisam dobro. Prošla sam kroz pakao i treba mi lekar. - Ruke su mi same skliznule niz telo. Krv na površinskim ogrebotinama već se zgrušavala. - Dobro, hajde, ispoštujte tu svoju proceduru. Zovite hitnu pomoć. Nadisala sam se ugljen-monoksida, pa treba uraditi i analizu krvi. I treba da mi daju kiseonik.

- Staviću vam lisice i možete da sednete na zadnje sedište.

Lisice? Na moje ranjave zglobove? Zvučalo je kao mučenje, ali više nisam imala snage da se raspravljam. Hitna pomoć će ubrzo stići pošto smo bili blizu grada. Uhvatio me je za ruke i povukao ih unazad da ih veže.

- Nemojte, molim vas. Nemojte iza leđa.

- Gospodo...

- Molim vas. Otmičar mi je baš tako vezao ruke iza leđa. Vezao mi je i noge i zaključao me u garaži sa upaljenim autom kako bi me ubio izduvnim gasovima. Molim vas. Samo neka mi ruke budu napred.

Policajac je uzdahnuo. - Po standardnoj proceduri ne ide tako.

- Zar se stvarno plašite da ću da pobegnem? Pa pogledajte mi ruke. - Okrenula sam se prema njemu. - A i jedva više mogu da se oslonim na gležanj.

Njegovo strogo lice napokon je malo smekšalo. - Dobro. Vezaću ih napred. - Stavio mi je lisice oko izranavljenih zglobova. - Vi, dakle, govorite istinu?

Konačno sam odahnula od olakšanja. - Da. Znam da ovo nije moj auto, ali nisam ga ukrala. To je uradio čovek koji me je ostavio u garaži. Samo sam ga iskoristila da pobegnem.

- Kasnije ćete dati izjavu, kada stignemo u bolnicu.

- Poveo me je do zadnjeg dela policijskog automobila i otvorio mi vrata. - Udobno se smestite.

Da se udobno smestim? Dobro, to je svakako bolje nego onaj betonski pod, na kome sam sedela vezanih ruku i nogu i udisala otrove. Ipak, nikako nisam mogla da se nateram da uđem u auto.

- Mogu li da ostanem ovde? Ne želim da budem... zatvorena. Treba mi vazduha.

- Već sam malo zaobišao pravila zbog vas, gospođo. Hajde sad lepo uđite u auto.

Prošla me je jeza i došlo mi je da iskočim iz kože.

- Nadam se da mi verujete. Nisam uradila ništa loše.

- Nije na meni da to procenjujem.

- Pogledajte me, pobogu. Nemam ličnu kartu. Nemam... - *Više snage da se raspravljam. Zato sam samo uzdahnula.*

- Zatečeni ste kako vozite ukraden auto, gospođo. Samo to zasada pouzdano znam. A sada ulazite.

Poslušala sam naređenje, a kada sam sela na zadnje sedište, onesvestila sam se.

7.

Džona

- Sve je mrzovoljniji - rekao je Brajs ljuljajući Henrija u jednoj od nekoliko naslonjača u mojoj dnevnoj sobi. - Bio bi mnogo srećniji da je u svom krevetu. Možeš li, molim te, da izvadiš flašicu iz torbe s pelenama?

Otpio sam gutljaj ledenog čaja. Namerno nisam otvorio mini-bar. Ono što moram da kažem Brajsu treba da se kaže hladne glave. Preturao sam po torbi s pelenama i pronašao flašicu. - Hoćeš li da je malo zagrejem?

- Ma ne, ne smeta njemu kad je hladno. - Ugurao je cuclu Henriju u usta i dečaćić se uskoro smirio. - Sad bi trebalo da zaspi.

- Sredio sam jednu sobu za njega. Samo sam namestio staru Lusinu ogradicu za igračke da ga ogradimo i naslagao meku ćebad. Može tamo da spava.

- Nisi morao toliko da se mučiš. Samo ne razumem zašto si insistirao da povedeni i njega? Znao si da će uskoro da zadrema.

- Ubrzo ću ti sve objasniti.

Henri je zaspao nekoliko minuta kasnije. Brajs ga je odneo u drugu sobu i vratio se. Prošao je iza mini-bara. - Da ti sipam nešto?

- Neka, hvala. - Pročistio sam grlo. - A voleo bih da ni ti ne piješ večeras.

Brajs je ustuknuo. - Stvarno? Dobro. Džo, reci mi šta se, dođavola, događa?

Bože, odakle da počnem? Stojim pred svojim najboljim prijateljem i treba da mu kažem kako mislim da je njegov otac ubica i zlostavlja decu. Je li naše prijateljstvo dovoljno jako da izdrži oluju koja se sprema?

Brajs je imao lepo detinjstvo. Oduvek je živio u gradu pošto je njegov otac bio pravobranilac u Snou Kriku pre nego što je postao gradonačelnik. Porodica Simpson nije bila basnoslovno bogata, ali ne može se ni reći da nisu bili dobrostojeći. Brajs je bio divno dete - uvek je bio nasmejan i spreman za pustolovine koje smo nas dvojica smišljali.

- Hoćeš li da mi kažeš već jednom? - upitao je. Klimnuo sam glavom. - Sećaš li se da si rekao kako sam se promenio? Tada smo imali otprilike četrnaest godina.

- Ne baš. Čekaj... Da. Promenio si se posle tog leta. Postao si zatvoreniji. Nisi više bio vedar kao ranije. Danima si mogao da ćutiš. Nikada mi nisi objasnio zašto si se promenio. Naravno, sada znam razlog.

- Da. Sada znaš. Ali ne znaš sve.

- Šta si mi to prećutao?

- Mislim da smo pronašli drugog Tajsonovog otmičara.

- Ozbiljno? Pa to je odlično! Zatvorio sam oči i uzdahnuo.

- Trebalo bi da skačeš od sreće.

- Znam, trebalo bi.

- Pa zašto si onda tako namrgođen?

- Sećaš li se kako je Lari natuknuo da lično poznaješ jednog otmičara?

- Sećam se, ali to je potpuno nemoguće. Ubio sam se razmišljajući ko bi od ljudi koje poznajem mogao da bude toliko bolestan. Nisam mogao nikoga da se setim, Džo.

Duboko sam udahnuo i polako izdahnuo, a srce mi je lupalo kao da pretrčavam pet kilometara u sekundi.

- Brajse, otkrili smo... Začulo se zvono na vratima. Opet spas u pravi čas.

Stresao sam se, jer me je preplavio talas olakšanja. Tih pet do deset minuta, koliko ću morati da odložim da svom najboljem prijatelju saopštim da mu je otac okoreli psihopata, trajaće kao čitava večnost.

Ustao sam. - Izvini, odmah se vraćam. - Otišao sam do ulaznih vrata sporije nego obično i otvorio ih.

Prema mnom je na izdignutom delu trema stajao Tajson.

- Zdravo, Tajse. Šta se dešava?

Kada je ušao, iz očiju samo što mu nije sukljao plamen. - Mils i Džonson su otkrili još jedan otisak na Morsovoj posetnici koju smo našli u Džejdinoj staroj sobi.

- Odlično. Čiji su?

Okrenuo se prema meni i pogledao me pravo u oči.

- Nisu dobre vesti.

8.

Melani

Kada sam se probudila, preko lica mi je stajala maska za kiseonik, a bila mi je priključena i infuzija. Jedan bolničar mi je čistio rane na desnoj ruci. Promuklo sam zastenjala.

- Budni ste? Kako se osećate? - Bolničar mi je skinuo masku.

- Verovatno onako kako i izgledam - odvratila sam zakašljavši se.

Vratio mi je masku preko nosa i usta. - Nemojte da govorite, ne zamarajte se. Ubrzo stižemo u bolnicu. Tamo će vas pregledati i zbrinuti.

- A policajac? - promucala sam gušeci se. Međutim, očigledno je da me više nije slušao. Nije mi sklonio masku.

Kada smo stigli, položili su me na nosila i prevezli u krilo urgentnog centra bolnice *Valikrest*.

- Pacijent je ženskog pola, ima uganuće gležnja, višestruke razderotine po šakama i podlakticama. Kaže da je bila izložena ugljenmonoksidu. Nema lične isprave. Pretpostavljamo da je u tridesetim.

- Hvala vam - začuo se neki muški glas. - Odvedite je u peticu. Moramo da joj izvadimo krv.

Nekoliko minuta kasnije, obrela sam se u nekoj ordinaciji urgentnog centra, a utom je ušla i jedna medicinska sestra.

- Dobro veče, gospođo, moram samo da vam izvadim... Doktorica Karmajkl?

Podigla sam pogled, ali mi se i dalje mutilo pred očima. Prepoznala sam medicinsku sestru, ali nisam mogla da joj se setim imena.

- Doktorica Karmajkl, jeste li to vi? Klimnula sam glavom i uhvatila se za masku.

- Nemojte da je skidate. Izvadiću vam krv zbog analiza. Gospode, šta vam se dogodilo?

Nisam mogla da odgovorim, ali ne zbog maske za kiseonik.

Oko mene se tama spustila kao zavesa.

Kada sam se ponovo probudila, ležala sam u bolničkom krevetu. Brzo sam pogledala ruke, sada već previjene zavojima. Na njima, hvala bogu, nije bilo lisica. Pošto me je bolničarka identifikovala - mada njenog imena još uvek nisam mogla da se setim - nadala sam se da je policajac poverovao u moju priču. Izgleda da jeste.

Brzo sam pritisnula dugme na daljinskom upravljaču da bih pozvala medicinsku sestru.

Ubrzo zatim u sobu je ušla mlada žena u zelenoj bolničkoj uniformi.
- Da, gospođo Karmajkl?

Skinula sam masku za kiseonik. - Koji je danas dan? Koliko sam već ovde?

- Četvrtak je uveče. Osam je sati i neki minut. Tu je i vaš lekar, samo što je trenutno u viziti. Doći će da vas obiđe za koji minut. - Osmehnula se. - Hoćete li da vam donesem nešto?

Pokušala sam da joj se nasmešim, ali nisam mogla. - Volela bih nešto da popijem. Ne znam zašto, mnogo mi se jede nešto slatko iako nisam ljubitelj slatkiša.

- Naravno. Hoćete mineralnu vodu? Ili možda neki voćni sok?

- Može sok od jabuke ako imate. Hvala vam.

- Nema na čemu. Odmah se vraćam. - Okrenula se, a za njom je ušao neki mladić. - Evo doktora Hernandeza. On će vas detaljnije izvestiti o vašem stanju.

Visoki mladić mi je prišao. - Doktorka Karmajkl, ja sam Mark Hernandez. Kako ste?

Pročistila sam grlo. Bilo je suvo i osećala sam ono neprijatno grebanje. - Žedna sam. I malo mi se vrti u glavi.

- Ne čudi me. - Uzeo je istoriju bolesti i pregledao je. - Jesmo pronašli visoku koncentraciju ugljen-monoksida u krvi iako ne toliku da dovede do trajnih oštećenja. Iznenaduje me što ste uopšte ostali toliko dugo svesni.

- Adrenalin čini čuda.

Nasmejao se. - Zaista je tako. Ugljen-monoksid ćete potpuno izbaciti iz organizma tokom narednih dvanaest sati. Snimali smo vas i rendgenom. Nemate trajnih oštećenja na rukama, a što se gležnja tiče,

povređen je i natečen, ali nema preloma. Samo ste ga malo uganuli. Mnogo će vas manje boleti za nekoliko dana.

Malo sam ga uganula? Nije mi delovalo toliko bezazleno kad se to desilo niti kada sam skakutala po onoj garaži. Ipak, samo sam klimnula glavom.

- Je li analiza krvi pokazala prisustvo još nečega u organizmu?

Ponovo je pogledao istoriju. - Ne. Zašto pitate?

- Pa... Omamio me je nečim. Ubrizgao mi je nešto u utorak kasno po podne.

- Izgleda da su radili standardnu analizu. Možemo da je ponovimo, ali ako je u pitanju nešto poput rohipnola, verovatno je to do sada već izbačeno iz organizma.

Kako se toga nisam setila? Rohipnol. Droga za silovanje. Izaziva amneziju, narušava prosuđivanje, a brzo nestane iz organizma.

Pitam se kako je maskirani čovek uspeo da me izvuče iz stana, a da niko ne primeti. Doduše, nisam se onesvestila. Sama sam izašla iz stana. Samo se toga ne sećam. To je još jedan razlog što mi je dao hranu tek kasnije. Verovatno bih povratila.

- Svejedno ponovo uradite analizu - rekla sam. - Molim vas.

Klimnuo je glavom. - Nema problema. - Pročistio je grlo. - Od policajca koji vas je doveo jedino smo saznali da su vas oteli iz sopstvene kuće i potom zaključali u garaži sa autom kome je motor ostao da radi.

- Da, tako je. Ako je danas četvrtak, držao me je zatvorenu skoro četrdeset osam sati.

- Shvatam. Pošto ste se probudili, pozvaću ljude iz policije, pa možete da date izjavu.

- Doktore, kada me je zaustavio, taj policajac je hteo da me uhapsi zbog krađe već ukradenog automobila. Zato ćete me razumeti ako vam kažem da nisam baš previše oduševljena što ću ponovo razgovarati s predstavnicima organa reda.

- Utvrdili smo vaš identitet - rekao je doktor Hernandez - a vaše povrede se poklapaju sa onim što ste opisali. Mislim da nećete biti uhapšeni. - Široko mi se osmehnuo.

- Nikad se ne zna.

- Ako policija smatra da na bilo koji način ugrožavate javnu bezbednost, postavili bi nekog ispred vaših vrata. Ili bi Vas vezali

lisicama za krevet. Prilično sam siguran da ste nedužni. Želite li još nešto da me pitate?

- Da. Kada ću da izađem odavde?

- Voleo bih da ostanete do jutra na posmatranju. Želimo da se uverimo da vam je ugljen-monoksid na vreme izašao iz krvotoka, ali ne vidim razlog da vas već sutra ne otpustimo. Daćemo vam čizmu za imobilizaciju gležnja. Verovatno ćete je nositi ncdelju-dve, a možda čak samo nekoliko dana.

Pošto nisam imala predstavu u kakvom ću stanju zateći svoj stan kad se vratim, nije mi zvučalo kao loša zamisao da prespavam u bolnici. - Možete li mi doneti nešto da jedem?

- Naravno. Nema razloga da ne prezalogajite.

- Odlično. Hvala vam.

Utom je ušla medicinska sestra. - Izvolite, doktorka. - Pružila mi je tetrapak soka od jabuke, u koji je već bila ubačena cevčica.

Brzo sam je uzela i otpila poveći gutljaj hladnog soka.

- Betsi, da li bismo mogli da donesemo nešto za jelo doktorki Karmajkl? - upitao je doktor Hernandez.

Okrenula se i pogledala ga, a oči su joj zaiskrile. - Naravno. Odmah. - Zakikotala se i izašla iz sobe.

Zaljubljena je u doktora. Toliko sam bila umorna da nisam imala snage ni da se nasmešim.

Doktor Hernandez se udubio u popunjavanje moje istorije bolesti. - Postoji li neko koga treba da pozovemo? Jeste li udati? Živate li s nekim?

Nije me pitao da li sam zaljubljena u nekog. Neće me ni pitati, naravno. Zaljubljena sam u Džonu Stila i mogla sam zauvek da ga izgubim jer sam se iskrala iz njegove kuće.

Odmahnula sam glavom. - Ne. A i uzela sam odmor, tako da nikome neću nedostajati.

Da li nedostajem Džoni? Nije mi se javljao kad sam očajnički pokušavala da stupim u kontakt s njim dok je uljez već bio u mom stanu. Nemam pojma ni da li mu je stalo do mene, a pošto nisam zapamtila njegov broj telefona, nisam mogla da stupim u kontakt s njim.

- Ovo sve dobro izgleda. - Doktor Hernandez je spustio istoriju bolesti i okrenuo se. - O, evo i policajke koja će porazgovarati s vama - rekao je pogledavši ženu u plavoj uniformi. - Nemojte dugo, važi? Doktorka Karmajkl treba da se odmara.

- Ne brinite - odgovorila je policajka.

Sećanja su mi bila nejasna, ali ovo svakako nije bila osoba koja me je zaustavila na auto-putu pošto je ono bio muškarac. Nosila je uniformu, a crna kosa joj je bila sklonjena s lepog mada nenašminkanog lica i zategnuta u strogu punđu.

Sela je na stolicu pored kreveta. - Doktorica Karmajkl, ja sam policajka Rubi Li. Moraću da vam postavim nekoliko pitanja o onome što vam se dogodilo.

- Dobro. Daću sve od sebe.

- Samo to i tražim. Ako počnete da se umarate, samo mi recite, pa ćemo nastaviti drugi put.

Klimnula sam glavom.

- Dobro. Jednostavno počnite iz početka.

- Bio je utorak. Bila sam u svom stanu i tuširala se, kada sam začula neko komešanje. Izašla sam iz kupatila, ali sam ostavila vodu da teče, a onda sam zgrabila torbu s komode i otrčala do garderobera. Pozvala sam policiju, ali je bilo zauzeto. Dva puta. Kako je to moguće? Treba uvek da ima nekog ko će se javiti u hitnim slučajevima.

Policajka Li je klimnula glavom. - Razumem vas. Šta da vam kažem, dešava se.

- Ne znam da li biste i stigli na vreme, ali je lepo kad znate da neko pokušava da vam pomogne. Niko nije mogao da zna šta će se desiti.

- Neko jeste. Vaš poziv je zaveden i policajci su otišli u vaš stan. Pronašli su vašu tašnu i telefon, a bilo je i tragova obijanja.

Odahnula sam od olakšanja. - Dakle, znate da govorim istinu.

Osmehnula se. - Naravno da znamo da ne lažete. Policajac koji vas je zaustavio postupao je previše oprezno i, verujte mi, nadređeni će ga dobro preslišati zbog toga.

Zatvorila sam oči i uzdahnula.

- Doktor Rodni Kejts je prijavio da mu je ukraden upravo taj auto koji ste vozili.

- To me ne iznenađuje, ali ne dozvolite da vas to zavara. Prilično sam sigurna da doktor Kejts stoji iza ovoga.

- Zašto to kažete?

Bože, nisam želela da opet ponavljam sve one gnusne činjenice, ali morala sam da kažem istinu predstavnici zakona. - Njegova ćerka je bila

moj pacijent. Izvršila je samoubistvo, a doktor Kejts okrivljuje mene za to iako su psihoterapeut sa iskustvom i pravobranilac pregledali dosije tog slučaja i zaključili da nema ničeg u mojim beleškama što bi ukazalo da ima samoubilačke namere.

- Zaista mi je žao - rekla je policajka Li ne gledajući me u oči. - Sigurna sam da je veoma teško izgubiti pacijenta.

Progutala sam knedlu koja mi se stvorila u grlu. - Jeste. Užasno je.

Nekoliko trenutaka je ćutala, a onda je pročistila grlo. - Šta se zatim desilo?

- Uljez me je pronašao u garderoberu. Ne mogu da ga opišem, samo sam videla da ima plave oči. Nosio je crnu skijašku masku i savje bio u crnom. Pokušala sam da ga udarim cipelom, ali bio je jači od mene i savladao me je. Ubrizgao mi je nešto u vrat i sledeće čega se sećam jeste da sam se probudila i da mi je prva pomisao bila da sam u hotelu.

- A niste se nalazili u hotelskoj sobi?

- Ne. Na zidovima nije bilo ničega. Bili su okrečeni u vrlo svetlu nijansu plave. U toj sobi se nalazio samo krevet, a kupatilo se sastojalo samo od klozetske šolje i umivaonika. Tu je bio ijedan sto.

- Koliko dugo ste bili tamo?

- Ne znam. Od sredstva koje mi je ubrizgao padala sam u nesvest i osveščivala se. Nekoliko puta mi je doneo hranu. Pretpostavljam da vreme možete da izračunate.

- Kako ste izašli odatle?

- On je ušao, vezao mi ruke izolir-trakom i izveo me iz te sobe. Shvatila sam zašto nije bilo prozora. Bila je sagrađena na sredini podruma. Poveo me je uz stepenice i sećam se da su sa moje leve strane bile kuhinja i vešernica, ali me je odveo nadesno, ka vratima koja vode u garažu za tri automobila.

- Dobro. - Policajka Li je sve to zapisivala u beležnicu.

- Otvorio je vrata garaže, a u njoj se nalazio auto. Izgledao je kao ogromna metalna kutija. Volela bih da mogu da vam kažem koji je tip i model, ali to tada nisam primetila. Sem toga, pošto je već prijavljeno da je ukraden, ne sumnjam da već znate o kom autu je reč.

- Da, to je bio kadilak eldorado kup iz 1984.

- Eto. Nije ni čudo što sam bez problema razvalila njime vrata te garaže. - Pokušala sam da se nasmejem.

- Šta se onda desilo?

- Rekao mi je da je to stariji model, da će upaliti motor i zaključati vrata, tako da neću moći da uđem i ugasm ga. I onda...

Gospode bože... Detalji su mi navirali iz sećanja toliko jasno da sam imala utisak da ih gledam na bioskopskom platnu. Zatvorila sam oči kako bih odagnala te prizore.

Ali ipak su mi i dalje igrali pred očima.

- Jeste li dobro, doktorica? Hoćete li da nastavimo kasnije?

Otvorila sam oči i progutala knedlu. - Ne, moram ovo sada da prebrodim. - Pročistila sam grlo. - Pokušala sam da ga šutnem, ali to nije upalilo, pa mi je još uvrnuo i gležanj. Onda mi je vezao noge kanapom i gurnuo me na pod garaže. Uključio je motor, zaključao vrata auta i ostavio ga da radi. Zatim je zatvorio vrata na kući i zaključao ih za sobom.

- Možete li mi opisati garažu?

- Betonski pod, zidovi okrečeni u belo, blistavobelo kao sneg, toliko belo da vas bole oči. Na suprotnoj strani od one na kojoj me je ostavio nalazile su se neke metalne police, naspram ulaza u kuću.

- I kako ste uspeli da pobegnute?

- Iskreno, gospodo, sada su to sve nejasna sećanja. Tada sam bila pod naletom uzbuđenja. Dozvolite mi da malo razmislim. - One ledenoplave oči mi nisu izbijale iz glave, taj pogled čoveka koji me je okrenuo i gurnuo na betonski pod, ostavivši me da umrem.

- Želite li da stanemo?

Odmahnula sam glavom. - Hajde da završimo s tim. Pošto sam bila svesna toga da moram, kako znam i umem, da dođem do vazduha, skakutala sam unaokolo pretražujući svaki delić garaže.

Tada mi se sve vratilo; slike su mi se nizale pred očima kao na filmskoj traci. Prepričala sam policajki kako sam pronašla cev, otkrila ekser a onda i oštru ivicu stare metalne police, kako sam se oslobodila, ugasila motor auta, a zatim ga ponovo startovala, provalila garažna vrata njegovim zadnjim krajem i pobešla glavom bez obzira.

Sve je to izgledalo potpuno nestvarno.

- Vi ste veoma hrabra žena, doktorica Karmajkl - rekla mi je. - Hrabra i snalažljiva.

- U tim trenucima nisam sebe doživljavala kao snalažljivu osobu, ali pretpostavljam da se snalažljivost probudi kad smo potpuno očajni.

- Zaista neverovatno. - Osmehnula se. - Sada imam dovoljno podataka za izveštaj, tako da vas večeras više neću uznemiravati. Bilo bi dobro da malo odspavate. Ako vas sutra otpuste, svratite u stanicu da vam vratimo telefon, tašnu i dokumente. Ostaviću vam svoj kontakt ovde na stočiću. Mogu li nešto da učinim za vas pre nego što odem?

Zaustila sam da kažem "ne", ali sam brzo zatvorila usta.

Da, postojalo je nešto što je mogla da mi učini.

9.

Džona

- O, bože. Čiji su otisci?

Tajson je pročistio grlo. - Felisijini.

To je bila Tajsonova kućna pomoćnica i kuvarica, mlada žena iz Dominkanske Republike koja je živela u predgrađu Snou Krika u trošnoj kućici s bolesnim roditeljima. Radila je za tu porodicu u ovom ili onom svojstvu već skoro deset godina. Da čovek ne poveruje!

- Sigurno je u pitanju greška.

- To sam i ja pomislio, ali nesumnjivo je da su otisci njeni. Rekao sam Milsu i Džonsonu da provere dva puta.

- Da li se Felisija makar malo bunila što treba da daje otiske kao i mi ostali da bismo isključili sve one koji su imali pristup kući?

- Nije. Ali to ne mora ništa da znači.

- To znači da nije kriva. Ili bar ukazuje na to da nije. Moguće je da su podmetnuli njene otiske na posetnici. Ili ju je možda Kolin dao Felisiji kada je otvorila vrata onda kada je otišao kod Džejd. Sećaš se?

Tajson je odmahnuo glavom. - Pretresao sam to u glavi milion puta. Ne sećam se da je Felisija ikada imala bilo kakav kontakt s Kolinom.

- Jesi li razgovarao sa Felisijom? Ponovo je odmahnuo glavom. - Ne znam kako da pokrenem tu temu.

- Moraćeš nekako. Možda je svratio kada nikog nije bilo kod kuće, pa mu je Felisija otvorila, pri čemu joj je dao svoju posetnicu, a ona se možda nije setila da bilo kome pomene da je navraćao.

- Da, pretpostavljam da je moglo tako da se desi.

- Ne možemo ništa znati dok ne popričamo s njom. Nadam se da nisi ni na trenutak pomislio da je Felisija kriva. Nisi valjda?

- Zaboga, nisam - rekao je Tajson. - Koliko je ona već kod nas? Ne, nema ona ni trunku sklonosti ka kriminalu u sebi.

- Slažem se - odvratio sam.

Začuo sam bat koraka iza sebe i okrenuo se. U predsoblje je ušao Brajs. - Zdravo, Tajsone, šta se dešava?

- Izvini - rekao sam Brajsu. - Tajson je došao da mi kaže da imamo još jedan dokaz.

- Aha, dobro. Samo da uzmem Henrija i odoh.

- Nemoj! - rekao sam strože nego što sam hteo. - Hoću da kažem, nemoj da ga uznemiravaš. Štaviše, zašto ga ne ostaviš da prespava kod nas?

Brajs je prasnuo u smeh. - Nemoj da se ljutiš, Džo, ali mislim da ti pojma nemaš kako se brine o deci.

Doduše, imao je pravo. - Onda prespavaj i ti ovde. Bar soba imam napretek. Bilo bi zabavno, kao u stara, dobra vremena.

- Misliš, kao onda kad bismo ti i ja zaspali u ambaru jer smo bili toliko pijani da nismo mogli na nogama da stojimo? - Odmahnuo je glavom, i dalje se smejući. - Nije još ni devet sati. Rano je. Henriju će biti fino ovde.

- Brajse, stvarno treba da popričam s tobom.

- Onda me pozovi kasnije. Sada moram da vodim sina kući. Treba da spava u sopstvenom krevetu.

Uzdahnuo sam. Šta sam mogao da kažem? Henri je verovatno bezbedan u kući Simpsonovih. Na kraju krajeva, Brajs će biti tamo.

- Kad se seliš? - upitao sam ga iznenada.

- Ne znam. Za neki dan. Uspeo sam da pronađem stan malo izvan centra grada. Henri i ja možemo da se smestimo tamo dok ne nađem nešto bolje što mogu sebi da priuštim. Iskreno, dojadilo mi je više da živim s roditeljima. Majka se prema meni ophodi kao da mi je dvanaest godina.

Uzdržao sam se da ne odahnem od olakšanja. - Doći ću da ti pomognem. Samo javi, brate.

- Nema potrebe. Iznajmio sam namešten stan. Samo još treba da prebacim Henrijeve stvari.

- Zajedno ćemo da ih prebacimo. Možeš li da svratiš sutra?

- Polako, Džo. Verovatno ovog vikenda. Čemu tolika žurba?

Stisnuo sam usne. Nisam mogao da kažem Brajsu da sumnjam na njegovog oca dok Tajson stoji pored nas. Tajson bi poludeo... I to s pravom. Sad moram da se usredsredim na svog brata. Uzrujao se zbog ovog novog dokaza. Sem toga, Brajs će biti kod kuće sa Henrijem. Neće dopustiti da se detetu bilo šta desi. Bio sam svestan toga. Samo moram da se pobrinem da Henri nikako ne ostane nasamo s dedom.

- O čemu si to uopšte hteo da pričaš sa mnom, Džo? Pomenuo si da se radi o jednom...

- Može da sačeka - brzo sam odgovorio. Gospode, da je Brajs završio rečenicu, morao bih sve da ispričam pred Tajsonom. - Zvaću te sutra.

- Važi. Odoh samo da uzmem Henrija. - Tajson i ja smo ostali u predsoblju.

Nekoliko minuta kasnije Brajs se vratio sa sinčićem, koji je i dalje spavao umotan u ćebence. - Vidimo se - rekao je tiho.

- Važi. Hvala što si svratio, ortak. Pričaćemo sutra. Tajson i ja smo prešli u dnevnu sobu. Došlo je vreme da se otvori mini-bar. Sipao sam nam piće, a onda smo seli na kauč.

- Ne znam kako da pristupim ovome - rekao je Tajson.

- Mislim da treba da je pitaš o čemu se radi. Prvo porazgovaraj s njom pre nego što pozoveš policiju.

- Da, to svakako. - Otpio je mali gutljaj burbona. - Prosto ne mogu da shvatim kako su njeni otisci dospeli na tu posetnicu.

Zavrteo sam glavom. - Ni ja nemam predstavu, ali možda postoji neko logično objašnjenje. Zato porazgovaraj s njom. Eto, povedi Džejd. Ili Mardž.

- Otkako je došla Bruk i pogotovu u poslednje vreme, u kući vlada neko čudno raspoloženje. Volim ja Mardžori, ali Džejd i ja nikako nismo sami sem noću. A sad još i ovo. Moram da porazgovaram s kućnom pomoćnicom o nečemu veoma neprijatnom. - Uzdahnuo je.

- Tajse, ne možeš da rešiš sve što se dogodilo pre dvadeset pet godina, ali možda bi mogao da saznaš ko ti je ušao u kuću i ostavio cvet za Džejd. Moraš da pratiš taj trag. Svestan si toga koliko i ja.

Otpio je još jedan gutljaj i klimnuo glavom. - Znam.

- Hoćeš li da pođem i ja i da porazgovaram s njom?

- Pa to možda i ne bi bilo loše. Treba mi malo vremena da smislim šta ću i kako ću.

- Potpuno te razumem.

Namreškao je čelo, pa mu je bora na njemu bila još izraženija. - Ne misliš valjda da je Felisija bilo kako umešana?

- Naravno da ne mislim. Ali moramo da proverimo da bismo pouzdano znali.

- Gospode, da li će se ovo ikada završiti?

- Ne. - Utom mi je zazujao telefon, prekinuvši me.

- Hajde, javi se - dobacio je.

- Ne, ne moram.

- Zaboga, Džo, javi se na telefon. Dovoljno sam poremetio život i tebi i Rajanu.

Žurno sam izvadio telefon iz džepa. Broj mi je bio nepoznat, a na osnovu pozivnog broja zaključio sam da korisnik zove iz Grand Džankšena.

- Zdravo, Džona Stil ovde.

- Džona?

Glas s druge strane žice bio je blag i pomalo promukao, ali me je neodoljivo podsećao na...

- Melani?

10.

Melani

Samo to što sam mu čula glas delovalo je umirujuće na ovo moje izubijano telo i izmučeni um. - Da. Ja sam. Melani.

- Jesi li dobro? Nisi mi se javljala na telefon. Zabrinuo sam se zbog tebe.

- Dobro sam, Džona.

- Ne zvučiš mi baš tako. Gde si?

- U... bolnici sam.

- Šta se dogodilo?

- Duga je to priča. Ali biću dobro.

- Jesi li u *Valikrestu*? Dolazim odmah da te posetim.

- Nemoj, kasno je. Neće te pustiti.

- Pustiće me ako su pametni.

Uzdahnula sam. Umirala sam od želje da ga vidim. Morala sam da ga vidim, da se uverim da još postoji. Čak i da mi osećanja nikada ne budu uzvraćena, želela sam da dodirnem njegovo telo, čvrsto kao kameni stub u kovitlacu tornada mog života.

- Hajde onda - rekla sam gotovo šapatom. - Dođi, molim te.

- Stižem za sat vremena.

Pozvala sam medicinsku sestru i obavestila je da ću imati posetu. Naravno da mi je očitala uobičajenu lekciju o bolničkim pravilima, ali na kraju je popustila i rekla da će uvesti posetioca u moju sobu kad stigne. Zatvorila sam oči zamišljajući Džonino lepo lice.

Treba mi njegova snaga. *On* mi treba više nego bilo šta na svetu.

*

- Melani?

Osetila sam dodir na ruci. Otvorila sam oči, a sve preda mnom bilo je zamučeno. Džona. Moj Džona.

Širom sam otvorila oči. Nije on *moj*. Bar još nije. Ne liči na mene da tako trčim pred rudu. Međutim, posle ovog bliskog susreta sa smrću,

kad sam se izvukla za dlaku, nisam više želela da čekam ni trenutka da mu otkrijem šta osećam prema njemu.

- Zaboga, Melani, šta se dogodilo? Bolničarke na prijemnom odeljenju nisu htele ni reč da mi kažu.

Bila sam iscrpljena i ošamućena. - Čekaj samo trenutak, da se malo pribierem.

- Mnogo mi je žao. Verovatno nije trebalo da te budim, ali sam morao da se uverim da si dobro.

Petljala sam s daljinskim i uspela da podignem prednji deo kreveta kako bih bila u sedećem položaju. Nisam čak želela ni da pomišljam kako izgledam. Nisam se tuširala više od četrdeset osam sati, a prošla sam kroz pakao i uspela da se izvučem iz njega.

Ne. Nisam bila u paklu. Đina Kejts je prošla kroz pakao. Kao i Tajson. Ja nisam.

Džona me je sada video u najgorem izdanju i to je bila odlična prilika da utvrdim da li možemo imati budućnost.

- Šta ti se desilo s rukama, dušo? Zašto su u zavojima?

- Posekla sam se. Na staklo.

Podigao je obrve. - Kako? Kako se to desilo?

Pročistila sam grlo; i dalje je bilo suvo i još uvek me je bolelo. - Kao što rekoh, duga je to priča.

Privukao je stolicu do mog kreveta i uzeo mi izranavljenu ruku u svoju. - Ne smeta ti da te držim za ruku? Ne boli te valjda?

- Ne. U redu je. Sigurno mi daju mnogo ibuprofena. Nisam želela da pijem ništa za spavanje. Htela sam da budem budna kada ti... ti... - Zevnula sam.

- Ostaću ovde. Sedeću ovde cele noći ako hoćeš, ako te ovo previše umara. Moraš da spavaš, da se naspavaš.

- Ne, ne. Želim da budeš ovde. Hoću da ostanem budna. Hoću da te gledam u oči, da osetim tvoj dodir. Moram da znam da si ovde, da me štitiš.

- Da te štitim? Melani, o čemu se...? Oh, bože! Otišao sam do tvog stana. Tvoja komšinica je rekla da nisi bila tamo kada je policija došla. Mislio sam da si dobro. Šta se dogodilo?

- Mnogo mi je žao, Džona. Mnogo mi je žao što sam se onog dana iskrala iz tvoje kuće. Ne znam šta me je spopalo. Bilo mi je neprijatno, a i pomalo sam se uplašila. Ali sve je to ispalo tako glupo.

- Ne brini. U početku sam bio ljut, ali više nisam. Siguran sam da si imala razlog što si otišla. Ali ispričaj mi šta se to dogodilo. Zašto si ovde? Hvala bogu da si...

- Samo trenutak, molim te. - Ispružila sam ruku da bih ga prekinula. - Moram ovo da kažem. Nije bilo razloga da odem. Moji razlozi su bili glupi i detinjasti. Htela sam da isteram nešto svoje. Trebalo je da se suočim sa onim što smo uradili, sa onim što sam ja uradila. Tamo sam došla svojom voljom. Želela sam te. Nije trebalo da odem.

- Slušaj, Melani, prihvatam tvoje izvinjenje, ne brini. Samo mi reci kako si završila u bolnici s posekotinama po rukama.

- Ja sam... oteta.

Ustao je, a oči su mu plamtele. - Molim?!

- Molim te, sedi. Moram da te osetim pored sebe. Sad sam dobro.

Ponovo je seo, ali je i dalje bio napet i stegnut. - Melani, šta se dogodilo, dođavola?

- Kad sam se vratila u stan, otišla da sam da se okupam da bih sprala hlor sa sebe. Dok sam bila pod tušem, provalnik mi je ušao u stan.

- O, bože! Nije te valjda povredio? - Iz očiju mu je plamteo gnev. - Ubiću ga, tako mi svega!

Zavrtela sam glavom. - Nije. Mislim, jeste. Lakše me je povredio, ali ne onako kako ti misliš.

- Ako je na tvom predivnom telu ostavio ijednu modricu...

- Samo me je šutnuo u gležanj, a pre toga ga uvrnuo. Ako se to izuzme, nije mi uradio ništa sem što me je vezao i ubrizgao mi...

- Ubrizgao? Šta ti je ubrizgao?!

- Ne znam. Nešto što me je oborilo ili bar tako mislim. Pošto analiza krvi nije pokazala tragove nikakvih hemijskih supstanci, to sredstvo je očigledno brzo izašlo iz organizma. Pretpostavljam da je to bio rohipnol.

- Rohipnol? Drogirao te je?

- Najverovatnije. Ne možemo pouzdano znati. Ali sada mi to više nije u krvotoku,

- Gospode. - Džona je razjareno provukao prste kroz kosu. - To je droga za silovanje. Jesi li sigurna da te nije...?

Odmahnula sam glavom. I sama sam se to pitala, ali je lekar obavio pregled i utvrdio da nije bilo tragova seksualnog zlostavljanja. Sem toga, nije me bolelo dole.

- Lekar je potvrdio da nije.

- Hvala bogu. - Ponovo je čupao kosu. - Ne mogu da verujem. Kako si posekla ruke? Jesi li zbog toga ovde?

Malo sam se zakašljala. - Ovde sam zato što sam... bila izložena velikoj količini ugljen-monoksida.

- Šta?!

- Otmičar me je vezao i ostavio me u zaključanoj garaži sa automobilom kome je motor ostao da radi. On...

- Glas mi je drhtao, a oči su mi bile pune suza. - On je hteo da umrem kao moja pacijentkinja.

Džona je ponovo ustao. Po vilicama sam videla da stiska zube. - Njeni roditelji stoje iza toga. Sve ću ih pobiti.

- To i ja mislim, ali nemam nikakvih dokaza. Ponovo je seo. - Ne mogu da ti opišem koliko mi je žao. Međutim, sada to nije važno. Važno je da si ti dobro. Reci mi, dušo, kako si uspela da pobegneš?

Promuklim glasom sam ispričala Džoni šta mi se dogodilo. Nekoliko puta je pokušao da me prekine, ali sam mu stavila do znanja da to ne čini. Na kraju sam rekla: - Nekako sam ostala pri svesti. Adrenalin me je baš držao. Doktor Hernandez se čudi kako se nisam onesvestila mada se očigledno nisam nadisala previše otrovnih gasova da bi mi to ugrozilo život.

- Zaboga, dušo. Gospode bože! - Zatvorio je oči i ponovo ih otvorio. - Zašto me nisi zvala?

- Zvala sam te. Onda kad sam se sakrila u garderober. Pozvala sam policiju, ali je bilo zauzeto. Možeš li da zamisliš? Zauzeto. Uglavnom, posle toga sam pozvala tebe. Bio je utorak uveče. Ali nisi se javio.

Razrogačio je oči. - O, bože - ponovio je. - Nek ide bestraga!

- Šta? Šta je bilo?

11.

Džona

Zvala me je. Melani me je zvala kada smo Tajson i ja pošli u Denver da posetimo Vendi Madigan. A ja joj se nisam javio. Bio sam ljut na nju što je otišla.

- Nek ide bestraga! - opet mi je izletelo.

- Šta je bilo, Džona?

Kako da joj kažem? Ležala je u bolničkom krevetu zbog mene. Mogla je da umre. Spasla se samo zato što je snalažljiva. Nisam je ja spasio. Pozvala me je kad joj je život bio u opasnosti, a ja joj nisam pritekao u pomoć.

Kada sam otišao kod nje i zatekao policijsku traku... Zašto nisam nastavio da istražujem šta se desilo? Još više me je grizla savest.

Već dvadeset pet godina izjeda me savest. Zašto li sam i pomislio da to može da se promeni? Pitao sam se zašto mi se Melani nije javljala kad sam je zvao kasnije pošto sam se predomislio i pozeleo da je čujem. Nije se javila zato što nije mogla. Nije imala telefon kod sebe. Bila je zaključana i na silu odvedena u garažu da umre.

Gospode, nimalo je nisam dostojan.

Nisam ja nikoga dostojan.

- Džona? Hoćeš li da ostaneš sa mnom večeras? Znam da ta stolica baš i nije najudobnija, ali... potreban si mi i želim da budeš pored mene.

Nisam ja njoj potreban. Neće me želeti kada sazna istinu. Nikada neću moći da se iskupim za ovo. Nikada mi neće oprostiti.

- Hoću. - Klimnuo sam glavom. - Ostaću. Nasmejala se i zatvorila one prelepe zelene oči.

I dalje sam je držao za ruku u zavoju i ostao da sedim pored nje. Nisam spavao kada je medicinska sestra ušla da proveriti njene vitalne funkcije.

Nisam oka sklopio.

Još je čvrsto spavala kada je jedan zgodan tamnokosi mladić rano ujutru ušao u njenu sobu. - Dobro jutro - rekao je. - Ja sam doktor Hernandez.

Ustao sam trljajući oči. - Džona Stil. - Ispružio sam ruku.

- Jeste li vi prijatelj doktorke Karmajkl?

Prijatelj? Nadao sam se da sam joj više od prijatelja. Sanjao sam da sam joj mnogo više od toga, ali to je sada izgledalo nemoguće ako se uzme u obzir koliko sam grešku napravio. Samo sam klimnuo glavom. - Kako je ona?

Pregledao je istoriju bolesti. - Svi rezultati su dobri. Verovatno već danas može da ide kući. Voleo bih da joj još jednom izvadimo krv da se uverimo da u njenom organizmu više nema ugljen-monoksida. Kada potvrdimo da nema, otpustićemo je.

Ponovo sam klimnuo glavom.

- Nema potrebe da je već sada budimo. Probudiće se kad dođe laboratorijski tehničar da joj izvadi krv.

Klimnuo sam i treći put, a onda ponovo seo na stolicu, osetivši slabost od umora. Melani je onako usnula izgledala kao anđeo. Kosa joj je bila razbarušena i nije imala ni trunku šminke, a nije joj ni bila potrebna. Bila je prirodno lepa.

Protrljao sam čelo. Šta sam to uradio? Ustao sam i izašao iz sobe, a zatim se spustio liftom do prizemlja i uzeo šolju jake kafe. Kada sam se vratio u Melaninu sobu, bila je budna, a laborantkinja joj je vadila krv.

Pokušala je da se nasmeši kad me je videla. - O, dobro je, nisi otišao.

- Ne bih sigurno otišao, a da ti se ne javim. Samo mi je bila potrebna kafa.

- Naravno. Zar nije divan? - rekla je laborantkinji. - Celu noć je presedeo pored mene na ovoj neudobnoj stolici.

Laborantkinja se osmehnula. - Nije on prvi kog sam videla da to radi. To ljudi rade kada im je do nekoga stalo.

Stalo... Njene reči su me nagnale na razmišljanje. Nije meni samo "stalo" do Melani Karmajkl. Jesam li se ja to zaljubio u nju?

I u tom trenutku me je istina tresnula u lice.

Jesam.

Zaljubio sam se u nju.

I ta moja ljubav nikada neće biti uzvraćena. Zato što sam je izneverio.

Izneverio sam je, kao što sam izneverio Tajsona onog kobnog dana.

Bio sam prokleta umoran od toga što uvek izneverim one do kojih mi je stalo. One koje volim najviše na svetu. Jesam li doživotno osuđen da ih izneveravam?

Izgleda da jesam.

- Gotovo - rekla je laborantkinja. - Molim vas, samo pročitajte oznaku na ovoj epruveti da potvrdimo da smo lepo zabeležili vaše ime i datum rođenja.

Melani je pogledala i klimnula glavom.

- Dobro. Uskoro će stići rezultati. - Uzela je opremu i izašla.

- Hvala ti što si ostao - rekla mi je Melani, smešeci se umorno.

- To je najmanje što sam mogao da učinim. - Najmanje. Bože, kad bi samo znala šta sam sve spreman da uradim za nju.

- Hajde, pričaj mi šta si radio juče i prekjuče. Moram da slušam o nečemu normalnom.

Morao sam da se uzdržim da ne prasnem u smeh. Nečemu normalnom? U mom životu već godinama nije bilo ničeg normalnog. Pogotovu sada. Moj brat se sav predao otkrivanju istine o ljudima koji su ga oteli, otisci moje kućne pomoćnice su pronađeni na mestu zločina u glavnoj kući na ranču, otac mog najboljeg druga je verovatno ubica i psihopata koji zlostavlja decu... I šta je tu normalno? Dođavola, i meni bi prijalo da slušam o nečemu normalnom.

Međutim, Melani sada ni najmanje nije trebalo da sluša o mojim brigama. - Tajson i ja smo otputovali u Denver one večeri kada si...

Bože, zašto li sam počeo ovako?

- U redu je - dobacila je. - Misliš na ono veče kad sam otišla od tebe. One noći kad sam oteta.

Udahnuo sam, obgrlivši se. - Da. Te večeri. Otišli smo u Denver da porazgovaramo sa novinarkom o kojoj smo ti pričali, sa Vendi Madigan.

- Jeste li saznali nešto novo?

Saznali smo nešto, ali nisam bio siguran koliko su ta saznanja pouzdana, mada nisam želeo da time opterećujem Melani. - Dušo, to

može da sačeka. Sada treba da se odmaraš ako će već danas da te puste kući.

- Moram da odem u policijsku stanicu kad izađem. Tamo su mi tašna i mobilni telefon. Uzeli su ih iz mog stana.

- Danas nikuda ne ideš bez mene - rekao sam. - Ja ću se brinuti o tebi.

- Ne moraš.

- Znam da ne moram. Želim to.

I činiću to dokle god mi dopusti, sve dok ne otkrije istinu.

*

Dva sata kasnije rezultati su pokazali da je Melani dobro i ubrzo je dobila potpisanu otpusnu listu. Hteo sam odmah da je odvezem kući, ali je insistirala da najpre ode u policiju da podigne lične stvari. Kada smo na kraju došli kod nje - u pratnji policajca pošto se njen stan još uvek smatrao mestom zločina - zatekli smo rusvaj u dnevnoj sobi, kuhinji i spavaćoj sobi. Da li je to bilo delo uljeza ili policije, nijedno od nas nije moglo da odredi.

- Za ime sveta - promucala je.

- Samo uzmite najneophodnije, gospođo - rekao je policajac. - Idite slobodno u spavaću sobu. - On je otišao u dnevnu sobu.

Mozak mi je radio punom parom. - Samo uzmi malo odeće da imaš da se presvučeš. Ideš kod mene.

- Ne, ne mogu. Ne želim da se namećem.

- Zaboga, Melani. Videla si kolika mi je kuća. Živim sam. Ne namećeš se.

Blago mi se nasmešila. - Ako baš insistiraš.

- Insistiram.

- Pa dobro. Ovde ionako ne mogu da prespavam, a mislim i da...

- Šta?

- Mislim da ovde više nikada neće biti bezbedno.

- Zasada ne moraš da brineš o tome. - Niti ikad više, ako se ja pitam. Ipak, promeniće mišljenje kada joj budem rekao istinu, da joj se namerno nisam javio kad me je zvala da joj pomognem.

- Moram da pozovem svoju osiguravajuću kuću.

- Obavićemo to od mene.

- Moram da budem ovde kad dođu... - Sela je na krevet i uzdahnula.
- Bože, Džona, šta ljudi rade kad im se nešto ovako desi? Pomagala sam mnogima da se oporave od gorih strahota. Zašto sam sada sva obamrla od straha?

Seo sam pored nje i uzeo je za previjenu ruku. - I sama znaš da u tome što osećaš nema ničeg čudnog. Preguraćeš ti ovo, Melani, Hoćeš sigurno,

- Da, samo treba da imam *želju* da se s tim uhvatim ukoštac. - Tiho je uzdahnula. - Koliko sam samo puta izgovorila te reči drugima. Drugima koji su preživeli mnogo gore strahote od ovoga što je mene snašlo. I znaš šta? To su samo prazne reči.

- Nije tačno i ti to znaš.

- Ne znam, Džona. Prosto ne znam kako ću da krenem dalje.

- Isto onako kako si savetovala svojim pacijentima, Melani. Dan po dan. Sat po sat. Koliko god je potrebno.

Oči su joj se ispunile suzama, pa sam je zagrlio.

Gospode, koliko sam je želeo. Želeo sam da odagnam sav njen bol. Želeo sam da otkrijem ko joj je ovo uradio i ubijem boga u njemu. Zašto se kosmos nameračio da kažnjava one koje volim najviše na svetu?

12.

Melani

Kod Džoa smo stigli rano tog popodneva. Pripremio je za mene jednu od mnogobrojnih gostinskih soba. Nadala sam se da će me smestiti u svoju sobu, ali se nisam usudila da to zatražim. Možda nije osećao prema meni ono što sam ja prema njemu.

Zevnuo je. Jadničak verovatno nije baš dobro spavao na onoj stolici.

- Imaš li nekog posla? - upitala sam ga.

- Ništa što ne može da čeka.

- Vodiš ovaj ogromni ranč. Znam da imaš posla preko glave.

- Ovo je važnije - odvratio je. - Mogu li nešto da ti donesem? Šta ti treba?

Ti. Ti mi trebaš, Džona.

Ipak, nisam to rekla. - Moram da se istuširam - odgovorila sam. - Nisam se okupala još od... Još od one noći.

Srce je počelo snažno da mi lupa. Moraću da se izborim sa ovim na ovaj ili onaj način.

Dan po dan, baš kao što je Džona rekao, baš kao što sam mnogo puta rekla svojim pacijentima. Dan po dan.

Počecu od tuširanja. Moraću da skinem zavoje. Ionako sam htela da proverim kako rane zarastaju. Neke posekotine su bile toliko duboke da su morali da ih zašiju, ali ostale su bile površinske.

Otišla sam u "svoju" sobu. Kupatilo nije bilo onako raskošno kao ono u sklopu najveće sobu u njegovoj kući, ali bilo je predivno. Pustila sam vodu u kabini i počela da odmotavam zavoje kada se začulo kucanje na vratima.

Džona je stajao ispred njih. - Pomislio sam da će ti ovo možda zatrebati. - Pružio mi je bočicu esencijalnog ulja lavande.

Nisam mogla da se obuzdam i onom rukom koja je još bila u zavoju obgrlila sam ga i strasno ga poljubila.

Brzo se pribrao i uzvratio mi poljupcem.

Koliko mi je samo to nedostajalo. Zar je stvarno prošlo samo tri dana? Imala sam utisak da je prošla čitava večnost.

Kad bih samo mogla da provučem prste kroz njegovu lepu kosu, ali to je bilo teško zbog posekotina na ruci koje još nisu bile zacelile.

Međutim, iako me je do pre samo nekoliko sekundi pohotno ljubio, naglo je prestao i odmakao se. - Ne, treba da se odmaraš. Iako te mnogo želim, neću sada da bilo šta počinjemo.

- A ja se ne pitam da li bih želela da bilo šta počinješ? Cele noći si probdeo pored mene. Doveo si me u svoju kuću kako bi me zaštitio. Želim i ja tebe. I to odmah.

Odmicao se dok nije udario o komodu i dotakao zid. - Moraš da se oporavljaš. Ne bi trebalo to da radimo.

- Džona, molim te. Potrebno mi je to sada. Moram da osetim da ima i nečeg dobrog na svetu.

Odmahnuo je glavom. - Daleko sam ja od tog dobrog na svetu, Melani.

Stisnuo je one svoje pune usne i na trenutak zatvorio oči. Mišići ramena su mu postali napeti, što se jasno videlo ispod kaubojske košulje. Gospode, kako je lep! Otelotvorenje lepote. Privlačile su me sede vlasi iznad ušiju i po bradi od nekoliko dana. Želela sam da se osetim živom. Živom pored njega. Čoveka koga volim.

- Ti si oličenje svega što je dobro na ovom svetu, Džona. - Pomilovala sam ga po obrazu šakom bez zavoja.

Sklonio ju je sa obraza i poljubio je. Onda ju je otvorio i pogledao zglob i dlan. - Evo šta se desilo zato što nisam bio pored tebe.

- O čemu to govoriš?

Pogledao me je pravo u oči i obuhvatio mi lice dlanovima. - Imaš li predstavu koliko si jaka, Melani? Većina ljudi bi se samo pomirila sa sudbinom, klonula i umrla bez borbe. Ali ne i ti. Ti si smislila kako da preživiš.

Ja jaka? Nisam ja jaka.

Pročistila sam grlo. - Nagon za preživljavanjem čini čuda. Videla sam to kod mnogih pacijenata, uključujući i tvog brata, pa je i sa mnom tako. To nije imalo nikakve veze sa snagom.

- Kako možeš to da kažeš? - Odmahnuo je glavom, a ona bujna, crna kosa mu se zanjihala. - Tako si jaka, tako pametna i tako... domišljata. Smislila si kako da se izbaviš iz nevolje iako si imala male izgleda da se izvučeš. Neverovatna si.

- Ne, ne razumeš. Uopšte nisam razmišljala. Nagon me je gonio da nešto preduzmem. Borila sam se da preživim. A i adrenalin...

Spustio mi je prst na usne. - Da, adrenalin ti je verovatno pomogao. Zahvaljujući njemu si ostala svesna umesto da padneš u nesvest. Mnogo sam zahvalan bogu na tome, ali *sama* si uspela da se spaseš. Nije te spasao adrenalin. Sama si to uradila. Iskoristila si ono što si pronašla i okrenula stvar u svoju korist. - Ponovo je odmahnuo glavom. - Nisam...

- Šta nisi?

Primetila sam da je progutao knedlu. - Nisam te vredan, doktorica Karmajkl.

Mislim da mi se donja vilica spustila do poda. Zamolila sam ga da ponovi svoje reči, jer nisam bila sigurna da sam ga dobro čula. Nije valjda *stvarno* mislio da me nije vredan? Iako sam ga bila ostavila da me čeka, kad sam pobegla iz njegove kuće kao prestravljena tinejdžerka? Kako se samo vara! Grdno se vara. Zaustila sam da mu to kažem, ali me je prekinuo rukom.

- Melani, prvo se istuširaj. Skuvaću ti čaj ili tako nešto. Mislim da nemam one biljne mešavine za opuštanje, ali smisliću već nešto. - Okrenuo se i izašao, zatvorivši vrata za sobom.

Nisam verovala sopstvenim ušima. Misli da nije dovoljno dobar za mene? Čovek je očigledno u zabludi. *Ja* sam izneverila *njega*, a ne on mene.

Šta se to dešava?

Uzdahnula sam i odvila zavoj i s druge ruke. Nije me iznenadilo što mi je desna ruka bila više izranavljena. Desnoruka sam. To nije naročito važno pošto sam uzela tri nedelje odmora. Naredne dve nedelje neću morati mnogo da pišem sem ako ne prionem na ono što sam već bila započela - na knjigu o prevenciji samoubistava tinejdžera.

Trenutno nisam bila raspoložena da se bavim time. Do svega ovog je i došlo zato što nisam uspela da sprečim mladu ženu sa psihičkim problemima da se ubije.

Svukla sam se, položila odeću na krevet, ušla u kupatilo, pustila vodu i prosula nekoliko kapi lavandi nog ulja po dnu tuš-kabine. Ubrzo me je zapahnuo opuštajući miris. Duboko sam ga udahnula.

Imala sam sreće što sam ostala živa. Imala sam nevero vatnu sreću.

Ušla sam pod tuš. Rane na rukama su me peckale.

Sreća...

Đina je nije imala.

Čime sam ja zaslužila da se izvučem?

Sve se otvorilo kao na dlanu i svest o tome se oburvala na mene kao nezadrživa lavina. Kroz glavu mi je prošlo sve što sam preživela. Bekstvo od sigurne smrti. Suočavanje s golom istinom.

Mogla sam da umrem.

Umrkla bih i niko nikada ne bi saznao šta mi se desilo.

Polako sam sklznula niz zid od glatkih pločica dok se nisam smestila u sedeći položaj, kolena savijenih ispred sebe.

Sve suze koje sam do tada potiskivala navrle su i provalile iz mene.

13.

Džona

Pronašao sam dve kutije čaja u kredencu i stavio vodu da provri. Jedan je bio od kamilice, a na drugoj kutiji je pisalo *erl grej*. Nisam imao pojma koji čaj bi Melani više volela, pa sam odabrao kamilicu. Sramota je koliko malo sam znao o njoj - sem činjenice da me je izluđivala u krevetu. I da voli tajlandsku hranu. I crno vino. I miris lavande. Nasmehio sam se. Voli da nosi svetlosmeđe pamučne grudnjake i gaćice. Bože, fenomenalno bi izgledala u onom donjem vešu linije Ponoćna fantazija koji sam video u butiku pored njene kancelarije. Nekoliko pari gaćica sam joj pocepao. Možda ću joj kupiti neke od ljubičaste čipke. Ponovo sam se nasmešio sebi u bradu, ali sam se brzo uozbiljio.

Nažalost, Melani i ja nemamo budućnost. Nikako je ne možemo imati pošto sam je izneverio onda kada sam joj bio preko potreban.

Nikada je neću videti u tamnoj ljubičastoj čipki. Nikada je neću videti sa dijamantskom čoker ogrlicom sakrivenom u prvoj fioci komode.

Čvrsto sam odlučio da se predam svojim najmračnijim, najskrivljenijim željama i bio sam toliko rešen da sam joj kupio otmenu ogrlicu, da celom svetu pokažem da je moja i ničija više.

Sada to više nije moguće. Kako sada da joj tražim da je vežem? Da joj stavim lisice? Posle ovoga kroz šta je prošla, to nikako ne bih smeo.

Naročito kad bude saznala da sam je izneverio onda kad sam joj bio najpotrebniji.

Pošto je kesica kamilice stajala deset minuta u proključaloj vodi, vratio sam se u sobu gde sam smestio Melani. Pokucao sam na vrata, ali se nije javljala. Možda se još tuširala. Otvorio sam vrata i uverio se da voda još teče. Spustio sam šolju čaja na noćni stočić i upravo kad sam hteo da odem, začuo sam jecaje - tihe jecaje, kao kad dete plače.

Ne mogavši da odvratim pogled, tiho sam pokucao na vrata kupatila i otvorio ih. - Melani?

Kroz staklena vrata sam video da se Melani sklupčala na pod tuš-kabine i da joj se voda u snažnim mlazevima sliva niz telo.

Srce mi je lupalo kao pomahnitalo, jer nisam znao da lije dobro. Brzo sam otvorio vrata kabine, obgrlio je iskvasivši se i uzeo je kao dete.

- Smiri se, dušo. Ovde sam. Ovde sam. - Pažljivo sam je spustio na dasku klozetske šolje i zgrabio veliki peškir kojim sam je omotao i obrisao što sam bolje mogao, a onda sam je odneo do kreveta i nežno je položio da legne. - Dušo, pričaj sa mnom. Jesi li dobro?

Jecala je onako priljubljena uz mene dok sam je grlio,

- Reci mi da si dobro, molim te.

- Dobro sam - promucala je kroz plač.

Kad sam malo razmislio, shvatio sam da je to bilo besmisleno pitanje. Naravno da nije dobro. Preživela je strahotu. Trebaće joj neko vreme da se oporavi. *Tony & Mila.*

Bio sam dobro uvežban što se tiče potrebe za oporavkom.

- Isplači se, dušo, biće ti lakše. Šmrncula je. - Predugo sam se uzdržavala da ne zaplačem. Nisam smela da dopustim da me osećanja savladaju. Morala sam brzo da razmišljam, morala sam da smislim kako da se izvučem. A onda sam ostala u bolnici... Stalno se neko vrzmao oko mene... Prosto nisam mogla da dozvolim sebi da...

- I još kažeš da nisi jaka. - Odmahnuo sam glavom. - Dušo, ti si najjača žena koju poznajem.

Opet je briznula u plač i priljubila lice uz moju košulju.

- U redu je da se isplačeš. Slobodno plači. Ovde sam. Pored tebe.

Jecala je još samo nekoliko minuta i onda se pribrala. Uzeo sam pakovanje maramica sa noćnog stočića, izvukao jednu i pružio joj je. - Izvoli.

Glasno je izduvala nos, a onda je uzela još jednu maramicu da obriše oči. - Žao mi je što si morao ovo da vidiš.

- Meni nije. Drago mi je što mogu da budem uz tebe. - Biću uz nju što više mogu sve dok ne dođe vreme da joj kažem istinu. Da sam je izdao.

I onda će me napustiti.

Međutim, sada sam joj potreban. U ovom trenutku je neću izneveriti.

Malo se odmakla od mene. - Inače nisam od onih što se rasplaču za svaku sitnicu.

- Dušo, posle ovoga što si prošla, imaš puno pravo na to. - Uzeo sam je za ruke. - Hoćeš li da ti pomognem da ih opet zaviješ? Ovde imamo

sve moguće vrste medicinskog materijala za prvu pomoć. Na ranču se često povređujemo.

Pogledala je svoje ruke. - Ove ušivene su sanirane. Možda samo treba da prelepim hanzaplastom ovih nekoliko što su još otvorene.

- Ostani tu. Odmah se vraćam. - Vratio sam se s kompletom prve pomoći. - Želiš li da ti donesem antibiotsku mast?

Zavrtela je glavom. - Nema potrebe. U našoj zemlji se preteruje sa upotrebom antibiotika.

Morao sam da se nasmejem. I dalje je razmišljala kao lekar i posle svega što je preturila preko glave. Nežno sam joj stavio hanzaplast preko većih posekotina i poljubio joj obe ruke. - Jesi li ponela čistu odeću da se presvučeš?

- Pokupila sam malo odeće iz fioka i samo sam je nabacala u putnu torbu. Iskreno, i ne znam šta sam ponela. Samo sam htela da odem odande. Što pre.

- Ništa ne brini zbog toga. Imam ja nešto što će ti savršeno stajati.

Ustao sam, otišao u svoju sobu i uzeo bademantil koji je nosila pre tri dana. Odneo sam joj ga i ogrnuo joj ga preko ramena, izvukavši peškir. - Mislim da ti odgovara.

To joj je izmamilo slabašan osmejak. Gospode, i tako iznurena i s mokrom kosom slepljenom uz lice, bila je najlepša žena koju sam ikada video.

Uzeo sam šolju s noćnog stočića i pružio joj je. - Ovo je kamilica. Od nje bi trebalo da se opustiš.

Klimnula je glavom i otpila gutljajčić. - Hvala ti. - Vratila ju je na stočić.

- Šta još mogu da učinim za tebe? Dopusti mi da se brinem o tebi.

- Samo me čvrsto zagrlj, Džona. Molim te, zagrlj me i ne puštaj.

Legao sam na bračni krevet i privukao je uz sebe. Tako lepo se uklapala u moj zagrljaj kao da smo stvoreni jedno uz drugo, kao delići slagalice. Od samog zagrljaja mi se digao. Farmerice su mi postale tesne.

Njoj sada nije bilo potrebno da vodi ljubav, ali kada je počela da me mazi nosem i ljubi po vratu, nisam odoleo iskušenju. Privukao sam je uz sebe zastenjavši i poljubio je.

Naučio sam da budem nežan prema Melani, da je polako uvodim u svoj svet.

Odmah je razdvojila usne, ali umesto da je poljubim s jezikom kao što sam je obično ljubio, krenuo sam polako. Lizao sam joj rubove usana, grickao ih, a zatim sam prešao jezikom duž njenih desni. Polako i nežno sam vrteo jezik oko njenog.

I bio sam zaprepašten kad se odmakla.

- Džona? Šta nije u redu?

- Ništa. Ne moramo ovo da radimo ako nećeš.

- *Hoću*. Kakav je ovo poljubac? Hoću da me ljubiš kao obično.

- Kao obično?

- Da, hoću da me poljubiš strasno kako samo ti umeš da zaboravim gde se nalazim. To želim. I to odmah. To mi je očajnički *potrebno*.

- Trudio sam se da budem nežan zbog svega što si preživela.

Nasmešila mi se. Bože, koliko je samo lepa.

- Baš si divan i uviđavan. Ali potreban si mi. *Ti* si mi potreban. Želim da se osetim živom. Ima li boljeg načina da se osetim živom od toga da svoje telo dam nekome do koga mi je stalo? Nekome koga... - Naglo je začutala.

- Šta?

Ugrizla se za usnu. Gospode, prosto je neodoljiva.

- Nekome koga... *volim*, Džona.

Naglo sam odmakao glavu, zanemevši. - Šta?! Pridigla se i ponovo se ugrizla za usnu. - Nekome koga *volim*.

Zaustio sam nešto da kažem, ali ona me je zaustavila.

- Ne, moram ovo da ti kažem. Pre dvadeset četiri sata nisam znala da li ću preživeti. Da ti pravo kažem, kada si na korak od smrti, brzo preurediš spisak prioriteta. Samo sam mislila o tome kako sam se zaljubila u tebe i da te možda više nikada neću videti. *Volim* te, Džona. Ne moraš sad da mi kažeš da i ti mene voliš. Ja to ne očekujem. Ali samo znam da nisam mogla više da izdržim ni minut, a da ti to ne kažem.

Zaustio sam da joj uzvratim, jer su reči "*volim* i ja tebe" pohrlile da mi pređu preko usana. Zato što je *volim*. Celim svojim bićem. Međutim, kad joj budem priznao da se namerno nisam obazirao na njen poziv, više me neće želeti.

Dodirnula mi je usne prstima. - Nemoj sada ništa da govoriš. Molim te. Samo sam želela da znaš da te *volim*. Samo to mi je potrebno zasad, da to znaš. I da vodiš ljubav sa mnom.

Koliko je samo nisam bio vredan! Nudila mi je svoju ljubav i svoje telo, a ja nisam bio vredan ni jednog ni drugog. Ipak, nisam imao snage da je odbijem. Vodiću ljubav s njom poslednji put, a onda ću joj reći istinu.

14.

Melani

Poljubio me je onako kako sam žudela. Osetila sam njegov jezik među usnama i uzeo je sve što sam imala da mu dam, a dala sam mu sve, nimalo se ne opirući. Obradovala sam se tome. Želela sam da mu dam celu sebe, sve što je od mene ostalo. Ako nam nije suđeno, razmišljam o tome kad za to dođe vreme. Ali ovo se dešava sada. Ovo je trenutak u kome želim da uživam i kog želim da se sećam.

Jezici su nam zaplesali zajedno, a glasovi brujali uzdasima punim požude.

Kada smo prestali da se ljubimo da bismo došli do daha, on je prešao usnama preko mog uva, gricnuo me za ušnu školjku i zavukao jezik u nju.

- Kako si lepa, Melani. Bože, koliko te želim.

Nije to bila izjava ljubavi, već požude, i to mi je odgovaralo. Zasad mi je to dovoljno. Ljubio me je po vratu i ramenima, štipkao me usnama i na kraju se spustio do bradavica.

Zastenjala sam, a kukovi su počeli automatski da mi se njišu ispod njega. Žudela sam da ga uhvatim za ud tvrd kao kamen i oslobodim ga iz farmerica, ali budući da su mi ruke bile u ranama, nisam bila sigurna koliko je to pametno.

Dahtala sam osećajući njegove usne na bradavicama.

- Skini se, Džona. Molim te. Hoću da vidim tvoje prelepo telo. Želim da osetim tvoju toplu kožu na svojoj.

Nije mi ništa odgovorio na to već je samo ustao i počeo polako da se svlači. Otvorila sam oči da uživam u prizoru. Raskopčao je žutosmeđu kariranu košulju, a posle svakog raskopčanog dugmeta, sve više mu se videla gola koža, zbog čega sam se naježila. Kada je njegova košulja završila na podu na zgužvanoj gomili, zadržano sam posmatrala njegove grudi boje bronce, prošarane crnim i sedim maljama, tamne diskove grudnog koša i bradavice koje su štrčale iz njih. Pogled mi je odlutao ka streli od malja koja se spuštala do nabrekline ispod njegovih farmerica.

Polako je otkopčao kaiš i dugme na farmerkama pa raskopčao šlic. Seo je na krevet, skinuo čarape i izuo čizme, a onda ponovo ustao i

pustio da mu farmerke i bokserice skliznu do poda. Oteo mi se prigušen uzdah.

Veličanstveni Džona Stil se loži na mene.

Zastenjala sam, a da toga nisam ni bila svesna.

Izvio je uglove usana. - Bože, Melani. O, bože.

- Neodoljiv si, Džona. Savršen si.

- Daleko sam ja od savršenstva. Mnooogo daleko. Ali ti... O, bože.

Legao je pored mene, prenoseći mi svoju toplotu nagim telom. Nežnim poljupcima mi je prekrpio ušnu školjku.

- Umirem za tobom, Melani. Izgoreću, jebote. Ako zaista izgara za mnom, zašto je toliko nežan prema meni? Naravno, znala sam zašto. On je džentlmen u pravom smislu te reči. Preživela je pakao i nije želeo da bude grub.

Međutim, u ovom trenutku sam ga silno želela. Želela sam da mi pruži sve što može. Uzeću sve bez uzdržavanja. Bilo mi je potrebno da nešto *osećam*.

Okrenula sam se ka njemu i poljubila ga kao što je i on mene malopre, uzimajući od njega sve što sam mogla, pokazujući mu šta želim da mi radi.

Kada smo oboje počeli da dahćemo, odmakao se od mene. - Moraš prestati sa ovim. Ne znaš šta mi radiš.

Dlanovima sam mu obujmila lice, nateravši ga da me pogleda u oči. - Potreban si mi. Hoću sve, Džona, i to odmah.

Ponovo se odmakao i seo na ivicu kreveta. - Ne, nisam. - Posegao je za svojim boksericama na podu.

- Šta to radiš? - zavapila sam. - Nećeš valjda da odeš?

- Moram. Jer ako ne odem, a ti mi to opet zatražiš, onda ću možda morati to da ti pružim.

- Pa pruži mi.

Okrenuo se i prostrelio me onim tamnim očima. - Nemaš predstavu šta želim od tebe, Melani. U ovom trenutku, posle svega što si preživela, ne možeš podneti ono što želim od tebe.

Iznenada me je obuzeo strah. To je bila tama u Džoni kojoj sam dosad videla samo obris - tama koja je gorela u njemu i koje nisam umela da se klonim.

Želela sam ga. Želela sam sve da mu dam. Bila sam smrtno zaljubljena u njega.

Jednom mi je rekao da ću na kraju da mu se predam. U to vreme nisam baš bila sigurna u to, ali sada više nisam sumnjala.

Međutim, bio je u pravu. Doživela sam traumatično iskustvo i ovo je samo bio način da se izborim sa tim. Žestok seks. Želela sam da doživim orgazam više puta. Htela sam da vičem toliko da se trese krov na kući, da se vidi da sam živa i da sam nadmudrila čoveka koji je pokušao da me ubije.

Ipak, jesam li spremna na ono što Džona želi? Ne mogu ni da pretpostavim šta tačno želi. Da li bih uopšte mogla da mu se prepustim?

U pravu je.

Danas nije dan da to otkrijem. Međutim, potreban mi je. I dalje sam želela da vodimo ljubav.

Povukla sam ga ka sebi. - Neću da ideš. - Ali ako tražiš od mene...

Spustila sam mu dva prsta na usne. - Neću. Neću to da ti tražim. Ne dok ne budem spremna.

- Ja sam odavno spreman, Melani. Želim te. Za tim žudim. To želim više od svega. I možda ćeš jednog dana otkriti šta je posredi. Ali ne danas.

Klimnula sam glavom. - Hoćeš li ipak ostati još malo sa mnom? Kad si pored mene, nekako mi je... lakše.

Čuvši te reči, uzdahnuo je, a lice mu je poprimalo blaži izraz. Više nije bilo onih oštrih crta. - Hoću, ali neću uspeti da se obuzdam.

- Ja to i ne tražim od tebe.

Ponovo je legao pored mene i poljubio me. Opet su to bili vatreni poljupci puni strasti, ali ovog puta su bili nežniji. Uzdržavao se i to je bilo jasno kao dan. Međutim, ovog puta nisam navaljivala, jer iako sam znala da nisam spremna za ono što ima na umu, sve mi je nešto govorilo da ni on nije spreman za to. Bar ne da uradi to sa mnom. Oboma nam treba vremena da budemo spremni.

Dugo smo se ljubili, a onda je počeo da se spušta, ljubeći mi grudi, snažno mi sisajući bradavice i prešavši mi prstima preko međunožja.

- Tako si vlažna, jebote. Kad bi samo znala koliko te želim. - Zavukao mi je dva prsta u zažareno grotlo.

Počela sam da se grčim od njegovih dodira, kukovi su mi se zanjihali, a disanje ubrzalo. Dok je milovao jezikom moje najskrivenije

mesto, trzaji su mi protresali telo. Ubrzo sam drhtala od vrhunca koji je navirao iz mene kao užarena lava.

- Džona! - vrisnula sam. - Svršavam. Bože, svršavam.

- Tako je, dušo - promrmljao je uz moj žbun tamnoplavih malja.

Izvila sam se ka njemu kad me je zapljusnuo još jedan talas orgazma, vinuvši me do neba.

Kada sam se konačno spustila, Džona je nadneo svoje telo nad moje i prislonio svoj ud kao kamen tvrd uz mene.

- Trebaš mi, Melani. Izludeću.

- Onda me uzmi. Uzmi me odmah.

Prodro je u mene, smestivši se udobno i duboko. Ušao je do kraja, ispunivši me. Izvukao ga je, pa ga ponovo zario. - Tako je dobro.

- Volim kako mi to radiš. Volim kako prodireš u mene.

Bradavice su mi se još više ukrutile, a talasi zadovoljstva se ponovo raširili mojim telom kao seizmički talasi.

Kada me je treći vrhunac uzdigao do još većih visina, Džona je ubrzao, mrveći me, divlje i brutalno. I obožavala sam to. Svaki trenutak, jebote.

- Na ivici sam, dušo - rekao je dok mu je znoj kapao sa čela na moj obraz. - Ispuniću te. Ispuniću te do vrha. Bićeš moja. Moja.

Moja. Dopadalo mi se kako to zvuči. Zar je moguće da i on isto oseća prema meni? Možda i on mene voli?

Nisam imala vremena da razmatram to pitanje jer je prodirao toliko duboko u mene da sam pomislila kako će mi dotaći dušu. Svršila sam još jednom, ali ovog puta je bilo drugačije, kao eksplozija topline kroz čitavo telo, koja mi je prodrila u srce.

To je to.

Tako se čovek oseća kad voli. Sigurno se i on tako osećao.

Ležao je na meni nekoliko trenutaka, pa sam uživala u težini njegovog čvrstog tela. Kada se sklonio i smestio pored mene, gotovo sam zajecala što više nisam osećala njegovu toplotu.

- Izvini - rekao je. - Nadam se da nisam bio pregrub. Naglo sam otvorila oči. - Nimalo nisi bio grub. Ranije si bio grublji.

- Ali posle onoga...

- Pružio si mi upravo ono što mi je potrebno, Džona. Bio si u pravu. Nisam bila spremna da uzmem sve što imaš da mi pružiš. Ali htela sam

da na nekoliko minuta pobegnem od onoga što se desilo i ti si mi to pružio. Niko drugi to ne bi mogao.

Nasmejao se. - Ja sam jedan od oko milion ljudi kojima bi bilo drago da te kresnu.

- Da me kresnu? Je li za tebe ovo samo kres? - Nisam mogla da verujem da je to rekao.

Odmahnuo je glavom. - Ti meni nikada nisi bila samo recka, Melani.

Hvala bogu. Mada to nisam izgovorila. Ćutala sam i ušuškala se uz njegovo toplo telo. Na trenutak mi se učinilo da mu je telom prošao drhtaj, ali već sledećeg trenutka je nestao.

Mora da mi se učinilo.

15.

Džona

Prestao sam da drhtim, nadajući se da Melani to nije primetila. Nisam hteo još više da je opterećujem. Imala je dovoljno svojih briga da bi se povrh svega sekirala i zbog mene.

Ta žena mi mnogo znači. Nisam mogao podneti pomisao da je izgubim, a izgubiću je čim joj budem priznao da joj se namerno nisam javio kad me je zvala one kobne noći. Međutim, sada sam joj potreban i neću dozvoliti da kroz ovo prolazi sama.

Moraću da odem kod Tajsona i popričam s njim o tome šta je odlučio da preduzme u vezi sa Felisijom. Mnoga pitanja su još uvek bila bez odgovora. Ipak, nisam mogao da ostavim Melani. Ako se probudi, a ja nisam kod kuće, poludeće, i to s pravom.

Bio sam iscrpljen, jer sam celu noć proveo na onoj neudobnoj stolici. Iako sam žarko želeo da pomognem Tajsonu da razotkrije misteriju svoje prošlosti, sada mi je san bio neophodan. Kao i samoj Melani. Čim je zadremala, malo sam se opustio.

Kada sam se probudio, već je pao mrak. Pogledao sam na ručni sat. Bilo je devet uveče. Isprva nisam znao gde se nalazim, a onda sam shvatio da sam u gostinskoj sobi sa Melani. Ispružio sam ruku da je dodirnem, ali nje nije bilo.

Ustao sam i brzo navukao farmerice, a potom izašao iz sobe. Zatekao sam je u svilenom ogrtaču kako petlja nešto po kuhinji. Izgledala je zanosno. Pročistio sam grlo da joj nagovestim da sam tu.

Podigla je pogled ka meni. - Zdravo, spavalice.

- Izvini.

- Nema potrebe da se izvinjavaš. Znam da sinoć nisi oka sklopio. Nisam ni nameravala da te budim.

- Šta si to naumila?

- Evo, tražim nešto za jelo. Ne mogu da verujem da sam pomalo ogladnela. To je dobar znak. Mislim, posle - zastala je - otmice i svega toga.

Klimnuo sam glavom. Nesumnjivo je tako. - Nisam nikakva ispomoć u kuhinji. Mogu da pozovem Mardž da nam nešto sprčka.

- Daj, ne budi smešan. Naći ćemo nešto. Ili možemo nešto da naručimo.

Ne mogavši da se uzdržim, nasmejao sam se. - Na pola sata vožnje smo od varoši. Niko ne dostavlja hranu tako daleko. Vikendom većina restorana ne radi.

Razrogačila je oči, zbog čega sam se opet nasmejao.

- Srce, nije ti ovo grad.

I ona se nasmejala. Nije to bio njen uobičajen smeh, ali je ipak zvučala srećno. Ova žena je zaista posebna.

Otvorila je vrata frižidera i zagledala se u namirnice na policama. Primetio sam da joj je bilo neprijatno.

- Izvini, molim te. Verovatno sam zvučala nadmeno, zar ne?

- Naravno da nisi. Ti si moj gost. Neću dopustiti da budeš gladna. Čega uopšte ima unutra?

Zavukla je glavu u frižider. - Ha! Slanina i jaja. Savršena hrana za živce, a to bih i umela da spremim - dobacila je, izvadivši namirnice iz frižidera. - Gde ti stoje tiganji?

- Pojma nemam.

- Ne spremaš sâm sebi doručak?

- Jedan radnik mi ujutru donosi ogromne buritose za doručak, za šta treba da zahvalim njegovoj ženi.

- Shvatam. E pa, ako ti ne smeta da malo pronjuškam, razgledaću malo unaokolo da pronađem šta mi treba.

- Kao što rekoh, želim da se osećaš kao kod svoje kuće. Melani je pronašla tiganj koji je tražila i uskoro je u mojoj kuhinji mirisalo kao u seoskoj kući kad smo bili deca. Skoro da sam napolju očekivao da vidim predivan narandžasti izlazak sunca, a ne noćno nebo. Tako je kuća mirisala svakog jutra dok je mama bila živa, pre...

Dođavola! Šta god da se dešavalo, uvek se sve svede na to. Pre Tajsonove otmice. Onda kad se moja majka još uvek ponašala kao majka i živela za nas trojicu dečaka.

Vendi Madigan je rekla Tajsonu i meni da je naša majka duševno obolela. Donekle nisam sumnjao u to. Mentalno zdravi ljudi ne izvršavaju samoubistvo. Ali bila je zaista dobra majka, privržena deci, našem ocu, ranču. Međutim, sve je to bilo pre...

Pre...

Deset minuta kasnije Melani je pred mene spustila tanjir s kajganom i tri reznja slanine. - Nadam se da si gladan.

Ne sećam se kad sam poslednji put jeo i shvatio sam da sam gladan kao vuk. Slistio sam sve iz tanjira za tili čas.

Nisam hteo da započinem razgovor o Melaninoj otmici, ali sam morao da znam šta se tačno desilo. - Jesu li te ponovo zvali iz policije? Imaju li bilo kakvu predstavu šta se tačno dogodilo?

- Ne. Niko me odonda nije zvao. Mada nije prošlo mnogo vremena. Samo se nadam da će pronaći kuću u kojoj me je otmičar držao. Dala sam im detaljan opis kuće iz koje sam pobegla. Mislim, opisala sam je što sam vernije mogla s obzirom na to da me je sve vreme drmao adrenalin.

- Sad je prekasno. Večeras ti sigurno ništa neće javiti.

- Ah! - Ustala je. - Potpuno sam zaboravila da smislim šta ćemo da pijemo. Pretpostavljam da je kasno za kafu iako uz ovaj obrok ona savršeno ide.

- Verovatno ima soka od pomorandže u frižideru. A možemo i da pijemo vodu. Ili da skuvamo čaj.

- Sok od pomorandže zvuči savršeno. - Ponovo je počela da pretražuje po kuhinji dok nije pronašla dve čaše.

To što je Melani bila u mojoj kuhinji i osećala se kao kod svoje kuće bio je prizor koji mi je izgledao i više nego dobro.

To mi je izgledalo baš kako treba. I *osećao* sam da tako treba da bude.

Još samo da je nisam izneverio.

Spustila je čašu soka od narandže pred mene, a ja sam je iskapio za dve sekunde. Kad sam poslednji put pio nešto? Sinoć kad sam popio martini s Tajsonom. Očigledno je da sam dehidrirao.

Bio sam mnogo uznemiren. Tešilo me je to što je Melani pored mene, ali nisam imao prava da joj tražim da opet vodimo ljubav. Postojalo je samo još nešto što bi mi pružilo spokoj za kojim sam čeznuo - ponoćno kupanje.

- Da li bi volela da odemo na plivanje? - upitao sam je.

- Pao je mrak. I zar nije previše hladno?

- Već si bila u mom bazenu. Voda je topla. Ali ako ti je mnogo hladno, možeš da se zagreješ u džakuziju dok sam ja u bazenu.

Pogledala je dlanove. - Pretpostavljam da to neće smetati mojim rukama. Biće mi potrebno još hanzaplasta i zavoja.

- Kako što sam ti malopre rekao, imam tonu medicinskog materijala za prvu pomoć.

- Moram da priznam da bi plivanje bilo odlično za moj gležanj, s obzirom na to u kakvom je stanju. Naravno, nemam kupaći...

Glasno sam se nasmejao. - Već smo pričali o tome. Ovo je moja kuća. Niko nam neće smetati.

- To si rekao i prošli put.

Dobro, imala je pravo. I upravo to je dovelo do... Nisam želeo da mislim o tome. Samo sam hteo da uskočim u bazen i uživam u noći sa ženom koju volim.

- Da li ti onda ne smeta da ostaneš sama ovde? Stvarno bi mi prijalo malo plivanja.

- Sigurno sam smešna, zar ne? - Odmahnula je glavom. - Samo, eto... kad su Džejd i Tajson banuli, bilo mi je mnogo neprijatno. Zato sam otišla, a onda... Sve je to stvarno bilo glupo, ali za sve sam ja kriva, Džona.

Ona?! *Ja* sam bio kriv za sve. Nisam joj se javio kad me je zvala. - Nisi ti kriva. Taj čovek nije imao prava da to uradi. Otkriću ko je i zašto je to uradio, i postaraću se da zažali što je ikada digao ruku na tebe, pa makar mi to bilo poslednje.

- Ne mogu da tražim to od tebe.

- Ko kaže da treba da tražiš?

- Džona, već imaš posla preko glave na ranču i previše briga u razotkrivanja tajni iz Tajsonovog detinjstva. Neću da se opterećuješ mojim problemom.

- Nije to nikakvo opterećenje za mene. Sve ćemo da rešimo, Melani. Obećavam ti. Ali što se sadašnjeg trenutka tiče, hoćeš li, molim te, da pođeš sa mnom na plivanje?

Nasmešila se, a njene predivne smaragdne oči zaplamtele su zelenim sjajem. - Dobro. Kao što govorim i svojim pacijentima, kad padneš s bicikla, popni se ponovo. - Ustala je i prišla mi oborenog pogleda. - Beskrajno ti hvala što si mi dozvolio da ostanem ovde neko vreme.

- Ne brini o tome, molim te. Hoću da ti pomognem. To je najmanje što mogu da učinim.

Kad bi samo znala šta bih sve učinio za nju.

Stao sam pored nje, pa smo zajedno izašli na trem i otišli stazom do bazena. Skinuo sam farmerice i nag uskočio u bazen. Voda je bila topla, ali je noć bila pro hladna.

Izronio sam na površinu. Melani je snebivljivo dodirivala površinu vode nožnim prstima.

- Hajde, slobodno idi u džakuzi ako ti je ovde previše hladno. Uskoro ću ti se pridružiti. - Žudeo sam da isplivam nekoliko dužina i malo se oslobodim napetosti.

- Mogu ti reći da je prijatno. - Malo je oklevala i na kraju skinula ogrtač spustivši ga na ležaljku. A onda, umesto da polako ude niz stepenice, kao što sam očekivao, prišla je ivici pomalo hramljući i izvela savršen lastin skok u vodu.

Kada je izronila, plava kosa joj se prilepila uz glavu, a grudi su joj izbile na površinu. - Čini mi se da si rekla da nisi neki plivač - rekao sam.

Na to se nasmejala. - I nisam. Ali sam prilično dobar skakač.

- Vidim, vidim. Skok je bio savršen.

- Nije bio baš savršen, ali može da prođe. - Nastavila je da pliva.

Krenuo sam za njom i deo dužine isplivao kraulom, a zatim prešao na leđni stil.

Posle nekoliko dužina Melani je sela na stepenice bazena da se odmori, a ja sam nastavio da plivam.

Kad sam se dovoljno izduvao, pridružio sam joj se prišavši ivici bazena. - Jesi li spremna da se bućnemo u džakuzi? - upitao sam je.

- Zvuči božanstveno - odgovorila je i pošla za mnom.

Kada smo ukoračili u toplu vodu, palo mi je na pamet da do sada nijedna žena nije bila u mom džakuziju. Dolazile su mi žene i boravile u drugim delovima kuće, ali nikada nisu ulazile ovamo. Bilo mi je drago što je Melani prva. Kamo sreće da bude i poslednja.

Smestila se na jedno od plićih sedišta, raširila ruke spustivši ih na ogradu i duboko udahnula. - Ovo je raj. Jedino nedostaje...

- Lavanda?

- Da. Kako si znao na šta mislim?

- Možda te poznajem bolje nego što misliš. - Nadao sam se da je to tačno.

Zatvorila je oči i ponovo udahнула. - Čoveče, ovde svako može da se opusti i oslobodi napetosti. Da znaš koliko mi je ovo trebalo.

Nagnuo sam se i poljubio je u čelo. - Samo se ti opuštaj do mile volje, dušo. Niko nam neće smetati.

Utom se začuo nečiji glas.

- Džo?

16.

Melani

Naglo sam otvorila oči i prekrila grudi rukama. Zar je moguće da se ovo opet dešava?

Džona je ustao go kao od majke rođen. - Brajse? Šta radiš ovde, pobogu?

Kad me je ugledao, taj muškarac se brzo okrenuo prema Džoni. - Izvinite. Zvao sam te nekoliko puta, pa pošto mi se nisi javio, odlučio sam da svratim.

- Prošlo je deset.

- To ti nije smetalo kad si mi pre dve-tri nedelje banuo u ponoć. Sećaš se?

- Upecao si me, brate, šta da kažem. - Džona se okrenuo ka meni, a u pogledu mu se videlo da mu je zaista krivo. - Ovo je... Melani Karmajkl.

- Ne mogu da vam opišem koliko mi je neprijatno što sam vas uznemirio. Nisam znao da imaš goste - rekao je čovek po imenu Brajs i nasmešio se.

- Pa...

Htela sam u zemlju da propadnem. Koliko puta ću ovo još morati da doživim? Izgleda da mi je prešlo u naviku da me zatiču nagu u kući Džone Stila i te navike sam žarko želela da se otarasim.

- Slušaj - nastavio je Brajs. - Ne bih došao da nije važno.

- Je li? - odvratio je Džo. - O čemu se radi? Je li Henri dobro?

- Dobro je. S mojom majkom je. - Brajs je prekrpio oči. - Daj, obuci nešto, molim te.

Džona je izašao iz džakuzija, dohvatio farmerice i navukao ih na mokre noge. Zatim je uzeo peškir i ogrtač i pružio mi ih. - Ti ne moraš još da izlaziš ako nećeš. Slobodno ostani i opuštaj se. Ovde si bezbedna.

Nisam se osećala naročito bezbedno iako se nisam plašila Brajsa. Zнала sam da je on Džonin prijatelj. - Hvala, ali izaći ću.

Potrudila sam se da se što pre upristojim kad sam ustala, brzo se omotavši peškirom. Zgrabila sam ogrtač i ponela ga u kuću. Ušavši u svoju sobu, brzo sam se istuširala da sperem hlor sa sebe, a onda sam

probunarila po putnoj torbi koju sam ponela. Pronašla sam ono što sam baš sada htela da obučem, a to je bio par mekih pantalona od flanela i stara majica s kratkim rukavima. Savršeno.

Vratila sam se u kupatilo, očešljala se i osušila kosu fenom, a onda sam odlučila da odem na spavanje.

Međutim, nikako nisam mogla da zaspim. Svaki put kad bih zatvorila oči, navrla bi mi sećanja na onog maskiranog čoveka.

Zato sam ustala i otišla u kuhinju. Džona i Brajs su sedeli i za stolom i pili nešto.

- Izvinite. Nisam htela da vas prekidam - rekla sam srdačno.

- Ne mari - odvratio je Džona. - Želiš li nešto? Šolju čaja?

Odmahnula sam glavom. - Možda samo malo vode. Hteo je da ustane, ali sam ga zaustavila.

- Sama ću.

Osmehnulo mi se i ponovo se okrenuo Brajsu. - I, šta se dešava? Ne okolišaj više.

Brajs je ipak oklevao. - Mogu da nastavim?

Osvrnula sam se. Gledao je pravo u mene.

Ugrizla sam se za usnu i protrljala po vratu. - Idem ja odmah. Slobodno nastavite kao da nisam tu.

- Ne, Melani, hoću da ostaneš sa nama. Znam da sada ne želiš da budeš sama. - Okrenuo se prema prijatelju. - Smeš slobodno da pričaš pred njom. Možeš da joj veruješ. Tajson je imao poverenja u nju i pogledaj kakve je rezultate to dalo.

Brajs me je pogledao u oči. - Zaista mi je drago što smo se upoznali, Melani. O tebi sam čuo samo najlepše.

Samo najlepše. Pomogla sam Tajsonu. Njega sam uspela da izlečim, kao i još mnogo pacijenata. Trebalo bi da to imam na umu dok razmišljam o Đininom samoubistvu i ovome što se meni dogodilo.

Usiljeno sam se nasmešila. - Momci, zaista ne bih da vam smetam.

- Slušaj, hoću da ostaneš - rekao je Džona. Brajs je klimnuo glavom.

- Da, u redu je, stvarno. Pošto nisam htela da se vratim sama u spavaću sobu, pristala sam i sela za sto, osetivši se pomalo nelagodno kad sam otpila prvi gutljaj vode.

Brajs je protrljao čelo. - Radi se o mom ocu.

Džona je postao napet. Neko ko ga ne poznaje to možda ne bi primetio, ali to se videlo po njegovoj stegnutoj donjoj vilici i podlakticama.

- Šta mu se desilo? - upitao je Džona.

- Nestao je. Otišao je poslom do grada pre tri dana. Mislili smo da radi kao obično. Zvao je majku svake večeri, ali sinoć nije. Nije je pozvao. Ni ja se nisam čuo s njim.

- Jesi li pozvao njegov hotel?

- Jesam. Nemaju zabeleženo da je uopšte odseo kod njih.

Džona je postao još napetiji. Znao je nešto. Kao terapeut, naučila sam da tumačim govor tela. Postojalo je nešto što Džona nije hteo da kaže.

Džona je pročistio grlo i kao da je to radio duže nego obično. - Jesi li zvao policiju?

- Jesam, jutros, ali do sada nije bilo nikakve vajde od njih.

- Dobro, odrastao je čovek. Ne mogu oni mnogo da pomognu.

- Ali on je gradonačelnik, za boga miloga! Niko ga nije video još od utorka ujutru.

Poskočila sam u stolici. Gradonačelnik? Ja sam ga videla - uglavnom, tu osobu je prodavač oslovio sa "gradonačelniče" - i to baš u utorak, kasno posle podne, kako kupuje izolir-traku i konopac u jednoj gvoždari u gradu. Neposredno pre nego što sam se odvezla kući. Neposredno pre nego...

Zaustila sam da kažem nešto, ali sam ipak odlučila da ćutim. Pustiću ih da još nekoliko minuta razgovaraju. Mene se to, ruku na srce, i ne tiče.

- Mama je van sebe. Ubeđena je da ga je neko oteo. Nisam siguran. Možda je pobegao s nekom. - Brajs je odmahnuo glavom. - Ne, nema šanse. Nikada je nije slagao, pa nije valjda ni sada.

Džoni je postajalo sve nelagodnije. Napetost je ispunila prostoriju, pa sam se zapitala da li ju je Brajs osećao. Ja jesam i te kako.

- Žao mi je što ti i tvoja majka prolazite kroz to. Mogu li nekako da ti pomognem?

- Moraš da mi pomogneš da ga nađemo, Džo. Znam da vi, momci, imate dobre izvore. Na primer, one privatne detektive koje debelo plaćate da rade na vašem slučaju.

- Reći da ih debelo plaćamo blag je izraz - odvratio je Džona.

- Ne pitam koliko će da košta - odvratio je Brajs tresnuvši pesnicom o sto. - Moram da pronađem oca. Moram to zbog majke. I zbog svog sina. Želim da Henri provede još mnogo vremena sa dedom.

Džona je i dalje bio napet. Meškoljio se, čelo mu se orosilo znojem. Bes je isijavao iz njega kao plamena crvena aura - gotovo sam mogla da vidim to u vazduhu oko njega.

Šta li se dešava? Ponovo sam morala da prokomentarišem. - Znam da se ovo mene stvarno ne tiče, ali pomenuo si da je tvoj otac gradonačelnik. Je li tako?

Brajs se okrenuo prema meni i pogledao me krajnje ozbiljno. - Da.

- Ne znam da li je važno, ali u utorak, kad sam bila ovde, malo sam se provozala po Snou Kriku kasno po podne. Svratila sam u onu radnju što je pola gvoždara, a pola knjižara s kancelarijskim materijalom, i na kasi je bio stariji, sedokos čovek. Kada je obavio kupovinu, prodavac mu se obratio sa "gradonačelniče".

- Molim?! - otelo se Brajsu. - To je nemoguće. Tog jutra je otišao u Grand Džankšen.

- Ne kažem da je to bio on - odvrtila sam. - Samo kažem da je to bio prosed čovek, srednje visine, a prodavac, stariji čovek koji se zove Gas, u razgovoru ga je oslovio sa "gradonačelniče".

- Izgleda da je to on, Brajse - umešao se Džo. - Lako je mogao da se vrati iz Grand Džankšena tog popodneva.

- Zašto se onda nije vratio kući? Rekao je majci da će nekoliko dana biti u gradu.

Iz Džone je i dalje isijavala uznemirenost. Držao je čašu toliko snažno da su mu zglavci na prstima pobeleli, a mišići podlaktica se napeli. - Melani, sećaš li se šta je tražio u gvoždari?

- Ne znam ništa više. Nisam razgovarala sa njim. Kupio je nekoliko stvari. Izolir-traku i kanap, čini mi se.

- Sigurno grešiš - rekao je Brajs. - Šta će mom ocu izolir-traka i kanap?

- Izolir-traka i kanap svima trebaju - kazala sam.

To su takode stvari kojima mi je maskirani vezao ruke i noge. Srce mi je lupalo kao ludo. Bezmalo sam zinula od zaprepašćenja.

- Melani? - Džona me je zabrinuto pogledao. - Šta je bilo? Jesi li dobro?

Pogledala sam Brajsa, a onda su i meni pobeledi zglavci na prstima koliko sam stezala čašu s vodom. - Reci mi, koje su boje oči tvog oca?

17.

Džona

- Plave - odgovorio je Brajs pogledavši me. - Zašto pitaš? _

- Čisto... onako, bez veze. - Melani je oborila pogled.

- Melani - obratio sam joj se - Zašto si ga to pitala? Jesi li videla boju gradonačelnikovih očiju kad si bila u gvoždari?

Zavrtela je glavom. - Bio mi je okrenut leđima. Videla sam samo pult. Zato znam šta je kupio.

- Pa zašto si onda pitala koje boje su mu oči, dušo? Nisam hteo da joj tepam pred Brajsom, ali nisam se ni pokajao što sam to uradio. Ionako nećemo biti zajedno još zadugo kada bude saznala istinu, ali zasad je bilo nekako lepo misliti da hoćemo.

- Ne znam. Baš glupo pitanje. - Zevnula je. - Mislim da ću popiti vodu u sobi. Izvinite na smetnji.

Melani nije želela da se vrati u sobu i ostane sama. Video sam to u njenim očima, u njenom držanju. Dodirnuo sam je po ruci kada je prošla pored mene. - Možeš da ostaneš.

Nasmešila se i odmahнула glavom. - Biću dobro. Samo dođi da me obiđeš kasnije, važi? - Izašla je iz kuhinje i otišla niz hodnik.

Nastavio sam razgovor s Brajsom. - Pre nego što me pitaš, ona će biti ovde nekoliko dana. Njen stan je... obijen.

- Žao mi je što to čujem. Izgleda da u poslednje vreme u našem kraju cveta kriminal.

I više nego što moj drug pretpostavlja, ako se ispostavi da su moje sumnje u njegovog oca opravdane. - Brajse, tvoj otac je dobro, ne brini.

Nisam ga slagao. Gradonačelnik je čovek kamenog srca. Nisam znao kuda je pobegao, ali proketo dobro znam da ima dobar razlog što je to uradio.

- Nadam se da si u pravu, ali moram da saznam šta je s njim. Možeš li da mi pomogneš?

Našao sam se između čekića i nakovnja. Brajsa poznajem duže od svih svojih prijatelja i on mi je najbolji drug, tako da bih u drugačijim okolnostima prevrnuo i nebo i zemlju da mu pomognem. Danas? Nisam

baš tako siguran. Ipak, nešto me je mučilo. Zašto je Melani pitala koje su boje gradonačelnikove oči?

Uzdahnuo sam. - Šta želiš da uradim?

- Možeš li da mi pozajmiš nekoliko hiljada? Moram da unajmim nekog dobrog istražitelja.

Toliko sam mogao da mu učinim. - Naravno, brate. Bez brige. Smatraj to poklonom. - Ustao sam. - Čekovna knjižica mi je bila u radnoj sobi.

- Ne, ne, vratiću ti. Do poslednje pare.

- Dobro - odvratio sam. - Ako će ti tako biti lakše. Razumem te potpuno. - I stvarno sam ga razumeo. Brajs je dobar čovek. Nije hteo da duguje ni meni niti bilo kome.

Pošao je za mnom u radnu sobu, gde sam mu napisao ček na pet hiljada dolara. Pružio sam mu ga, rekavši: - Trebalo bi da ti posluži za početak.

- To je više nego što sam tražio. Hvala ti, Džo. Tvoj sam dužnik.

- Ništa ti meni ne duguješ.

I to je bilo tačno. Zato što će me na kraju moj najbolji prijatelj mrzeti kada mu budem rekao istinu o njegovom ocu.

*

Melani je još bila budna kad sam otišao da je obiđem. Sedela je na krevetu kada sam ušao u njenu sobu.

- Izvini, dušo. Jesam li te probudio?

- Nisi. Nisam ni spavala. Samo sam malo napeta.

- To je potpuno razumljivo. - Seo sam na krevet i uzeo je za ruku. - Kako si? Hoćeš li da ostanem pored tebe večeras?

Klimnula je glavom, ugrizavši se za usnu.

- Dobro. Oдох da se istuširam na brzinu i odmah se vraćam. Važi?

Ponovo je klimnula glavom.

- Uvešću Lusi da prenoći unutra. Reći ću joj da bude ovde dok se tuširam.

Osmehnula se.

Ustao sam, vratio se u kuhinju i uveo Lusi. Potom sam otišao u svoju sobu i istuširao se. Kada sam se vratio u Melaninu sobu, zatekao

sam Lusi udobno smeštenu u dnu kreveta. Nasmejao sam se. - Obično zna da ne treba da se penje na krevet.

- Nemoj da je kriviš. Ja sam je nagovorila na to. Prijatno mi je što je tu.

- Ako ti to prija, nek ostane. - Nasmehio sam se. - Samo se nadam da je ostalo dovoljno mesta za mene.

- Za tebe će uvek biti mesta, Džona.

Ušuškao sam se pored nje. Bila je naga. To nisam očekivao.

- Zašto si obukao donji deo pidžame? - upitala me je.

- Samo sam hteo da se večeras osećaš sigurno - odgovorio sam.

- Nije valjda da ćeš ti da me napadneš? Uzdahnuo sam. - Pored mene si uvek bezbedna. Ja te nikada ne bih povredio. - Samo što već jesam, ali ona to još ne zna. Nije trebalo da izgovorim te reči iako su došle iz duše. Radije bih goreo u paklu nego što bih povredio Melani Karmajkl. Zašto nisam razmotrio sve mogućnosti kada sam video da me zove te večeri? Zašto? Smučilo mi se više što stalno nekog izneveravam.

- Samo ga skinu, Džona. Hoću da te osetim pored sebe. Hoću da znam da si tu.

Uzbudilo me je saznanje da između Melani i mene nema prepreka. Ali njoj nije trenutno nije bilo potrebno još seksa. Trebalo je da se naspava, baš kao i ja.

Seo sam, skinuo pidžamu, a zatim se ponovo ušuškao pored nje, trudeći se da se ne obazirem na podrhtavanje u preponama. Poljubio sam je u potiljak. - Hajde, spavaj. Tu sam. Neću dozvoliti da ti se bilo šta desi. Obećavam.

Još nekoliko minuta je bila uznemirena, ali se najzad umirila. Kada je počela da diše pliće i ujednačenije, napokon sam joj se pridružio u snu.

*

U subotu ujutru se opet nisam probudio u svom krevetu, a od Melani nije bilo ni traga. Ustao sam, obukao onu pidžamu koju me je naterala da skinem i otišao u kuhinju. Miris doručka iz detinjstva u velikoj kući na ranču ponovo me je zapahnuo.

Melani je stajala pored šporeta i pripremala nešto.

Okrenula se kada sam ušao. - Zalihe jaja i slanine su presušile, tako da ćemo morati u kupovinu.

- Važi.

- Hoćeš kafu?

- Hoću. Neka, sam ću,

Seo sam za sto spustivši šolju kafe ispred sebe. Nekoliko minuta kasnije donela mi je tanjir s hranom.

Udahnuo sam miris i uzeo zalogaj. - Ukusno je kao i sinoć.

- Subota je, pa sam te pustila da se naspavaš, ali pretpostavljam da ovde na ranču nema slobodnih dana.

Zavrteo sam glavom. - Pa ne baš. Ali nas trojica umemo da se pojavimo malo kasnije vikendom. Momci to znaju. Neću nikome nedostajati.

- Dobro. - Sela je pored mene donevši tanjir i šolju kafe za sebe. - Moram danas do svog stana. Ne mogu zauvek da ga izbegavam.

- Zar ne misliš da bi trebalo prvo da pozoveš svoju osiguravajuću kuću?

- Juče sam javila agentu. Agent osiguranja za procenu štete i policajac doći će u stan danas po podne. Pošto se to vodi kao mesto zločina, mora da bude prisutan i policajac. Pitala sam se da li bi...

- Pošao sa tobom?

Klimnula je glavom i ponovo se ugrizla za usnu.

- Naravno. Nisam ni nameravao da te pustim da se tamo vratiš sama. Kada moraš da kreneš?

- Sastanak je zakazan za tri.

Pogledao sam na sat. - Tek je devet, tako da imamo vremena. - Sagnuo sam se i pomazio Lusi po glavi.

- Šta obično radiš subotom?

- Moram da odem u kancelariju, da vidim šta se dešava, možda da izađem na pašnjake, ali vraćam se do pola dva - dva, pa stižemo da se spustimo do grada i nađemo s tipom iz osiguranja u tvom stanu.

Oborila je pogled.

- Hoćeš li moći da ostaneš ovde sama?

- Naravno. Taman posla! Neću dozvoliti da tvoj posao trpi zbog mene.

- Džejd je subotom kod kuće. Mogu da je pozovem da dođe i malo ti pravi društvo. Možda je i Mardž slobodna sem ako je Tajson ili Rajan nisu uposlili na ranču.

Odmahnula je glavom. - Zaista si ljubazan, ali neću nikome da budem na teretu. Ne mogu tako. Ja nisam... takva.

- Sasvim je normalno što tako reaguješ posle ovakve traume, Melani. Potpuno je razumljivo što želiš da je neko pored tebe.

Usiljeno se osmehnula. - Očigledno je da si pričao s nekim stvarno dobrim psihoterapeutom.

- S najboljim na svetu.

Ustala je i odnela svoj tanjir u sudoperu. - Moram u nabavku namirnica. Mogu li da pozajmim tvoj auto? Pojma nemam gde je moj trenutno. Pretpostavljam da je još uvek parkiran ispred stana.

- Jesi li sigurna da si spremna za to? Smeš li da sedneš za volan?

- Moram. Moram da se vratim u sedlo. - Tiho se nasmejala. - Vidiš, sada govorim tvojim jezikom.

- Da, da, izgleda. - Nisam naročiti talenat za jahanje kao Tajson i Rajan, ali jašem skoro otkad sam prohodao. - Naravno, možeš da uzmeš moj auto. Imam ih tri.

- Dobro. Istuširaću se, a onda ću se odvesti do grada da ti kupim namirnice.

- Misliš, nama.

- Nisam htela da zvučim previše nametljivo.

- Melani, slobodno ostani ovde koliko god je potrebno. Idi polako, dan po dan. To što ćeš sada ući u kola i odvesti se u grad po namirnice velik je korak. Jesi li sigurna da ne treba da pođem sa tobom?

- Neću da zbog mene zapostavljaš posao - rekla je. - Mogu ja to, Džona. Potrebno mi je.

*

Obavio sam poslove po ranču, poslao Melani poruku da se uverim da je dobro, a pošto mi je odgovorila da je sve kako treba, odlučio sam da se nađem sa Tajsonom u glavnoj kući na ranču, jer sam imao još sat vremena do zakazanog sastanka sa agentom osiguranja u Melaninom stanu u Grand Džankšenu. Morao sam da popričam sa Tajsonom o

Felisiji. On i Džejd su joj dali nedelju dana odmora, tako da nije bilo opasnosti da ću naleteti na nju. Ne bih znao šta da joj kažem.

Došao sam do glavne kuće i pokucao na vrata. Tajsonov pas Rodžer prišao je vratima dahćući i zagledao se u mene kroz prozor s onim psećim osmehom.

Pošto niko nije otvorio vrata, ušao sam sam. - Zdravo, momče. - Kleknuo sam i potapšao Rodžera po glavi. - Gde su ostali?

- Ko je to? - začuo se ženski glas iz dnevne sobe.

Prošao sam kroz predsoblje i kuhinju pa se spustio niz nekoliko stepenika u prostranu dnevnu sobu. Bruk Bejli, Džejdina majka, sedela je na trosedu podignutih nogu. Nosila je stezник za koleno. Smrskano joj je u automobilskoj nesreći u kojoj je umalo izgubila život.

- Nisam hteo da vas uplašim - rekao sam. - Tražim Tajsona.

- On i Džejd su otišli nekuda - odvratila je Bruk. - Je li Mardž tu negde?

- Nije, otišla je u grad na čas kuvanja.

Ah, da. Zaboravio sam. Mardžori je išla na časove kuvanja u gradu. Imala je čas petkom po podne, a zatim i subotom, ceo dan. Večeras bi trebalo da se vrati.

- Mogu li ja nekako da ti pomognem? - upitala je Bruk.

- Ne, hvala. Da vam donesem nešto dok sam tu? Verovatno vam je teško da se krećete.

Nasmešila se. Bruk Bejli je i dalje bila lepa žena. Palio sam se na nju još kad sam bio tinejdžer. Baš je smešno što se ispostavilo da je Džejdina majka. Kosa joj je još uvek bila boje tamnog meda, ali je sada imala kraću piksi frizuru, a ne lokne koje su joj kao svila padale niz ramena u vreme kada se bavila manekenstvom.

- Sve mi je lakše kako rana zarasta - odvratila je Bruk. - Ali bih volela čašu ledenog čaja ako ga ima u frižideru.

- Naravno, odmah ću da pogledam.

- Naspi i sebi čašu - dodala je. - Prijalo bi mi da mi malo praviš društvo.

Pogledao sam na sat. Još uvek sam imao vremena napretek da pokupim Melani da odemo u njen stan, a bio sam i pomalo žedan. Nasuo sam dve čaše ledenog čaja, vratio se u dnevnu sobu i jednu čašu pružio Bruk.

- Hvala ti. - Otpila je gutljaj.

Pošao sam prema jednoj Tajsonovoj kožnoj naslonjači, ali je ona potapšala mesto pored sebe na trosedu.

- Sedi ovde. Hajde malo da porazgovaramo. Nisam mogao da pretpostavim o čemu je Bruk nameravala da razgovaramo, ali nisam hteo da budem neučtiv. Ipak, ona je Džejdina majka.

- Pa, Džona - počela je - čula sam da si nekada lepio moje najprodavanije postere u svojoj sobi.

Pocrveneo sam kao bulka. U ovim godinama sam se retko čega stideo, ali Bruk Bejli je ipak uspela da me na to natera.

Pročistio sam grlo. - Gospodo, to je bilo davno.

Zakikotala se. - Gospodo? Koliko znam, ja sam samo pet godina starija od tebe, Džona Stil.

Džona Stil? Nisam baš najbolje razumeo zašto me je oslovila punim imenom i prezimenom, ali sam jasno osećao da pokušava da flertuje sa mnom. Promeškoltio sam se od nelagode.

- Pretpostavljam da je tako. - Otpio sam gutljaj ledenog čaja.

- U našim godinama, nekoliko godina manje ili više nije naročito bitno, zar ne?

- Ne, nije. Valjda. - Opet sam gucnuo čaj. Očajnički sam želeo da ustanem i odem odatle. Ipak, ona je Džejdina majka i ne smem da budem neuljudan.

- Znaš, ovde sam usamljena. Po ceo dan sam sama dok je Džejd na poslu, a Tajson završava poslove po ranču. Mardžori dođe i ode, radi po kući i dvorištu šta treba ili završava nešto po gradu. I tako, sama sam skoro po ceo dan.

- Zar vas ne obilazi medicinska sestra? Klimnula je glavom. - Ah, da. Džejd i Tajson su se stvarno pobrinuli da mi obezbede medicinsku negu. Ali to nije isto kao kad imaš... *prijatelja* da popričaš s njim.

- Pretpostavljam da nije. - Spustio sam čašu na stočić. - Stvarno moram da krenem.

Zgrabila me je za ruku upravo kad sam hteo da ustanem. - Nemoj da ideš, molim te. Stvarno bih volela da te bolje upoznam, Džona.

Sada je sve bilo jasno kao dan, ali nisam baš bio sreća n zbog toga. Zagledao sam se u njene plave oči, kakve su bile i Džejdine. Nema šta, još uvek je bila prelepa. Jedno oko joj je bilo povređeno u nesreći pre nekoliko meseci, a od posekotina na licu joj je ostalo nekoliko ožiljaka,

ali to nije umanjivalo raskošnu lepotu kojom je zračila. Još uvek je imala manekensku građu, a o poprsju da ne govorimo. Nisu joj bile velike kao Džejdine, ali su bile veće od Melaninih.

Ni Melanine nisu bile male, ali nisu bile ni ogromne. Po mom mišljenju, bile su proketo savršene.

- Sigurno si svestan koliko si zgodan i lep - rekla je Bruk. - I tvoja braća su zgodna, ali ti... Ti si tako muževan, tamnokos i naočit. Nešto u tebi žudi da izbije na površinu. Jasno osećam to.

Povukao sam okovratnik košulje. Nije mi se dopadalo što nagoveštava da može da me pročita. Ovo ne ide baš u dobrom pravcu. Poželeo sam da pobegnem iz Tajsonove kuće koliko me noge nose.

- Umirem od želje da saznam nešto više o tebi.

U mene se uselila neka napetost, pa sam uzeo čaj, čvrsto stežući čašu. - Šta vas tačno zanima?

- Volela bih da znam da li si ikada poljubio ženu stariju od sebe.

Poskočio sam. Da me je to pitala pre nekoliko nedelja, odgovorio bih joj da nisam. Do sada nisam bio sa ženom koja je starija od mene. Međutim, Melani je starija od mene dve godine mada je izgledala kao da nema ni trideset. S druge strane, i Bruk je izgledala mladoliko.

- Hoćeš li mi odgovoriti?

- Ovaj razgovor ne teče u dobrom smeru - rekao sam.

- Sigurno si nekada sanjao o tome da me poljubiš. - Zgrabila me je za ruku i povukla me na trosed. - Sada ti se ukazala prilika, Džona Stil.

18.

Melani

Tih nekoliko sati koje sam provela u kupovini namirnica u Snou Kriku nije bilo toliko zastrašujuće koliko sam mislila. Ipak, jesam se pomalo osećala kao riba na suvom. U ovom gradiću su se svi poznavali. Dva muškarca su se mimoišla na ulici i pozdravila su jedan drugog imenom. Ljudi u radnji su zastajali da pročaskaju.

Međutim, mene niko nije poznao. Žitelji Snou Krika su me čudno gledali. U malom gradu svako novo lice budi znatiželju.

Kupila sam nekoliko kesa namirnica da popunim zalihe u Džoninoj kuhinji i spakovala ih u auto koji mi je pozajmio. Pošto sam imala još vremena, prošetala sam se po gradu kao pre nekoliko dana. Naterala sam sebe da ponovo proživim taj dan, da prođem istim putem. Ako budem odlagala, samo će mi biti teže. Prošla sam pored jednog restorančića i male antikvarnice, u kojoj sam videla figuricu feniksa, prema maloj gvoždari, čiji je jedan deo zauzimala knjižara s kancelarijskim materijalom. Gde sam kupila...

Još uvek nisam mogla da primoram sebe da uobličim reči.

Paket je i dalje bio u mom stanu, pored vitrine s dosijeima.

Upravo tu sam videla gradonačelnika. Možda smo Gas i ja poslednji koji su videli Brajsovog oca. Zvonce na vratima se oglasilo kad sam ušla u gvožđaru.

Gas je podigao pogled s knjige koju je čitao iza pulta. - Dobar dan, gospođo. Izvolite?

- Možda biste mogli da mi pomognete. Bila sam ovde pre nekoliko dana.

- Naravno. Ne bih mogao da zaboravim tako lepu damu. Šta mogu da učinim za vas?

- Mislim da je tog dana dolazio i gradonačelnik. Čini mi se da je kupio kanap i izolir-traku.

Gas se na trenutak namrštio. - Možda ste u pravu. Doduše, od tada ga nisam video.

Nisam znala da li smem da kažem da je gradonačelnik nestao. Možda je Brajs hteo da to ostane tajna, pa dok ne budem pouzdano

znala šta je posredi, nisam htela da otkrivam bilo šta. Međutim, mogla sam još malo da se raspitam o toj kupovini.

- Znete li kojim slučajem zašto je kupio te stvari?

- Jeste li vi neki detektiv ili tako nešto?

Odmahnula sam glavom. - Ne, ja sam, u stvari, psihoterapeut. Prijatelj sam porodice Stil. Samo sam se pitala zašto bi gradonačelniku bili potrebni kanap i izolir-traka.

- Svima treba izolir-traka - odvratio je Gas. - To i WD-40. Te dve stvari svako domaćinstvo mora da ima.

- Kako to mislite?

- Ako se nešto zaglavi ili zalepi, a ne bi trebalo, treba vam WD-40. Ako nije zaglavljeno ili zalepljeno, a treba da bude, treba vam izolir-traka. - Nasmehio se. Nije imao dvojku u gornjoj vilici.

- Baš smešno. - Nasmejala sam se. - Recite mi, koliko dugo živite u Snou Kriku?

- Od rođenja. Ova radnja je nekada pripadala mom ocu. Ja nemam ni sinova ni kćeri kojima bih je ostavio, pa će se zatvoriti kada odem ili će je možda neko otkupiti kao deo mog imanja.

Želela sam da saznam još nešto. - A kanap? - Pokušala sam da se prisetim svih pojedinosti prethodnog dolaska u ovu radnju. Da li je to bila ista vrsta kanapa kojim mi je maskirani čovek vezao noge? Kanap koji je maskirani upotrebio bio je beo i prosečne debljine. Mogao je to biti isti kanap, ali vrlo lako je mogao biti i drugačiji.

- Možda mu je Evelin tražila da joj nabavi za kačenje veša. Stvarno ne znam.

- Evelin?

- Da, gradonačelnikova žena.

Klimnula sam glavom. To saznanje mi nije bilo naročito korisno. - Da li mnogo ljudi dolazi ovamo da kupi kanap i izolir-traku?

- Kanap i izolir-traka su moja dva najprodavanija artikla. Svakome u nekom trenutku zatreba jedno ili drugo. Čemu sva ta pitanja?

- Onako. Samo sam radoznala.

Naravno da je ljudima u kući potrebna izolir-traka, kao i kanap. Sada je i dokazano da nisam detektiv svetske klase.

- Drago mi je što sam vas videla, Gase.

- Nisam čuo kako se zovete, gospođo. Izašla sam iz radnje ne odgovorivši mu.

19.

Džona

- Gospođo, stvarno...

Bruk. me je šćepala, privukla sebi i na silu me poljubila.

Ovo bi bilo ostvarenje sna... da mi je petnaest godina. Ali sada imam trideset osam i zaljubljen sam u drugu ženu. Odmakao sam se od nje što sam brže mogao.

- Zar ti nisam privlačna, Džona?

- Naravno da jeste, ali vi ste Džejdina majka. I još uvek se oporavljate od užasne saobraćajne nesreće.

- Tako sam usamljena. Verenik me nije zvao još od... Ne znam ni ja otkad.

Njen verenik se zvao Niko Kostas, a Tajson je bio ubeden da je on jedan od otmičara.

- Žao mi je što ste usamljeni, ali ja ovo neću da radim.

- Želiš me. Vidim ti u očima. Noćima si sanjao da budeš sa mnom u krevetu.

- To neću da poreknem, ali uveravam vas da je to bilo davno i ta želja se ugasila još pre dvadeset godina.

- Molim te. Moram da znam da sam još uvek privlačna. Moram da osetim nekog muškarca pored sebe. A ti si tako... - Odmerila me je od glave do pete. - Ti si savršen: muževan, tamnokos i savršen. Ukazala ti se prilika da ostvariš adolescentsku fantaziju.

Adolescentsku fantaziju? Odavno sam ja izašao iz adolescencije. Život me je naterao da odrastem još u trinaestoj godini. A što se Bruk tiče, čak nisam ni došao u iskušenje. Brajs će se zbog ovoga valjati od smeha. Kada je čuo da će se Bruk preseliti u glavnu kuću i živeti sa Tajsonom i Džejd, savetovao me je da iskoristim priliku. Bruk je stvarno lepa, ali nije baš dobar čovek. Bila je užasna majka. Praktično je ostavila Džejd prepustivši je samoj sebi dok se bavila manekenstvom, a zaljubila se u prvog muškarca koji je naišao, koji joj je pokrao sve što ima, a onda u Nika Kostasa, koji je verovatno pokušao da je ubije i od koga sada nije bilo ni traga ni glasa.

Sklonio sam joj ruke s moje, a onda sam ustao i odmakao se od kauča. Sigurno neće moći da ustane i krene za mnom. Tačnije, neće moći brzo da dela.

- Žao mi je. Vi ste Džejdina majka i ne bi bilo lepo da vas iskoristim.

Kapci su joj bili zavodnički spušteni dok me je prodorno gledala plavim očima. - Slobodno me iskoristi.

Da nisam zaljubljen u Melani, možda bih i razmislio o tome. Ali to bi se svelo na puku pomisao. Ona je, pre svega, Džejdina majka, a na osnovu onoga što znam o njoj, nije baš najbolji čovek na svetu.

- To ne bi bilo u redu. Mogu li da vam donesem nešto pre nego što odem?

Odmahnula je glavom. - Znaš ti šta ja hoću od tebe.

- Molim vas, recite Tajsonu da sam dolazio. Pozvaću ga kasnije. - Izleteo sam što sam brže mogao, trudeći se da ne potrčim ka vratima.

*

Melani me je čvrsto držala za ruku kada smo stigli liftom na četvrti sprat njene zgrade. Njena komšinica Liza, koju sam upoznao pre nekoliko dana, upravo je izlazila iz stana vodeći malog psa na povocu. Ozarila se kada me je videla.

- O, zdravo - javila se.

- Zdravo - otpozdravila je Melani.

- Melani, šta se dešava? Policija se vrzmala ovuda. - Liza je izvila obrve. - A evo je opet.

Melani se ugrizla za usnu kada je uniformisano lice izašlo iz lifta.

- Bojim se da je to... zasad poverljivo - rekao sam Lizi. Brzo sam pogurao Melani ka njenom stanu, a policajac je krenuo za nama.

Vrata su i dalje bila zapečaćena trakom za uviđaje. Policajac ih je otključao, pa smo ušli.

- Ja sam Loring - predstavio se policajac. - Razgledajte malo. Ako morate nešto da odnesete, obavezno me prethodno obavestite o tome.

Sve je bilo kao i prethodnog puta. Nered na sve strane je po svojoj prilici ukazivao na to da se neko potrudio da sve izgleda kao neuspela pljačka.

- Znam da vam je teško - rekao je - ali morate da proverite da li vam je nešto nestalo. Predstavnik vaše osiguravajuće kuće će morati da popiše sve što je pokradeno.

- Znam. Gotovo da ništa nisam pregledala prošlog puta kad smo bili ovde. Samo sam strpala malo odeće u putnu torbu što sam brže mogla. U pravu ste. Moram da završim s tim.

- Imate li nešto vredno? Srebrni escajg ili neki nakit?

Zavrtela je glavom. - Nemam. Imam nekoliko komada zlatnog nakita, ali to nema neku naročitu vrednost.

- Hajde da se uverimo da je sve na svom mestu. Pošao sam za njom u spavaću sobu. Ona nije bila u toliko lošem stanju kao dnevna soba iako su stvari iz nekoliko fioka bile razbacane unaokolo. Pronašla je kutiju sa nakitom i utvrdila da joj ništa nije ukradeno.

- Pretpostavljam da će ovo biti lako - rekla je. - Jedino što će osiguravajuća kuća morati da nadoknadi jesu oštećeni nameštaj i obijena brava. Bar ništa nije ukradeno.

Osim Melaninog osećaja sigurnosti. Ipak, nisam to izgovorio naglas. Polako se oporavljala, bolje nego što sam očekivao. Danas je sama gluvarila po gradu, a sada je obilazila prostorije svog stana. Videlo se da je uplašena po tome kako me je držala za ruku i što je neprestano grickala donju usnu. Međutim, usudila se da dođe ovamo i bio sam veoma ponosan na nju. Melani Karmajkl je najjača žena koju poznajem.

Stigao je i agent osiguranja da proceni štetu, a ja sam stajao pored Melani dok je odgovarala na pitanja, pri čemu su on i policajac razgledali po stanu beležeći i fotografišući.

Kada je agent osiguranja napokon otišao, Melani se priljubila uz mene.

Poljubio sam je u teme. - Jesi li dobro?

Klimnula je glavom obraza prislonjenog uz moju košulju. - Samo sam... iscrpljena. Pretpostavljam da sam previše dramila.

- Da li ti treba nešto? Uzmi stvari i idemo kući.

- Kući?

- Mislim, kod mene. - Ali nisam na to mislio kada sam rekao "kući". Mislio sam na *našu* kuću. Melaninu i svoju. Kako bih voleo da bude tako. Međutim, čim se bude oporavila, moraću da joj kažem istinu.

- Dobro. - Odvojila se od mene i krenula da uzme stvari.

Ušla je u spavaću sobu na nekoliko trenutaka, a ja sam seo na ono što je ostalo od kauča. Knjiga joj je bila na podu. Uzeo sam je i jedva prigušio krik. Na prednjoj korici je crnim markerom bilo ispisano "kučka". Nije to sad morala da vidi. Zato sam čušnuo knjigu pod jastuče. Policajac je sedeo na stolici naspram mene i sumnjičavo me odmerio.

Brzo sam vratio knjigu gde je bila, nadajući se da Melani neće primetiti.

- Džona!

Pojurio sam kao metak i uleteo u njenu sobu. - Melani! Šta je bilo?

Zatekao sam je u garderoberu kako sedi na podu i drži peškir i cipelu.

- Ovo je peškir koji sam nosila kada... I cipela kojom sam pokušala da...

Podigao sam je i uzeo joj ih iz ruku. - Bacićemo ih. Ili ćemo ih spaliti ako hoćeš. Učinićemo šta god treba da očistimo ovo mesto od zla.

Usiljeno se nasmejala. - Ko sad dramu više nego što bi trebalo?

- Odneću ih dole u kontejner. Ne moramo da ih spalimo. Da li mogu da te ostavim na nekoliko minuta da to obavim?

- Izvinjavam se - uključio se Loring - ali to je dokazni materijal. Ti predmeti moraju ostati na mestu zločina.

Melani je klimnula glavom. - Naravno. Shvatam. Biću dobro. Nisam htela da prilazim garderoberu, ali veći deo odeće mi je tu. Kad smo prošli put bili ovde, samo sam na brzinu pokupila odeću iz fioka da ne bih morala opet da dolazim ovamo.

- Osvrni se unaokolo, Melani - rekao sam. - Nema nikog sem nas. Ovo je *tvoj* garderober. On nije imao prava da bude ovde, ali ti imaš.

- Znam. - Počela je da uzima stvari s polica. - Sad sam dobro.

- Da li vam treba pomoć? - upitao je policajac.

- Ne treba. Samo iznesite peškir i cipelu odavde, molim vas. - Sagnula se i zgrabila drugu cipelu tog para. - A možete i drugu.

Uzeo je sve to i izašao iz spavaće sobe. Baš čudno što to do sada nije sklonjeno odatle.

- Jesi li dobro? - upitao sam.

- Jesam. Samo hoću malo da budem ovde. Sama.

Klimnuo sam glavom i izašao pridruživši se Loringu. Nekoliko minuta kasnije, u zadnjem džepu mi je zazujao telefon. Stigla mi je poruka s nepoznatog broja.

Pročitao sam je, a onda sam je pročitao još jednom.

Uhvatiću te ja.

20.

Melani

Koračala sam tamo-amo po sobi kada se Džona vratio. - Je li sve u redu? - upitao je.

- Jeste. Dobro sam, samo... Znaš, mislim da više ne mogu da živim ovde. Čak i kad bih ostala, morala bih da kupim sve nove stvari. Ovde se više ne osećam sigurnom.

Zaćutala sam i prekrila dlanom usta. Nadam se da nije pomislio da sam se sama pozvala da se zauvek preselim kod njega.

- Ne moraš još da donosiš takve odluke. Ko zna kad će policija završiti s uviđajem, a i osiguravajućoj kući će biti potrebno nekoliko nedelja da ti isplati nadoknadu. I tebi će biti potrebno neko vreme da pokupiš stvari koje želiš.

- Ne znam da li imam snage da to završim danas. - Nisam lagala. Od samog boravka u stanu podilazila me je jeza, a kad sam videla onaj peškir i cipelu, umalo sam se izbezumila. Imala sam simptome sindroma posttraumatskog stresa, što je, nakon onog što sam preživela, bilo sasvim očekivano. Samo sam želela da što pre odem iz stana.

- Razumljivo. Danas samo uzmi ono najvrednije kako bismo to sklonili na sigurno.

Imala sam vrlo malo dragocenosti. Sve važne dokumente držala sam u sefu u banci, kao i nekoliko komada nakita koji su mi ostali od bake. Zlato koje sam imala u stanu nije imalo neku naročitu vrednost. Skoro sve što imam može se nadoknaditi. To samo govori o tome koliko sam do sada postigla u životu. Napunila sam četrdeset godina, a čime sam mogla da se pohvalim? Nemam muža, nemam dece, mada nikad nisam ni osetila majčinski instinkt. Jesam, doduše, pomogla nekim ljudima, ali nisam svima. Smrt jedne pacijentkinje još me proganja.

Prekrila sam oči rukama.

- Melani? - Osetila sam Džoninu toplu ruku na ramenu.

- Sve je u redu - zagrcnula sam se otvorivši oči. - Daj mi pet minuta da kupim šta mi treba.

Džona je klimnuo glavom. - Samo mi reci šta ti treba. Sve ću da prenesem u prtljažnik.

Pogledala sam vitrinu s dosijeima u uglu sobe. U njoj je bio Đinin dosije, a bio je pohranjen pod šifrom i u kompjuteru i na klauđu. Okrenula sam se prema Džoni. - Samo to - rekla sam, pokazavši. - Pokupiću neophodnu odeću. Sve ostalo može da ostane. Krenuću za tobom do tvoje kuće svojim kolima. Tako ću imati i svoj auto na raspolaganju.

Imam neku ušteđevinu. Treba mi promena. Kupiću novu odeću, nov nameštaj, a kada mi osiguravajuća kuća isplati nadoknadu, srediću stan i prodaću ga. Ipak, hoće li bilo ko da kupi stan u kojem se odigrala otmica?

Još jedna briga. Samo mi je još to trebalo.

*

Kada smo se vratili na ranč, Džona je uneo vitrinu s dosijeima u moju sobu, kao i dva kofera koja sam napunila garderobom i drugim stvarima koje sam želela da ponese, što nije bilo mnogo. Bližilo se vreme večere, ali pošto nisam bila mnogo gladna, odlučila sam da odem u krevet.

Obećao je da neće izlaziti iz kuće.

Okupala sam se i potom pronašla pidžamu - ovog puta čistu - i obukla je. Legla sam u krevet priželjkujući da je Džona tu da me ugrije, ili bar Lusi. Moram da budem jaka kako bih ovo pregurala. U njegovoj kući sam bezbedna. Uverila sam se svojim očima da je Džona zaključao vrata.

Ležala sam u krevetu nekoliko minuta, a u ušima su mi bubnjali otkucaji srca.

Ta-dam. Ta-dam. Ta-dam.

Lupalo je sve glasnije.

Ta-dam. Ta-dam. Ta-dam.

*

- Osećala sam kako mu lupa srce - rekla je Đina. - Osećala sam kako mi njegovi otkucaji odzvanjaju kroz telo dok me je grlio.

- Kako si se zbog toga osećala? - upitala sam.

- U početku sam osećala b liskost. Sigurnost u nečijem zagrljaju.

- Čega se još sećaš?

- Sećam se... da mu je u krilu bilo nešto tvrdo. Nisam znala šta, a nisam htela da budem nepristojna i pitam.

Nisam htela da se naljuti jer mi je bilo potrebno da osetim tu bliskost, pa nisam htela da to sebi uskratim.

- Razumem.

- Stvarno? - Da.

- Je li tačno da se neke žrtve zlostavljane u detinjstvu ne sećaju samog zlostavljanja?

- U nekim slučajevima.

Uzdahnula je i zatvorila oči. - Blago njima.

Potpuno sam je razumela što je to rekla, ali sam imala odgovor na to. - Bilo da tako misliš ili ne, bolje je što se sećaš, Đina. Potiskivanje bolnih sećanja stvara druge probleme.

- Kakve probleme? Meni se čini da bi zaborav bio blagoslov.

- U tome i jeste problem. Zaborav nije blagoslov. Možda se žrtva ne seća svesno svega toga, ali sećanja su još uvek u glavi i mogu se ispoljiti na hiljadu načina, ponekad u vidu poremećaja ličnosti, ponekad u vidu drugih mentalnih bolesti. Ponekad žrtva počne da zlostavlja nekog drugog. U najgorim slučajevima, žrtva sebi može oduzeti život.

Odmahnula je glavom. - Ne mogu to da zamislim. Nikada ne bih učinila tako nešto. Nije on vredan da ja sebi oduzmem život zbog njega.

- Znam da nećeš i zaista mi je drago zbog toga. Ali veruj mi, bolje je što se svega sećaš. Iako je bolno. Tako možeš to da prebrodiš. Ljudi su se oporavljali od mnogo gorih strahota.

- Ne mogu da zamislim da od ovoga ima bilo šta gore - odvratila je.

- Ima, ali ne moraš da razmišljaš o tome. Treba da se usredsrediš na sebe. Na svoj život. Sada si ovde, pruža ti se pomoć koja ti je potrebna. Znam, težak je put, ali ja sam tu, uz tebe na svakom koraku.

- Muči me nesanica. Dugo je nisam imala. Dugo sam se trudila da prosto ubedim sebe da sam dobro. Ponekad bi mi pošlo za rukom, ponekad ne baš. Ali sada... Sve mi je toliko živo u sećanju, a noću ne mogu da pobegnem od toga.

- Mogu da ti prepisem lek da lakše zaspiš. Sa svime je lakše izboriti se kad je čovek odmoran i naspavan.

- Ne... Ne dopada mi se to što treba da pijem lek.

- Lekovi protiv nesanice na današnjem tržištu ne stvaraju zavisnost - uveravala sam je. - Posmatraj to što ne možeš da zaspiš kao simptom koji treba ukloniti. Ako imaš glavobolju, popiješ aspirin ili ibuprofen, je li tako?

Klimnula je glavom.

- Pa zašto onda ne bi popila nešto da odagnaš nesanicu?

- Razmisliću o tome - odgovorila je. - Ne želim da se plašim. Više nema potrebe da se plašim. Moj ujak je mrtav.

- Sigurna sam da te to teši. Kako je umro?

- Ne znam. Roditelji su mi samo rekli da je umro.

- Nisu ti rekli kako? Je li bio bolestan? Ilije to bilo u nekoj saobraćajnoj nesreći?

- Samo su mi rekli da je umro.

- Ćina, da li bi ti smetalo da porazgovaram s tvojim roditeljima?

- Zašto? - Videlo se da je napeta.

- Svakako neću to učiniti ako ne želiš. Ali ponekad mi to pomaže da donesem procenu; u ovom slučaju, da shvatim zašto se to desilo, zašto su dozvolili da se to desi.

- Zato što ih nije bilo briga. Nikada nisu bili kod kuće. Ostavljali su me sa njim.

- Jesi li im to rekla?

Odmahnula je glavom. - Donekle sam htela. A donekle... - Je li ti ujak pretio? Da li ti je rekao da će te povrediti ako ikome budeš rekla?

- Nije. Već me je povređivao. Jeste rekao da je to naša tajna, da sam ja za njega posebna i da je nešto posebno imati tajnu kakva je naša.

Klimnula sam glavom. Ona je bila klasičan slučaj. Žudela je za pažnjom i naklonošću, a pošto ih nije mogla dobiti od ljudi od kojih je želela da ih dobije, od roditelja, okrenula se drugom izvoru i našla ih gde je mogla. Ma koliko bolna bila pažnja koju joj je ujak ukazivao, ipak je bila pažnja.

- Dakle, nisi rekla roditeljima? Možeš li mi reći zašto?

- Kao što sam rekla, s jedne strane sam to želela, a s druge... Želela sam da imam tajnu koju ću kriti od njih. U neku ruku... O, bože! Nisam valjda ja kriva? Jesam li mogla to da sprečim da sam im rekla?

Ustala sam i prišla joj da bi osetila da sam tu, uz nju. Nežno sam je dodirnula po podlaktici. - Ne, ne, nikada nemoj to da misliš. Ni za šta ti

nisi kriva. Ali sve se svodi na pažnju, pa makar to bila i neželjena pažnja. I shvatam na šta misliš. Bila si dete i to je bilo nešto što samo tvoje.

- Da. Upravo tako. O, bože, zar sam to donekle i želela?

- Možda - odgovorila je. - Ali to se ne odnosi na deo sa seksom već na želju za bliskošću. Na potrebu da nekome budeš važna.

Videla sam da je progutala knedlu klimnuvši glavom.

- Bar je mrtav, prema tome, sada si bezbedna.

- Neobično je to. Znam da je mrtav, ali ponekad mi zazvoni telefon. Neko pozove i prekine vezu. Na ekranu samo piše "skriven broj".

Podišla me je jeza. - Ćina, zamoliću te nešto. - Šta?

- Hoću da pitaš roditelje kako je umro tvoj ujak.

- Ne želim da razgovaram o tome s roditeljima. Oni me nikada nisu shvatali ozbiljno.

- Shvatam ja to, ali važno je da znamo šta se dogodilo tvom ujaku.

- Mislite da postoji mogućnost da nije mrtav? Odmahnula sam glavom, znajući dobro da je lažem. -

Sumnjam da ta mogućnost uopšte postoji, ali što više podataka imaš, bićeš sigurnija u sebe.

- Dobro. Pitaću ih.

Naglo sam se uspravila u krevetu.

Sledeći put kad je došla, pitala sam je šta su joj roditelji rekli kada ih je pitala kako je njen ujak umro. Rekla mi je da je zaboravila da ih pita. Kada je i na sledećoj terapiji rekla da je opet zaboravila, više to nikada nisam spominjala.

Zašto nije bila u stanju da to pitanje postavi roditeljima? I zašto roditelji nisu hteli da joj kažu kako je umro?

Možda zato što se to nije ni dogodilo.

Izgleda da je Ćinin ujak živ, ko god on bio.

Zašto mi ta mogućnost nije ranije pala na pamet?

Ustala sam i upalila svetio. Prišla sam vitrini, otključala je i pretraživala dosijee dok nisam pronašla njen. Iz njega sam izvadila oproštajno pismo koje mi je ostavila.

Nije on vredan da ja sebi oduzmem život zbog njega.

Same reči nisu bile dovoljan dokaz da pacijentkinja nema samoubilačke namere, ali su bile prokleta dobar pokazatelj. Šta ako to pismo nije napisala *Đina*? Šta ako ju je neko zaključao u garaži da se uguši od izduvnih gasova motora, kao što je maskirani meni uradio?

Ja sam dobar psihoterapeut, dođavola. Neki pacijenti s kojima sam ranije radila bili su skloni samoubistvu i to sam oduvek znala. Njih sam uglavnom slala na bolničko lečenje. Kako mi je onda promaklo da je i *Đina* bila samoubilački nastrojena? Možda zato što i nije bila.

I da li je stvarno bila zaljubljena u mene? I ranije su pacijenti gajili takva osećanja prema meni. Bila je to uobičajena pojava i uvek sam je prepoznavala i rešavala stvar pre nego što sve ode predaleko. Možda to nisam primetila u *Đininom* slučaju zato što nisam očekivala da će se žena zaljubiti u mene.

Ili... možda to kod *Đine* nisam primetila zato što *toga nije bi bilo*.

Zar je moguće da je pismo lažno?

I zašto bi mi uopšte napisala pismo? Zašto mi nije poslala mejl? Danas skoro niko ne šalje pisma...

Mejlu bi se ušlo u trag. Ali pismu...

Osetila sam jezu na vratu. Ponovo sam prelistala njen dosije tragajući za nečim, za bilo čim na čemu bih videla *Đinin* rukopis. Nikada mi nije slala čekove. Njenu terapiju je pokrivalo osiguranje.

Gde da pronađem dokument s njenim rukopisom?

Ponovo sam pogledala pismo. Neke reči su bile zamrljane, a iskrena da budem, nisam znala da li je to bilo zbog mojih suza ili *Đininih*. Reči su bile ispisane drhtavom rukom iako tada na to nisam obratila pažnju.

Ali sada, gledajući taj rukopis, vidim da joj je ruka drhtala dok je pisala. Svako ko planira samoubistvo drhti. Međutim, možda se tresla zbog nečeg drugog dok je pisala.

Od straha.

21.

Džona

Uhvatiću te ja.

Ponovo sam pročitao poruku.

Pokušao sam da pronađem pošiljaoca jednostavnom pretragom, ali sam naišao na ćorsokak.

Očigledno je da je poruku poslala Bruk Bejli. Po pozivnom broju se videlo da je poslata iz Ajove, gde je njen verenik Niko Kostas bio senator, to jest bar joj je tako rekao, iako nije bilo nikakvih podataka u arhivama da je na toj funkciji ni u Državnom senatu niti u Senatu Ajove.

Da li Bruk živi u Ajovi?

Odlučio sam da zaboravim tu poruku. Bruk je prosto zagorela očajnica, bivša manekenka čije je vreme prošlo, koja je pogledala smrti u lice, ali je uspela da se izvuče. Povrh svega, njen takozvani verenik ostavio ju je i verovatno naredio da je ubiju, mada ona nije znala za ovo drugo, a nažalost, to nismo mogli ni da dokažemo.

Krčao mi je stomak. Bližilo se vreme večere, ali nisam hteo da budim Melani. Odmor joj je bio preko potreban. Razgledao sam po kuhinji i zavirio u ormariće. Melani je napravila poprilične zalihe. Otvorio sam frižider i izvadio jabuku. Zagrizao sam to sočno voće koje će mi malo utoliti glad dok ne smislim šta ću da spremim za večeru.

Ponovo sam osetio vibriranje telefona u džepu. Ovog puta mi je stigla poruka od Tajsona.

Mardž se vratila sa časa kuvanja s loncem špageta i ćufti. Dodi da nam pomogneš da ih pojedemo. Doći će i Rajan i poneće dve boce vina.

Stomak mi je ponovo zakrčao. Špagete sa ćuftama su bile primamljive, ali nisam baš želeo da ponovo naletim na Bruk. S druge strane, to što je neko već spremio klopku bio je božji dar. Samo treba da probudim Melani i kažem joj da idemo.

Još nisam ispričao Tajsonu šta je Melani doživela. Nisam smeo da je ostavim samu kod kuće. Moraću da je probudim da joj kažem da ćemo večerati kod Tajsona. Ali ona možda neće hteti da ide.

Odgovorio sam Tajsonu da ćemo se videti drugi put.

Jesi li siguran? Moramo da porazgovaramo o tome šta ćemo sa Felisijom. Zamolio sam je da dođe sutra ujutru da popričamo.

Sranje! Potreban sam bratu, ali sam potreban i Melani. Oboje sam ih izneverio.

Uzdahnuo sam. Neće boleti ako probam. Možda Melani obožava špagete sa ćuftama i možda će stvarno želeti da odemo tamo na večeru.

Kada sam prišao vratima njene sobe, čuo sa bat koraka. Dobro je, već je budna. Tiho sam pokucao.

- Jesi li to ti, Džona?

- Ja sam.

- Uđi slobodno.

Ušao sam i zatekao je kako vadi neki dosije iz svoje vitrine. Sela je na pod i otvorila ga.

- Šta to radiš?

- Pregledam neke dosijee.

- Je li sve u redu?

- Jeste. Imam neki čudan osećaj...

- O čemu se radi?

Pogledala me je, a njene zelene oči su sijale nekim neobičnim sjajem. - Šta ako Đina *nije* izvršila samoubistvo? Šta ako je bila vezana, ugurana u garažu i ostavljena da umre, kao ja?

Prožela me je ledena jeza. - Jesi li se nečega setila?

- Uvek mi je govorila da je ujak koji ju je silovao mrtav, ali nije stigla da mi kaže kako je umro. Rekla sam joj da pita roditelje, ali svaki put kad sam je pitala šta su joj rekli, odgovorila bi da je zaboravila da ih pita.

- Pretpostavljam da možda nije htela da razgovara o njemu s roditeljima.

- Da, to je svakako moguće. - Ugrizla se za usnu. - Ali, Džona, ja znam mnogo o samoubistvima. Pišem knjigu o prevenciji samoubistava kod tinejdžera. Ako neko ima samoubilačke namere, primetila bih bar neki znak. Kod Đine ih nije bilo.

Melani se očigledno hvatala za slamku. Pokušavala je da ubedi sebe u to. Nisam znao šta da joj kažem.

- Ne veruješ mi, zar ne?

- Možemo to malo da istražimo - odvratio sam. - Platiću najboljim istražiteljima ako želiš.

- A, ne, neću da trošim tvoj novac.

Prigušeno sam se nasmejao. - Znam da ne juriš moj novac, lutka, ali ja imam novca napretek i želim da ti pomognem da se izboriš sa ovim. Ono što sada mogu da kažem jeste da umirem od gladi. A ti?

Osmeh joj je zaigrao na usnama. - Znaš, prvi put posle nekoliko dana otvorio mi se apetit. Nisam samo gladna već mi se jede nešto baš ukusno.

To je bio odličan znak. - Onda je ovo tvoj srećan dan. Tajson nas je pozvao da dođemo kod njega. Mardž je donela kući tonu špageta sa čuftama za sve nas.

Osmeh joj je nestao s lica. - Ne znam...

- Melani, nisam ispričao Tajsonu niti bilo kome šta ti se dogodilo. Ne moramo da pričamo o tome. Oni već znaju da postoji nešto među nama. Neka bude da si ti danas svratila kod mene, a ja sam te pozvao da pođeš sa mnom.

- Možda će im to smetati?

- Spasla si život mom bratu. Nikome nećeš smetati. Svi mi bismo voleli da te častimo ručkom dok si živa. - Nasmešio sam se pruživši joj ruku.

Prihvatila ju je, pa sam je privukao sebi tako da mi bude što bliže.

- Prvo im pošalji poruku i proveriti da li im to odgovara.

- Nema potrebe za tim, ali uradiću to. U međuvremenu, da li žehš da se presvučeš u farmerice ili nešto drugo?

Klimnula je glavom. Izašao sam iz sobe i brzo javio Tajsonu, a on se, kao što sam i očekivao, obradovao što će doći i Melani. Deset minuta kasnije pojavila se u farmericama, kratkim čizmama i džemperu, u kome su joj grudi lepo izgledale. Usne je namazala karminom boje burgunca.

Izgledala je okrepljeno i predivno. Poželeo sam da je zgrabim i izljubim do besvesti, ali ako to učinim, možda i nećemo otići na tu večeru. Jesam je silno želeo, ali nisam mogao da izneverim Tajsona.

Ipak, morao sam da cmoknem one usne boje crvenog vina. - Izgledaš predivno - prošaputao sam joj na uvo.

Priljubila se uz mene i obavila me rukama oko vrata. - A što ne možemo da ostanemo ovde?

- Dobro znaš da ne možeš većito da se kriješ u rupi. Biću pored tebe. Znaš da bi moj brat primio metak za tebe, kao i ja. Bićemo savršeno bezbedni u njegovoj kući.

Pristala je i ubrzo smo krenuli. Čim smo ušli u auto, telefon mi je ponovo zazujao.

Stigla mi je još jedna poruka s nepoznatog broja.

22.

Melani

Nešto je mučilo Džonu. Bio je malo napet mada ni izbliza onoliko kao sinoć kada je razgovarao s Brajsom. Nikada nisam bila kod Tajsona. Džonina kuća je bila ogromna, a glavna kuća je bila dvostruko veća.

Ugrejala sam se dok sam prolazila kroz predsoblje i glavnu dnevnu sobu ka ogromnoj kuhinji - koja je takođe bila dvostruko veća od Džonine, a Džonina je bila najveća koju sam do sada videla. Poslednji put sam videla Tajsona i Džejd kada sam sedela gola na ivici Džoninog bazena. Tog dana sam se iskrala iz Džonine kuće, šetala se po centru Snou Krika, a onda otišla kući, gde me je sačekao...

Kao da se sve svodilo na to. Međutim, potpisala sam novi ugovor sa životom i sada imam novi cilj, a to je da detaljnije istražim Đinino navodno samoubistvo. Možda je ona bila oteta na isti način kao i ja.

Ipak... Da li bih uopšte dublje istraživala ovaj slučaj da i sama nisam žrtva? Verovatno ne bih. Nadam se da neću istraživati uzalud.

- Izgleda da su na tremu - rekao je Džona.

Duboko sam udahnula i krenula za njim napolje. Još uvek sam pomalo hramala, ali me je gležanj manje bolelo.

Džejd i Tajsona sam odmah prepoznala, a nije bilo teško zaključiti ni ko su ono drugo dvoje. Visoka žena duge, crne kose bila je ženska verzija trojice braće, a onaj drugi muškarac je bio... *Čoveče*. Tajson mi je jednom rekao da je Rajan najlepší i najvedriji među braćom Stil. Zaista je izgledao neodoljivo - imao je savršene crte lica, savršenu kosu, savršene smeđe oči i prodoran pogled. I stvarno se stalno smešio. Tada sam pogledala Džonu. Ništa se nije moglo porediti s njegovom nebrušenom lepotom.

Tajson se nasmešio kada smo izašli iz kuće. - Zdravo, Džo. Zdravo, doktorka.

Džona me je brzo uhvatio za ruku. - Melani, Džejd i Tajsona već poznaješ. Ovo je Mardžori, a ovo je Rajan. - Pokazao je prema sestri i bratu, a onda prema jednoj ženi malo starijoj od njih koja je sedela na kraju stola nogu podignutih na drugu stolicu. - A ovo je Džejdina majka, Bruk Bejli.

Mardžori mi je prva prišla i ispružila ruku. - Zaista mi je drago što sam te konačno upoznala. Do neba ti hvala na... svemu.

Pokušala sam da se osmehnem. - I meni je drago što smo se upoznale.

Utom je ustao i Rajan. - Dakle, ti si ta čuvena doktorica o kojoj sam čuo toliko toga lepo - obratio mi se uhvativši me za ruku. - Mnogo mi je drago što smo se upoznali.

- I meni je. - Jezik mi se zavezao. Nisam znala šta da kažem.

- Nadam se da mi nećeš zameriti što ne mogu da ustanem - rekla je Bruk Bejli.

- Ne, naravno da neću. - Prišla sam joj i rukovala se s njom. - Nadam se da si dobro.

- Gledam da preguram ovo dan po dan, dušo.

Način na koji je izgovorila to "dušo" malo me je iznenadio. Iz Džonine priče sam shvatila da je samo tri godine starija od mene.

Mardžori je preuzela kormilo. - Sedite, narode. Nekoliko prethodnih časova smo učili da spremamo italijanske specijalitete. Večeras su na meniju bile špagete i ćufte. Ko zna zašto, svi polaznici su žurili kući, pa je sve ostalo meni da ponesem. Imamo dovoljno hrane za omanju vojsku.

- A ja sam poneo svoje italijansko vince, savršenu mešavinu sandovezeza, širaza i merloa - dobacio je Rajan naklonivši se.

- Šaljivdžijo - rekla mu je Mardžori, a onda se okrenula prema meni. - Njegovo vino je božanstveno. Izvini zbog njegovog razmetanja.

Nasmejala sam se. - Miriše predivno. Mnogo vam hvala što ste me pozvali. - Istog trena sam shvatila da sam odvalila glupost, jer me, zapravo, nisu pozvali. Pozvali su Džonu, a on im je samo rekao da dolazim sa njim.

Međutim, Mardžori me je dodirnula po podlaktici. - Nema na čemu. Mi treba tebi da zahvalimo na svemu što si učinila za našu porodicu.

Nema sumnje da sam pocrvenela kao bulka, ali sada više ništa nisam mogla da učinim.

Rajan je uzeo bocu vina. - Voliš li vino, doktorica?

Pokušala sam da se ponovo osmehnem. - Volim.

- Da. - Džona se vragolasto nacerio. - Ona je veliki *afisionado*¹ crnog vina.

- Ne znam šta ta reč znači, ali stvarno volim dobro crno vino.

- Onda će ti se ovo dopasti - dobacio je Tajson. - Rajan je vrhunski stručnjak.

- Ma, daj, Tajse. - Rajan je prasnuo u grohotan smeh.

- Pocrveneću zbog tebe.

- Kao da bi ti zbog bilo čega mogao da se zacrveniš - odvratio je Tajson.

Zatim su svi počeli da se smeju, a Rajan je napunio jedine dve prazne čaše na stolu i ponudio Džonu i mene da sednemo.

Udahnula sam miris. - Predivno miriše.

Opet sam ispala glupa. Već sam to rekla.

Mardžori je htela da sedne, ali se u trenutku predomislila i ustala. - E, baš sam smešna. Hleb sa belim lukom je još uvek u rerni. Izvinite me na trenutak.

- A ja sam počela da pravim salatu - rekla je Džejd.

- To je jedno od retkih jela koje umem da spremim. U frižideru je, tako da se vraćam za minut.

Mardžori i Džejd su se vratile sa hlebom i salatam te su ubrzo članovi porodice jedni drugima prosleđivali činije s hranom za stolom. Uzimala sam male količine iako sam prvi put posle nekoliko dana umirala od gladi. Nisam htela da ostavim utisak... Kakav utisak? Kada su mi pružili posudu sa hlebom s belim lukom, uzela sam dva velika parčeta.

Hrana je bila izvrsna. Nisam mnogo pričala, ali nisam ni morala. Oni su bili tako srećna porodica i sve vreme se vodio veseo i živ razgovor za stolom. S vremena na vreme bi mi neko postavio neko pitanje, a ja sam sažeto odgovarala. Džona je učestvovao u porodičnom razgovoru mada mi je izgledalo da je pomalo stegnut. Nisam bila sigurna zašto.

Kada smo večerali, Džejd je pomogla Bruk da ustane od stola i vratila se petnaest minuta kasnije.

- Moja majka se izvinjava - rekla je. - Morala je da legne da se odmori.

¹ Šp.: ljubitelj. (Prim. prev.)

- To je savršeno razumljivo - prokomentarisala sam.

- Zaista mi je drago što sam je upoznala.

Džona je spustio ruku preko moje, tako da su svi okupljeni mogli to da vide. Njegova ruka je bila topla i prijao mi je njegov dodir; zbog njega sam se osećala sigurno. Primetila sam da se malo opustio. Možda mu je čaša vina dobrodošla.

- Sada kad je Bruk otišla na spavanje, moram da porazgovaram sa svima vama - rekao je Tajson. - O Felisiji.

Osetila sam se kao višak. O čemu on to govori? Džona me je stegao za ruku kao da je želeo da mi stavi do znanja kako nema potrebe da se tako osećam.

- Nisam mnogo pričao Melani o onome što se dešava.

- Otići ću ako će vam tako biti lagodnije - kazala sam. - Meni svakako hoće.

- Nema potrebe, doktorka. Ja bih ti sve ovo ionako ispričao da sam došao na terapiju.

Malo mi je laknulo. Nisam mu zakazivala terapije jer sam morala na tronedeljni prinudni odmor. Roditelji Đine Kejts su podneli tužbu protiv mene lekarskoj komori. Ako iza ovog napada stoje njeni roditelji, njihova tužba neće imati osnova. Međutim, prvo bih morala da dokažem da su oni nalogodavci, a nisam sigurna da ću to moći da uradim. Samo Džona i policija znaju šta se sve dogodilo, a sada nije trenutak da odajem taj podatak. Tajson je očigledno imao nešto drugo na umu.

Nastavio je: - Felisija je, kao što znate, naša kućna pomoćnica. Je li ti Džona rekao da je ispod tepiha u Džejdinoj sobi pronađena posetnica njenog bivšeg verenika?

Klimnula sam glavom.

- Na njoj su tri različita niza otisaka. Za jedan je utvrđeno da pripada Lariju Vejdu. Džejd je našla poklapanje u pravobraniočevoj bazi podataka. Za drugi niz još ne znamo iako pretpostavljamo da pripada samom Kolinu. Treći pripada našoj kućnoj pomoćnici Felisiji Dijaz.

- A Felisija je najfinija osoba na svetu - dobacila je Džejd.

- Da - složila se Mardž. - Niko od nas ni na trenutak nije pomislio da se ona krije iza svega ovoga.

- Kako ste došli do njenih otisaka? - upitala sam.

- Svi smo dali otiske kada je posetnica pronađena - odgovorio je Tajson. - Hteli smo da budemo sigurni da niko iz kuće nije umešan.

- Shvatam - odvrtila sam.

- Uglavnom - dodao je Tajson - ona dolazi sutra u deset pre podne da porazgovara sa nama. Džo, stvarno bih voleo da tada budeš ovde.

- Naravno da hoću - rekao je Džona.

- Dođi i ti slobodno, doktorka.

Odmahnula sam glavom. - Ne poznajem Felisiju i sigurna sam da bi njoj bilo neprijatno da tokom tog razgovora bude prisutan neko koga ne poznaje.

- Svejedno dođi - dobacila je Džejd. - Taman da mojoj majci malo praviš društvo. Baš bi se obradovala.

Nisam baš bila sigurna da bih volela da provedem jutro ćaskajući s bivšim supermodelom, ali tako bar neću ostati sama u Džoninoj kući. - Možda i hoću. Tvoja majka je stvarno divna žena.

Naravno, nisam govorila istinu. Čula sam razne priče o tome kako je Bruk ostavila Džejd zbog manekenske karijere.

- Uglavnom, moramo da popričamo o tome kako ćemo ovo da rešimo - nastavio je Tajson. - Felisija je sa nama prilično dugo.

- Jeste - rekla je Džejd - ali nije se mnogo uznemirila kada si joj zatražio da dā otiske.

- Tačno - odvratio je Tajson - ali kao razlog sam joj naveo samo to da ću instalirati novi sigurnosni sistem, za koji će biti potrebna identifikacija otisaka.

- Razumem - dobacio je Džona. - Dakle, ona nema predstavu zašto si joj to, u stvari, tražio.

- Nema - kazao je Tajson.

- Mislim da bi trebalo da joj sve otvoreno predočimo - uključio se Rajan. - Niko od nas i ne misli da ona ima bilo kakve veze sa ovim.

- Ali kako su onda njeni otisci dospeli na tu posetnicu? - upitao je Džona.

- Svi se mi to pitamo - dobacila je Mardžori. - Jesi li siguran da treba svi da budemo ovde, Tajse?

- pitao je Rajan. - Možda će imati utisak da smo se svi udružili protiv nje.

Tajson je protrljao čelo. - Ne znam. Možda si u pravu.

- Ja svakako ne moram da prisustvujem - rekla je Džejd. - Ne poznajem Felisiju tako dobro kao vi. Mislim da vas četvoro možete ovo da rešite bez mene.

- Ne znam - premišljala se Mardžori. - Možda je Rajan u pravu. Možda treba samo ti da pričaš sa njom, Tajson.

- Ne, voleo bih da bude još neko tu kao podrška. - Pogledao je Džonu. - Hoću da tu bude moj stariji brat.

Džona je klimnuo glavom. Učinio bi sve za Tajsona. Krivica koja ga je izjedala to je samo potkrepljivala. Čak i da nije osećao grižu savesti, ubeđena sam da bi uradio sve što mu brat zatraži. Bio je takav čovek.

- Dobro. Doći ću - rekao je Džona. - Ima nešto što nisi pomenuo.

- Šta to? - upitao je Tajson.

- Moraćemo nekako da obavimo DNK analizu. Ako su njeni otisci na posetnici, možda je i onaj uzorak krvi njen.

- Ima pravo, Tajse - rekao je Rajan.

- Gospode. - Tajson se protrljao po vratu. - Kako, dođavola, da joj tražim da povrh svega dâ i krv?

- Jednostavno ćemo to uraditi i završiti s tim - rekao je Džona. - Reći ćemo joj da je to neophodno.

Zapiljila sam se u čoveka kog volim. Bože, zanemela sam od njegove snage i odlučnosti. Držao je sve konce i rešavao svaku prepreku. Iako ga je grizla savest, u duši se nije promenio.

Bio je i više nego robustan i pun energije. Više nego snažan, i mentalno i fizički. Džona Stil je jak. Moćan. *Dominantan*.

- Sve će proći kako treba - uhvatila sam deo razgovora. - Biću ovde, a povešću Melani da bude dadilja Bruk - dodao je nasmešivši se.

- Zapravo, ako će Džejd i Mardžori biti ovde, onda nema potrebe da dolazim i ja da sedim sa Bruk.

- A, ne, dođi slobodno - rekla je Džejd. - Voleli bismo da dođeš kod nas.

- Štaviše, mislim da ću vas poštediti svog prisustva - rekla je Mardžori. - Sve mi je ovo tako... nestvarno. Ne mogu ni da zamislim da je Felisija upletena u ovo.

- Ti i ja smo se dogovarale da odemo u šetnju - rekla je Džejd. - Možemo sutra ujutru. Šta kažeš?

Nisam imala kud. Sutra ujutru ću biti bebisiterka Bruk Bejli.

Džona me je stegao za ruku. Ne znam zašto, ali stekla sam utisak da je time hteo nešto da mi kaže.

23.

Džona

Pomisao da će Melani provoditi vreme sa Bruk Bejli nimalo mi se nije dopadala, ali u ovom trenutku ništa nisam mogao da preduzmem. Teško da bih mogao da kažem Džejd da mi se njena majka nabacivala ili da sam prilično ubeđen i da me proganja preko telefona. Jedino što sam mogao bilo je da stegnem Melani za ruku i stavim joj do znanja da ću biti uz nju.

Džejd i Tajson su pokupili tanjire, a Mardž je za desert donela predivnu čokoladnu tortu bez brašna, ukrašenu svežim krem sirom s ukusom smokava.

- Napravila sam ovo pre tri dana - rekla je. - U njoj ima brendija, a kada odstoji nekoliko dana u frižideru, svi ukusi su blaži.

Naravno, bila je izvrsna, kao i sve ostalo što je Mardž napravila. Pojeo sam dva parčeta i popio šolju kafe. Na kraju sam ustao. - Trebalo bi da krenemo.

I Melani je odmah ustala i krenula za mnom. - Neizmerno vam hvala što ste me večeras pozvali da vam se pridružim. Sve je bilo izvrsno.

Mardž joj je prišla i zagrlila je. Melani je bilo pomalo neprijatno, ali joj je uzvratila zagrljajem.

- Tako mi je drago što sam te upoznala. Nadam se da ću te češće viđati ovde.

- Da, dođi kod nas kad god poželiš - dodala je Džejd ustavši, pa je i ona zagrlila Melani.

- Hvala vam - odvratila je Melani ugrizavši se za usnu.

Izgarao sam za njom. Hteo sam da je što pre odvedeni kući i vodim ljubav s njom. Ipak, znao sam da ne smem da žurim, kao i prošli put.

S druge strane, malo bih ugasio žeđ za njom kad bih je video голу u svom krevetu.

Ili bi to još više rasplamsalo strast. Po svoj prilici, bilo bi ovo drugo. Otišli smo.

Vozio sam kao da me đavoli gone.

Kad smo stigli kući, Lusi nam je pritrčala da nas dočeka. Melani je izgledala umorno, a mogao sam samo da zamislim kako joj je. Imala je težak dan. Znao sam da moram da je ostavim na miru. Da je pustim da se naspava i odmori uprkos tome što mi se digao, izluđujući me ispod farmerica.

Kleknula je, pomazila Lusi i zagrlila je, a onda ustala i zevnula.

Eto, treba da je pustim da se odmara i da joj ne smetam.

- Da li ti nešto treba? - upitao sam je. Osmehnula mi se i mada su joj oči bile umorne, u njima su zasijale zlatno-zelene iskre. - Samo ti.

Puls mi se istog trena ubrzao, a prepone mi se još više zategle.

Obavila mi je ruke oko vrata i pogledala me u oči. - Nisam se odavno ovako dobro osećala, Džona, a to se ne odnosi samo na vreme posle otmice. Mislim, nisam se ovako dobro osećala još od... Ne znam ni sama. Još otkad je Đina umrla.

Nasmešio sam joj se. Rekla je "otkad je Đina umrla", a ne "otkad je Đina izvršila samoubistvo". Želeo sam da verujem u njenu pretpostavku, ali sam se isto tako plašio da ona vidi ono čega nema, nadajući se da se Đina možda nije ubila i da ona sama, Melani, nije pogrešno protumačila znakove.

- Drago mi je što ti je bolje, ali...

Dodirnula me je po obrazu. - Znam šta ćeš da kažeš, ali to sada ne želim da čujem, Džona. Samo želim da budem uljuljkana u činjenici da se osećam bolje. Sve ovo posmatram iz drugačijeg ugla. Možda grešim, ali rešiću to već nekako ako se ispostavi da je tako. Sada me samo pusti da mi bude lepo.

- Ja i hoću da ti bude lepo. Mogu li nekako da ti pomognem?

Ponovo se nasmešila. - Možeš da me odvedeš u svoj krevet.

Nije bilo slađih reči... Uzeo sam je u naručje i poneo je kao dete, ne u gostinsku sobu, već u svoju. Jeste joj bio potreban odmor, ali nisam bio dovoljno jak karakter da je odbijem kada je tražila to od mene.

Kada smo stigli u moju sobu, zaobišao sam deo za sedenje i pošao pravo prema francuskom ležaju. U tom krevetu smo vodili ljubav onog dana kada je oteta. Opet mi se neka nelagodnost popela uz kičmu. Je li spremna za ovo?

Ipak, tražila mi je to. Želela me je. Reći će mi da stanem ako joj ne bude prijatno. Biću nežan prema njoj kao što sam bio prethodnog puta, ma za čim moj libido žudeo.

Nije još bila spremna da me oseti do kraja. Ali jednog dana će možda biti...

Nekada sam mislio da će se prepustiti mojoj mračnoj strani.

Šta ako to nikada ne učini? Da li bih mogao da proživim život ne prepuštajući se svojim najdubljim nagonima u zagrljaju žene koju volim?

A volim je. Još nisam izgovorio te reči iako je ona meni to već rekla. Bojim se. Bojim se da otkrijem svoja osećanja i dopustim sebi da budem ranjiv... jer će me na kraju, kada joj budem rekao istinu, ostaviti.

Ipak, hoće li?

Možda i neće. Možda će me razumeti.

Kakav god ishod da bude, ne moram večeras da mislim o tome. Večeras sam joj potreban. Želi me i neću da je razočaram.

Nežno sam je spustio na krevet, - Melani, pokaži mi šta želiš večeras. Hoću da te pratim. Želim da ti pružim ono što ti treba.

Još jednom se osmehnula i pomazila me po obrazu, prešavši prstom preko moje tek izrasle brade. - Samo te želim. Želim da te osetim. Želim da budem sa čovekom koga volim.

Njene reči su zapalile vatru u meni. Mogao sam da obuzdam svoje dublje telesne nagone, ali više nisam mogao da obuzdam osećanja. Uzeo sam je za ruku kojom me je pomazila i prislonio usne uz njen dlan.

- I ja tebe volim, Melani. Bože, koliko te samo volim.

Njene nasmešene usne su zadrhtale, a oči su joj se napunile suzama. - Ne znaš koliko sam srećna što si to izgovorio.

Zagledao sam se u njene zelene oči. - Nadam se da znaš da to za mene nisu samo prazne reči. Ne izgovaram ih tako lako i nisam ovo rekao samo zato što si ti to meni rekla.

Ugrizla se za usnu. Bila je preslatka.

- Znam to. Ti nikada ne govoriš ono što ne misliš. Volim i ja tebe. Svim srcem.

- Gospode... - Snažno sam je poljubio, podigavši je i položivši na leđa. Prekrio sam joj telo svojim, ljubeći je, vrteći jezikom oko njenog,

dok sam sve brže disao. Potpuno sam se priljubio uz njeno telo, očajnički želeći da prodrem u nju.

Ipak, radiću sve polako.

Svaki deo mračnog ponora moje duše besneo je u meni, zapovedajući mi da joj pocepam i strgnem svaki komad odeće.

Koliko sam je samo želeo. Želeo sam da joj pokažem kakva sve zadovoljstva moja tama može da joj pruži.

Ali ne danas.

Kada sam odvojio usne od njenih da malo dođem do daha, uhvatila me je za oba obraza i prodorno me pogledala onim lepim zelenim očima.

- Reci mi šta želiš večeras, Džona. Šta god poželiš, uradićemo to.

Zastenjao sam. - Nemaš blagu predstavu šta tražiš.

- Imam. Znam da se mračna senka nadvila nad tvoju dušu, da tvoja tamna strana želi da izbije na površinu kad smo zajedno. Jednom si mi rekao da ću ti se na kraju predati.

- Tada sam mislio to što sam rekao, ali okolnosti su se promenile.

- Kako? Zbog onoga kroz šta sam prošla? Veruj mi kad ti kažem. Sada se stvarno osećam bolje, a tako se nisam osećala još od Đinine smrti.

Verovao sam joj. Zaista. I dalje ne mislim da je spremna da iskusi sve što želim. Štaviše, znam da nije. Ali bih mogao da joj dam neki nagoveštaj. Mogao bih polako da je uvedem u to. - Dobro - rekao sam. - Ustani. Skini se, Melani. Svuci odeću i pokaži mi svoje telo.

Nasmešila se i odmah je ustala. - Hoćeš li ti posle da se skineš? - upitala je tiho.

Očigledno nije shvatila ko je gospodar u spavaćoj sobi. Ali naučice. Ako danas hoće da joj izvedem striptiz, učiniću to za nju. - Videćemo - kratko sam odvratio.

Pomalo je nespretno svukla majicu preko glave, jer je htela da izgleda seksi dok se svlači. Ona je uvek seksi, šta god da radi.

Kada je otkopčala grudnjak i oslobodila grudi, ugrizla se za usnu. - Volela bih da su veće.

Ustao sam, a nabrekli ud mi je pulsirao u farmerkama. Prišao sam joj i obuhvatio dlanovima njene savršene sise. - Da te više nisam čuo da

to govoriš. Tvoje grudi su savršene. Tvoje telo je savršeno. Svaki milimetar tvog tela mi se dopada. Prelepa si. Prelepa si, jebote.

Zatvorila je oči i kao da se malo zagrcnula. Onda me je ponovo pogledala. - Ni zbog koga se nisam osećala toliko lepom.

- Do sada nismo pričali o prethodnim vezama, pa ne moramo ni sada - rekao sam. - Suvišno je reći da te taj pre mene nije zasluživao.

- Volim te, Džona.

- Volim i ja tebe. - Poljubio sam je u obraz, a zatim ponovo seo na krevet. - Ali i dalje želim da se skineš.

Sagnula se, otkopčala kratke čizme i izula ih. - Volela bih da znam kako da ti budem seksi.

- Dušo, ti si sve što želim. Samo mi udovolji i svuci se. Pokaži mi da si moja.

Otkopčala je farmerke i svukla ih njišući kukovima dok preda mnom nije ostala samo u kratkim čarapama i pamučnim svetlosmeđim gaćicama.

Privukao sam je sebi priljubivši lice uz njeno tkaninom prekriveno međunožje i duboko udahnuo njen miris. - Osećam tvoj miris, Melani. Vlažna si. Namirisao sam da me želiš.

- O, bože.

- Hoćeš li da mi udovoljiš? Nemoj više da nosiš pamučne gaćice. Hoću da te vidim u svili i čipki. U tangama koje će da se urežu po sredini.

- O, bože - ponovo joj je izletelo.

Opet sam udahnuo njen miris. Bila je zrela. Zrela za mene. Nisam mogao da se obuzdam. Stegao sam joj gaćice i pocepao ih.

Prigušila je krik.

Zavukao sam jezik među njene noge da osetim onaj sladak ukus. Uživao sam u njemu, u svakoj kapi. Ona mi je sve. Nikada se nisam ovako osećao. Ne sme da me ostavi. Prosto ne sme. Ja to neću dozvoliti. Ne bih to preživeo.

Uzdahnula je, a taj melodičan zvuk mi je bio melem za uši.

- Reci mi, dušo. Reci mi da znaš šta mi radiš. Reci mi da znaš koliku glad osećam za tobom.

Oteo joj se još jedan uzdah. - Znam. Znam šta ti radim.

Kada sam ubacio dva prsta u njenu vlažnu unutrašnjost, izvila se ispod mene stenjući.

- O, bože, Džona! O, bože!

Masirao sam joj tačku G. Kada mi je stisnula prste vaginalnim mišićima, znao sam da će ubrzo doživeti vrhunac. Jecala je od sladostrašća.

Izvijala se poda mnom, njišući kukovima dok nisam osetio ono poznato grčenje mišića na ruci.

- Dušo, želim da ponovo svršiš.

- Da. Želim da svršim...

- Tako je, srce. Tako je.

Kada sam izvukao prste iz nje, ispružila se na krevet legavši na stomak i zajecala.

Na trenutak sam se zabrinuo da sam je izmorio, ali ona se okrenula, a oči su joj sijale onim zelenim plamenom.

Raširila je noge. - Potreban si mi odmah. Hoću da te osetim u sebi. Molim te, Džona.

Nisam se uzdržao i mislim da sam se osmehnuo od uva do uva. - Pa hajde kad me već tako lepo moliš. - Zario sam se u njenu meku vrelinu.

- Ahhh - zastenjala je promuklo.

Čvrsto me je držala u raju među svojim nogama. Nikad ništa lepše nisam osetio. Ipak, želeo sam nešto više, hteo sam još dublje da prodrem u nju. Gurnuo sam joj butine napred, namestivši joj listove tako da joj gležnjevi budu preko mojih ramena.

Sa Melani je uvek nešto više, mnogo više od običnog vrhunca. To bih opisao kao izbavljenje.

Premestio sam se na bok da je ne bih pritisnuo svojom težinom.

Nije se odmah šćućurila uz mene. Da nisam preterao večeras?

Međutim, pre nego što sam stigao da izgovorim tu misao, okrenula se prema meni.

- Hvala ti - rekla mi je.

- Zašto mi zahvaljuješ?

- Za to što si mi pokazao delić sebe. Što se nisi uplašio da mi dopustiš da vidim taj deo tvoje ličnosti.

Zaustio sam nešto da kažem, ali me je blago ućutkala.

- Nisam ja naivna, Džona. Znam da je ovo samo početak. Neću da kažem da sam spremna na sve. Hvala ti. Volim te i želim da te što bolje

upoznam. Ovo je deo tebe. I zvanično izjavljujem da sam zaista uživala - rekla je smešći se.

Neka toplina mi je prostrujala telom. Okrenuo sam se i pogledao je pravo u oči. - Volim i ja tebe i hvala ti što si mi dopustila da ovo podelim sa tobom.

Setio sam se one dijamantske čoker ogrlice koja je ležala u prvoj fioci komode, koju sam hteo da joj ponudim kao okovratnik da je vežem za sebe kao svoju potčinjenu - bar u spavaćoj sobi. Iako sam bio svestan da će me možda napustiti kada joj budem rekao istinu o onoj sudbonosnoj noći i da joj se namerno nisam javio, ipak sam želeo da joj je dam.

Bila je njena. Pripadala joj je još od trenutka kada sam je ugledao u izlogu juvelirnice u Grand Džankšenu. Nijedna druga nikada neće moći da je nosi.

Bila je njena. Samo njena.

24.

Melani

Džona je ustao ne rekavši ni reč i otišao do komode. Oteo mi se osmeh. Večeras mi je radio neke stvari o kojima nisam ni sanjala. Da, znala sam da je to samo vrh ledenog brega. Uprkos činjenici da sam, što se toga tiče, bila rezervisana, uživala sam. Želela sam da ga bolje upoznam. Želela sam da spoznam njegove najdublje i najmračnije tajne. I želela sam da ga zadovoljim.

Večeras sam prodrla do jednog dela tih mračnih dubina. Zbog toga sam veoma srećna.

Kada se vratio, u ruci je držao somotnu kutiju za nakit. Oteo mi se uzdah iznenađenja.

- Video sam ovo pre nekoliko nedelja - rekao mi je. - Kao stvoreno je za tebe. Znao sam to čim sam je ugledao. Volim te i želim da ti je poklonim.

Ruke su mi drhtale kada sam otvorila kutiju. Coker ogrlica od belog zlata optočena dijamantima. Mada je možda bila i od platine. - Džona... Stvarno ne mogu...

- Možeš. I hoćeš.

- Ali ko zna koliko ovo...

- Meni novac ništa ne znači. To dobro znaš. Ništa ti ne tražim zauzvrat, Melani. To je mala nadoknada za sve ono što si učinila za moju porodicu.

- Nadoknada? Ali meni je sve plaćeno. Ozlojeđeno je odmahnuo glavom. - Nisam se lepo izrazio. Nisam to hteo da kažem. Nije to nikakva nadoknada. Samo sam hteo da shvatiš da meni novac ništa ne znači. Kada sam ugledao ovu ogrlicu u izlogu, shvatio sam da mora da bude tvoja. Kao stvorena je za tebe. Hajde, dopusti mi da ti je stavim.

Uzeo mi je kutiju iz ruku i izvadio taj prekrasni komad nakita. Nežno mi ga je obavio oko vrata. - Melani, izgledaš kao skandinavski princeza. Tako si zanosna.

Nežno sam prešla prstima preko dragog kamenja. Nisam čak mogla ni da pretpostavim koliko košta. Pobunila sam se i zbog spavačice od

sedamsto dolara, a kamoli zbog ovoga. Nema sumnje da oko vrata nosim nakit koji vredi kao jedan luksuzan automobil.

- Pre nego što počneš da se žališ zbog cene, znaj da vrediš svakog centa. Vrediš svakog centa mog bogatstva. I mnogo više. Ti si za mene neprocenjiva, Melani. Volim te i ne želim da živim bez tebe.

Bacila sam mu se u zagrljaj. - Ni ja ne želim da živim bez tebe, Džona. - Stvarno ne želim. Ne želim da se ikada razdvojimo.

Nadala sam se da mu mogu biti dovoljna. Da mogu da mu ispunim sve želje. Zato neću tražiti od njega da se promeni. Nikada. On verovatno uživa u nečemu što meni nikada nije ni padalo na pamet i što nisam razumela. Međutim, udovoljavaću mu. I, srećom, vidim da je voljan da me postepeno uvodi u taj svoj svet.

Nežno me je položio na krevet. - Hajde, lezi pored mene. Molim te, Melani. Želim da te osetim pored sebe. Želim da znam da si moja.

Uzdahnula sam lica prislonjenog uz njegovo rame, šćućurivši se uz njega. - Tvoja sam. Dokle god me budeš želeo.

Na trenutak kao da je sav obamro.

- Je li sve u redu?

- Uvek ću te želeti - rekao mi je.

- Uvek.

*

U nedelju ujutru Lusi nas je probudila ližući nas i golicajući. Bilo je rano, tek je prošlo šest, a Džona je morao da proveri nešto na ranču. Poljubio me je u čelo. - Jesi li sigurna da ćeš moći sama?

I dalje sam se dobro osećala. Kako odavno nisam. Malo sam zadrhtala pri pomisli da ću ostati sama dva-tri sata, ali nije to mnogo vremena. On ionako mora da se vrati da se istušira, jer moramo da budemo kod Tajsona u deset.

- Ništa ne brini. Samo se brzo vrati. Važi?

Ovog puta me je poljubio u usta. - Hoću. - Namignuo mi je. - I nemoj da se tuširaš dok se ne vratim.

Zakikotala sam se kad je otišao. Ležala sam u krevetu još nekoliko trenutaka nateravši Lusi da legne pored mene. Izgleda da sam još malo dremala, jer sam se probudila sat vremena kasnije. Obukla sam Džonin kućni ogrtač, otišla u kuhinju i pustila Lusi. Skuvao je kafu pre nego što

je otišao, pa sam nasula šolju i vrtela se po kuhinji dok nisam pronašla hranu za pse. Najpre sam nahranila i napojila Lusi, a onda sam sela da popijem kafu. Otpila sam samo nekoliko gutljaja, a potom otišla u svoju sobu.

Moje fascikle i dokumenti su još uvek ležali razbacani po podu. Nije bilo nikakvih vesti od policajke Li niti od bilo koga iz policijske uprave u Grand Džankšenu. Jesu li zvali na saslušanje doktora Kejtsa? Koliko znam, Erika Kejts je i dalje bila u bolnici. Odlučila sam da pozovem bolnicu i raspitam se. Tokom kratkog razgovora potvrđeno mi je da je i dalje bila pacijent te bolnice na odeljenju za mentalno obolele.

Ako se mogu iole osloniti na svoju novu pretpostavku, možda iza napada na mene ne stoji doktor Kejts. Na kraju krajeva, ako Đina nije počinila samoubistvo već je ubijena, verovatno je njen ubica, zapravo, moj otmičar.

Sumnjam da su doktor Kejts i njegova supruga ubili sopstvenu ćerku. Jeste da su bili nemarni roditelji, ali nikako nisu bili ubice. Naravno, to ne znači da nisu mogli da organizuju napad na mene jer me i dalje smatraju odgovornom što je njihova ćerka izvršila samoubistvo.

Uprkos tome, nikako nisu odavali utisak ljudi koji su u stanju da oduzmu život. Možda me mrze, ali ne verujem da bi mogli da me ubiju.

Ne verujem.

A njen ujak? Onaj koji je navodno mrtav? To što je seksualno zlostavljao dete ne mora da znači da je bio u stanju da poćini ubistvo. Međutim, zbog toga su bili mnogo veći izgledi da je upravo on taj.

Doktor Kejts mi je rekao da mu je jedna Đinina drugarica, čije sam ime zaboravila, rekla da je Đina bila zaljubljena. U to vreme sam mislila da su se reći doktora Kejtsa o Đininoj zaljubljenosti odnosile na mene, ali sada više nisam bila toliko sigurna. Kao što kod Đine nije bilo pokazatelja sklonosti ka samoubistvu, nije bilo ni naznaka da je biseksualka ili lezbijka. Da li je bila zaljubljena u muškarca? Ili je njena drugarica malo preuveličala stvar?

Moram da otkrijem ime te drugarice i popričam sa njom.

Doktor Kejts i njegova supruga neće da razgovaraju sa mnom. U to sam bila ubedena. Zato ću možda i prihvatiti Džoninu ponudu da unajmi privatne detektive da ispituju ovaj slučaj. I možda ću jednog dana moći da mu se odužim za to. Do sada sam kroz život išla sama i ni od koga ništa nisam tražila, pa neću ni sada.

Nisam mnogo razmišljala o svojim roditeljima. Ako ćemo pravo, nisu bili mnogo bolji od Đininih. Oboje su bili stručnjaci u svojim poslovima i verovatno nije trebalo da imaju dete. Pružili su mi ono osnovno, ali ja nisam želela ništa osim... njihove ljubavi i pažnje.

Neobično je to što sam se baš sada setila njih. Nisam ih videla skoro deset godina i retko smo se i čuli. Sama sam finansirala svoje studije pomoću stipendija i studentskih kredita. Diplomu mastera psihoterapije stekla sam plaćajući studije isključivo od stipendija za asistente u nastavi. Brzo sam otplatila studentske kredite, a zatim štedela novac za kredit za stan. Roditelji su mogli da mi pomognu, ali nisam htela njihov novac.

Zato sam, između ostalog, toliko želela da pomognem Đini. I ja sam potekla iz porodice slične njenoj, ali sam, po svemu sudeći, imala mnogo više sreće od nje. Iako je to što su me roditelji zapostavljali ostavilo traga na meni, bar me niko nikada nije zlostavljao ni fizički ni seksualno.

Ušla sam u kupatilo, zatvorila vrata i pogledala se u veliko ogledalo. Pustila sam da mi Džonin ogrtač sklizne niz ramena u gomilu zgužvane svile na podu, a zatim sam naterala sebe da osmotrim svoje nago telo. Gležanj mi je i dalje bio povređen, ali me nije bolelo ako ga ne naprežem. Ruke su mi lepo zarastale iako su se i dalje videle ogrebotine. Međutim, nisu mi povrede privukle pažnju.

Nikada svoje telo nisam smatrala posebnim. Nosila sam veličinu S, ponekad M. Grudi mi nisu bile ni premale ni prevelike, bila sam skladne građe mada ne sa previše oblina. Oči su mi zelene, ali ta nijansa je isključila mnoge boje iz mog ormara, uključujući i ljubičastu, koju sam htela da nosim. Kosa mi je gusta i plava, svetlije nijanse meda. Blago je talasasta i seže mi malo ispod ramena.

Moji roditelji nisu smatrali da sam dovoljno posebna da bi obratili pažnju na mene, a veći deo detinjstva provela sam s nosom u knjigama.

Zurila sam u svoje telo i trudila se da ga posmatram Džoninim očima.

Džona Stil je najdivniji čovek koji mi je ikada zapao za oko, a povrh svega me i voli.

Najsnažnijem i najinteligentnijem čoveku koji pruža više ljubavi nego iko drugi na ovome svetu dopada se ovaj odraz u ogledalu. Taj isti čovek se brine o bratu, kao i o čitavoj svojoj porodici, a ispostavilo se da se sada brine i o meni.

Nasmešila sam se svom odrazu. Moje telo nije ni izdaleka savršeno, ali je moje, takvo kakvo je. I zato se Džoni i dopada. Zato što me voli.

Nikada sebe nisam smatrala dostojnom takve ljubavi budući da mi je roditelji nisu pružali. Međutim, Džona smatra da sam vredna toga. Džona zna kroz šta sam prošla. Nisam mu ispričala sve, ali znao je dovoljno.

Melani, od sada ćeš prestati sebe da smatraš prosečnom. Pametna si, odlučna, vredna i prokleta si dobar psihoterapeut. I tvoje telo i tvoj um su divni.

Usne su mi se razvukle u osmeh kada sam začula bat kaubojskih čizama koji je dopirao iz hodnika. Ostavila sam Džonin ogrtač na podu i odvrnula slavinu iznad tuš-kade.

*

Tajson nas je dočekao pred vratima svoje velike kuće, a pored nogu mu je dahtao mali avlijaner. Sagnula sam se da pomazim Rodžera.

- Felisija još nije stigla. Mislio sam da je najbolje da sa njom popričamo u kuhinji. - Tajson se okrenuo prema meni. - Bruk je na tremu. Tamo su na stolu bokal kafe, neko voće i kroasani.

- Dobro - odvratila sam. - Ne znam baš o čemu bih razgovarala sa njom.

- Slušaj, doktorka, ne moraš ti da imaš ništa zajedničko sa jednim supermodelom na zalasku karijere, ali usamljena je i sigurno bi volela da s nekim malo proćaska. Džejd i Mardž su rano jutros otišle u šetnju po kraju. Njima dvema će stvarno prijati da se malo odmore od nje.

Džona me je pogledao. - Ako ti je neprijatno, ne moraš da sediš s njom. Slobodno ostani s nama.

Odmahnula sam glavom. - Ne, mislim da bi to bilo neprikladno pošto ne poznajem Felisiju. Snaći ću se već nekako. Uverena sam da ćemo se Bruk i ja lepo slagati.

- Fina je ona - dodao je Tajson. - Ona i Džejd su trenutno u malo zategnutim odnosima, ali rade na tome da ih poboljšaju.

- Ne tražite valjda od mene da joj održim besplatnu psihoterapeutsku seansu? - dobacila sam uz osmeh.

Tajson se nasmejao. - Ne, zaboga! Doktorka, to ti ni u ludilu ne bih tražio.

Polako sam otišla prema vratima koja su vodila iz kuhinje na trem. Džona nije rekao Tajsonu kroz šta sam prošla, jer sam ga zamolila da to ne učini. Imao je dovoljno svojih briga da bi se opterećivao i mojim nedaćama.

Prišla sam stolu gde je sedela Bruk i uzela tanjir. Spustila sam kroasan, malo maslaca i nekoliko kriški ananasa, kivija i jagoda. - Izgleda da je sezona voća završena.

Bruk je podigla pogled. - O, zdravo. Ti si, beše, Tajsonova terapeutkinja?

Prethodne večeri me je upoznala, ali nisam htela da se nadmudrujem. - Jesam. A vi ste Džejdina majka.

- Ta sam - rekla je. - Šta radite ovde ovako rano?

- Džona treba nešto da završi s Tajsonom, pa sam i ja pošla sa njim.

- Imaš onu mladalačku svežinu kao cvet - rekla je Bruk - i predivno si građena. Volela bih da te našminkam i promenim ti frizuru. Izgledala bi zanosno.

Promrmljala sam sebi u bradu. - Baš lepo od vas. Razmisliću o tome.

Činilo se da se smeje na silu. - Gospode, kako ti je lepa ta drangulija oko vrata.

Nervozno sam dodirnula dijamantsku ogrlicu i samo sam joj zahvalila.

- Je li to poklon?

Klimnula sam glavom.

- Izgleda da ste ti i Džona... bliski.

- Bliski smo, da. Zaljubljeni smo jedno u drugo. Da li sam smela to da kažem? Džona mi je tek sinoć izjavio ljubav. Možda nije još spreman da Tajson i svi ostali saznaju za to. Ugrizla sam se za usnu. Nadam se da nisam napravila ozbiljnu grešku.

Spustila sam tanjir, nasula šolju kafe i sela pored Bruk. Posmatrala sam okolinu. Dvorište je bilo ogromno i prelepo. Rodžer me je dopratio i smucao se unaokolo igrajući se i jureći vevericu. Bazen pored ove kuće bio je mnogo veći od Džoninog ili mi se bar tako činilo s mesta na kome sam sedela. Nalazio se na petnaestak metara od kuće. U takvom okruženju su Džona i njegova braća odrastali - u raskoši.

Međutim, raskoš im nije bila važna, pogotovu nakon što su oteli Tajsona. Bilo je mnogo toga bitnijeg od luksuza.

Na osnovu onoga što mi je Tajson ispričao, njegovi roditelji su pre nego što je otet bili strogi, ali su ih obasipali ljubavlju. Posle toga majka nikako nije mogla da se pomiri sa onim što se desilo i dve godine kasnije se ubila. A otac? O njemu nisam mnogo znala. I dalje nisam shvatala zašto je sve zataškao.

Tajson je bio besan kao ris i čvrsto rešen da otkrije ko stoji iza svega toga. Sada sam stvarno razumela njegovu opsednutost željom da sazna istinu. I sama sam se našla u njegovom položaju. Morala sam da saznam šta se tačno desilo Đini. Nešto mi se tu nije uklapalo.

Bruk mi je nešto pričala, ali je nisam pažljivo slušala. - Izvinite. Odlutala sam na trenutak. Šta ste rekli?

- Pitala sam te da li je ta vaša veza ozbiljna.

Ozbiljna? Zar joj nisam upravo rekla da smo zaljubljeni jedno u drugo? Za mene je to predstavljalo početak ozbiljne veze mada možda za nju nije. - Pa, rekla bih da jeste.

- Vidim. - Zagrizla je kroasan. - On je stvarno zgodan i lep, zar ne?

- Jeste.

- Da je kao mlad počeo da se bavi manekenstvom, bio bi odličan model - rekla je Bruk. - Muški top-modeli iz vremena kada sam ja bila manekenka nisu izgledali ni približno dobro kao on.

To nisam mogla osporiti. Džona je stvarno bio neodoljiv. Nisam tačno znala šta da joj kažem na to. Nije ni bilo važno šta ću reći jer je nastavila.

- Džejd i Tajson su mi rekli da se Džona ložio na mene. Ceo zid svoje sobe bio je izlepio mojim posterima.

Nisam mnogo mlada od Bruk i sećam se tih postera, naročito onog na kome je bila u plavom kupaćem kostimu. Bio je to jedan od najprodavanijih postera svih vremena. Satima bih zurila u taj poster u lokalnom *Kejmartu*, priželjkujući da imam telo kao njeno.

I dalje je bila veoma lepa žena. Skratila je kosu, a jedno oko joj je pomalo žmirkavo - zbog saobraćajne nesreće, kako mi je Džona ispričao. Imala je svetle srebrnastoplave oči, baš kao i Džejd. Iako je nosila ogrtač od frotira, videlo se da joj je telo i dalje daleko iznad proseka.

Na trenutak mi je poljuljala samopouzdanje. Ja nisam kao Bruk Bejli.

Ali Džona me voli. Zar se nisam maločas zarekla da sebe više neću posmatrati kao prosek?

Prvi korak. Ne dozvoli da ti Bruk Bejli nabije komplekse.

Zato sam se opušteno nasmejala. - Sigurna sam da jeste. Verovatno vas je većina pubertetlija obožavala.

- O, da! Trebalo je da vidiš kakva sam sve pisma dobijala od obožavalaca. Ne bih se iznenadila da mi je i Džona poslao neko.

Nasmešila sam se. Nije bilo ni jednog jedinog razloga da zavidim toj ženi. Ona je živela u prošlosti, očigledno ne mogavši da se pomiri sa sudbinom da su dani njene manekenske slave odbrojani. Očigledno je da se palila na Džonu. Kako i da je krivim kad taj čovek izgleda božanstveno.

Ali on voli *mene*. Nisam morala to otvoreno da joj kažem. Bilo je dovoljno što sam svesna toga.

Uzvratila mi je osmehom, izvadivši telefon iz džepa ogrtača. - Izvini, samo tren. Moram brzo da pošaljem jednu poruku.

25.

Džona

Kada je stigla Felisija, Tajson ju je uveo u kuhinju, a meni je u džepu zazujao telefon. Još jedna poruka s nepoznatog broja. Jednom ću morati ozbiljno da popričam sa Bruk, ali očigledno ne sada.

Ustao sam kada je Felisija ušla. - Hvala ti što si izdvojila vreme da dođeš kod nas s obzirom na to da je danas nedelja - obratio sam joj se.

- Gospodine Džona, zbunjena sam. Mislila sam da treba da se sastanem sa gospodinom Tajsonom i gospođom Džejd.

- Džejd i Mardžori su nešto isplanirale - dobacio je Tajson. - Zato sam zamolio Džoa da dođe.

- Je li sve u redu? Da možda niste nezadovoljni mojim radom?

Pročistio sam grlo i pogledao Tajsona. On je bio dužan da nastavi razgovor. Felisija je radila ovde, u njegovoj kući, iako je sama kuća, u suštini, pripadala svima nama.

- Sve je u redu što se toga tiče - odgovorio je Tajson. - Uvek smo bili zadovoljni tobom. I sama to znaš.

- Ah, dobro. - Felisija je nervozno trljala ruke. - Imate li kafe?

Ustao sam. - Naravno. Odoh da je skuvam.

Zaustavila me je. - Neka, ja ću. Bolje se snalazim u ovoj kuhinji od svih vas. - Nasmejala se.

Vratila se sa šoljom kafe i sela.

Ponovo sam pogledao Tajsona.

Ovog puta je on pročistio grlo. - Felisija, nije mi lako da ti ovo kažem.

Razrogačila je oči. - Hoćete da me otpustite?

- Ja to ne želim, ali nešto nam je privuklo pažnju i moramo da porazgovaramo o tome.

- O, ne... - Suze su joj polako navirale.

- Šta je bilo?

- Moji roditelji... Mnogo su bolesni i stari... A ja...

- Felisija, ne brini zbog roditelja. Potrudimo se da im obezbedimo neophodnu negu.

- Ne, nisam na to mislila.
- Na šta si onda mislila?
- Mnogo me grize savest.
- Zbog čega?
- Mnogo... - Oči su joj bile pune suza. - Mnogo se plašim.
- Slušaj, nema razloga da se plašiš - rekao sam joj. - Hajde da ti kažemo zašto smo te pozvali, pa ćemo videti šta ćemo dalje.

Klimnula je glavom drhteći.

Tajson je pročistio grlo. - U sobi u kojoj je Džejd ranije boravila pronašli smo jednu posetnicu. Na njoj su tri niza otisaka prstiju. Jedan je tvoj.

- Veoma mi je žao zbog toga - prokomentarisala je Felisija.
- Nisi se iznenadila - dodao sam.

Odmahnula je glavom. - Veoma mi je žao - ponovila je.

- Vreme je da nešto raščistimo, Felisija. - Tajson je protrljao slepoočnice, pri čemu su mu se mišići podlaktica zategli. - Ova porodica je prebrodila mnogo teških trenutaka i zato od tebe želimo da čujemo istinu. Odmah.

Felisija je glasno progutala knedlu i klimnula glavom.

- Pre nekoliko meseci u moju kuću je došao neki čovek. Bio je odeven u crno, a čak je nosio i crnu masku.

Čim je čuo da je pomenula crnu masku, moj brat se skamenio.

- Rekao je da će ubiti moje roditelje ako ne uradim ono što mi kaže. Oni su stari i bolesni i nikako ne bi mogli da ga savladaju. Nisam znala šta da radim.

- Felisija - obratio joj se Tajson kroz stisnute zube.

- Šta je tražio?

- Dao mi je crvenu ružu i rekao mi da je spustim gospodi Džejd na jastuk, a onda mi je dao i posetnicu koja je pripadala njenom bivšem dečku, Kolinu Morsu. Rekao mi je da je ostavim u sobi gospode Džejd tako da izgleda kao da ju je slučajno ispustila.

- Jesi li ga poslušala?

- Jesam. Spustila sam ružu na njen jastuk dok se tuširala. Posetnicu nisam samo ostavila nego sam je... stavila pod tepih. Kada su u kuću došli oni privatni detektivi i povadili sve iz sobe gospode Džejd, pomislila sam da su prosto bacili posetnicu, jer mi niko nije ništa rekao.

- Ne, nismo je bacili. Dali smo je na analizu otisaka prstiju. Tako smo otkrili da su tvoji otisci na njoj.

- Trebalo je da navučem rukavice, ali nisam razmišljala trezveno, gospodine Tajstone. Bila sam mnogo uplašena.

- Felisija, drago nam je što ih nisi navukla - rekao sam. - Inače ne bismo saznali šta se dogodilo.

- Verujete mi, zar ne? Nadam se da znate da nikada ne bih nudila nikome od vas. Volim vašu porodicu. Mnogo ste mi pružili.

- Zašto nam se nisi obratila? - upitao sam. - Imali smo poverenja u tebe, pa smo ti dozvolili da ulaziš u našu kuću. Poverili smo ti sigurnosne šifre. Zašto ti nisi imala poverenja u nas za toliko da nam prijaviš šta se dešava?

Drhtala je, snažno stežući šolju za kafu. - Bila sam preplašena. Užasno sam se plašila da će onaj čovek nauditi mojim roditeljima.

- Felisija - obratio joj se Tajson - probaj da se prisetiš. Možeš li nam reći još nešto o tom čoveku?

- Samo se sećam da je bio sav u crnom.

- Koliko je bio visok?

- Ne znam. Otprilike prosečne visine.

- A grada? Oči?

Razrogačila je oči. - Imao je plave oči. One hladne plave nijanse.

- Da li je čovek sa maskom mogao da bude Kolin Mors? - upitao sam je.

Felisija se tresla kao prut. - Ne... Ne verujem. Samo jednom sam videla gospodina Morsa, ali on je viši od ovog čoveka. Ne sećam se boje njegovih očiju, ali mislim da nisu plave.

I sam sam ga video samo jednom i nisam mogao da se setim kakve su mu oči. - Sećaš li se ti, Tajstone, boje njegovih očiju?

Klimnuo je glavom. - On nema plave oči nego zelenkastosmeđe. Jesi li sigurna da je taj čovek imao plave oči, Felisija?

Felisija je progutala knedlu. - Jesam, sigurna sam. Nikada ga neću zaboraviti.

- Da li ti je rekao zašto hoće da to uradiš? Je li možda pokušao da podmetne lažne dokaze kako bi neko drugi bio optužen?

Grozničavo je odmahнула glavom. - Ne. Nije mi naveo razlog, a ja ga nisam pitala. Nije mi ni palo na pamet. Gospodine Tajstone, držao mi je nož pod grlom. - Briznula je u plač.

Tajson očigledno nije bio raspoložen da teši Felisiju, pa sam se ja nagnuo ka njoj i uhvatio je za ruku. - Smiri se. Ovde si bezbedna. Samo bi nam bilo draže da si nam ispričala odmah čim se desilo. Mogli smo da ugradimo sigurnosni sistem tako da znamo da su tvoji roditelji uvek bezbedni kad nisi kod kuće.

- Nikada od vas ne bih tražila tako veliku uslugu - promrsila je kroz jecaje.

- Ne znam kakve bismo korake tada preduzeli - rekao sam - ali bismo ti verovali i pomogli.

- Znam. Samo sam bila - šmrncnula je - prestravljena. Pogledao sam Tajsona. - Moramo da joj ugradimo bezbednosni sistem. Što pre.

- Važi - odvratio je.

- Znači, nećete da me otpustite?

Tajson je odmahnuo glavom. - Nećemo, ali ćemo morati da ti postavimo još mnogo pitanja o ovome. Hoćeš li moći da izdržiš?

Ponovo je šmrncnula kad je klimnula glavom.

- Unajmio sam privatne detektive da rade na tome. Pozvaću ih da obave razgovor s tobom. Možda će ti i policija postavljati neka pitanja. Ovo je veoma ozbiljno, Felisija. Shvataš li to?

Klimnula je glavom, i dalje jecajući. Ustao sam i uzeo kutiju papirnih maramica s kuhinjskog pulta i spustio je ispred nje. Uzela je tri maramice i izduvala nos.

- Uviđaš li to? - ponovio je Tajson.

- Tajse... - zaustio sam.

- Slušaj, Džo, ovo je stvarno krajnje ozbiljno. Možda zna nešto što nas može odvesti do počinioca.

- Da, možda zna, ali ništa nećeš postići time što je sada mučiš. Ona nije u stanju da priča o tome. - Potajno sam se nadao da neće pomenuti DNK test. Nisam bio siguran da će Felisija to podneti.

Ponovo mi je zazujao telefon. Dođavola, još jedna prokleta poruka od Bruk. Samo mi je još to trebalo. Umesto da sedi napolju i priča s Melani, ona mi piše poruke, jebote. Pobesneo sam pa sam previše žustro spustio telefon na sto.

- Nešto se desilo? - upitao me je Tajson.

- Ne, sve je u redu. - Obratio sam se Felisiji: - Moraš da se smiriš. Da se pribereš. Nećemo da te otpustimo, ali ako se ovako nešto ponovi, moraš obavezno da nam kažeš.

- Da, naravno. Ali zapretio mi je, i meni i mojim roditeljima. Rekao je da, ako vam kažem i jednu jedinu reč...

Prekinuo sam je podigavši ruku. - Znamo šta ti je rekao. Ali moraš da nam veruješ ako se ovako nešto ponovi. Moraš da nam veruješ kad ti kažemo da ćemo ti pomoći. *Stvarno* ćemo ti pomoći.

Prvi put posle dvadeset pet godina osećao sam da sam u stanju da zaštitim nekoga do koga mi je stalo.

- Izvinjavam se - rekao sam vrativši telefon u džep - moram da popričam s damama koje sede napolju.

26.

Melani

Razgovor sa Bruk mi je postao dosadan. Pošto je samo pričala o svojim danima manekenske slave, pustila sam je da naklapa. Ionako nisam imala o čemu da razgovaram s njom.

Odahnula sam od olakšanja kada sam ugledala Džonu kako otvara klizna vrata i izlazi na trem. Hvala bogu! Nadam se da su završili to šta su imali sa Felisijom i da možemo da idemo kući. Nasmejala sam se za sebe. Džoninu kuću sam već doživljavala kao svoju.

Kada sam ga pogledala, bio je pomalo namršten, a njegove pune usne bile su stisnute.

- Džona? - obratila sam mu se ne bih li otkrila šta je u pitanju.

Izraz lica mu je odmah postao blaži. - Gde si, dušo? Jeste li se vas dve - pročistio je grlo - lepo ispričale? - Primetila sam da je pogledao u njen telefon, koji je ležao na stolu.

- Nego šta - odvratila je s odglumljenim oduševljenjem. - Melani je zaista divna sagovornica.

Ha! A nisam progovorila ni dve reči. Svejedno sam se osmehnula. - Da, baš smo lepo proćaskale.

- Hajdemo kući - rekao je i pružio mi ruku.

Prihvatila sam je i izašla iz kuhinje ne pogledavši Bruk. Felisije nigde nije bilo. I bolje.

Na brzinu smo se pozdravili sa Tajsonom i krenuli našoj kućici.

*

Čim smo ušli u kuću, okrenula sam se prema Džoni i uzela ga za ruku. - Možeš li da pođeš sa mnom? Hoću nešto da ti pokažem.

- Naravno. - Pošao je za mnom u gostinsku sobu, na čijem su podu i dalje bile razbacane moje fascikle.

Nameravala sam da uradim nešto što nisam nikada ranije. Odlučila sam da pokažem nekome Đinino oprostajno pismo. Nisam ga odložila u njen zvanični dosije pošto se svrstavalo u našu privatnu prepisku i zato što nije imalo veze s njenim terapijama. Nisam imala predstavu da li je

ostavila još neku poruku. Njeni roditelji mi to nisu pominjali, ali nisu mnogo ni razgovarali sa mnom sem što su me optuživali da nisam prepoznala naznake da ima samoubilačke namere i onda kada su podigli tužbu protiv mene medicinskom odboru.

Ako je tačno ono na šta sumnjam, Đina nije ostavila nijedno drugo oproštajno pismo.

Zato što nije ni izvršila samoubistvo.

- Džona, odaću ti jednu tajnu. Veliku tajnu.

- Znaš da možeš da mi veruješ.

Spustila sam dlan na njegov obraz, a njegova brada od nekoliko dana me je bockala po još izranavljenim prstima. - Hvala ti. Mnogo ti hvala zbog toga.

- Volim te i verujem ti. Želim da znaš da meni možeš sve da kažeš.

Pregledala sam fascikle dok nisam pronašla pismo, koje sam ostavila pored Đininog dosijea. Pružila sam mu ružičastu hartiju.

Dok je čitao, i sama sam se prisetila reči iz tog pisma. Odavno sam zapamtila čitav njegov sadržaj.

Draga doktorka Karmajkl,

Ne mogu više ovako.

Niste vi krivi. Dali ste sve od sebe da mi pomognete, ali nikada neću moći da zaboravim šta mi je ujak radio kad sam bila baš mala. Trudila sam se i molila se da ozdravim, ali jednostavno mi nije suđeno.

Imam još nešto da vam kažem. Nije mi lako, i svim srcem bih volela da sam imala hrabrosti da vam to lično kažem.

Volim vas.

I to ne kao prijatelja ili terapeuta. Zaljubljena sam u vas. Stvarno sam zaljubljena.

Obično se ne zaljubljujem u žene, bar mi se to ranije nije događalo. Moja osećanja prema vama toliko su jaka da nisam sigurna da li sam ikad osetila nešto slično prema nekome, bilo da je reč o muškarcu ili ženi. Sanjam kako ljubim vaše rumene usne, kako vodimo ljubav. Maštam kako me grlite i branite od tame.

Ne očekujem da mi uzvratite osećanja. Znam da vas ne bi mogao da zainteresuje neko ko je ovako oštećen kao ja. Ali pre nego što zauvek napustim ovaj svet, želim da znate šta osećam.

Molim vas da ne prebacujete sebi. Znam da ste se trudili. Niko na kugli zemaljskoj ne može mi pomoći. Previše sam oštećena. Htela sam da zacelim, ali sad znam da nikad neću uspeti. Nisam dovoljno dobra ni za vas, ni za bilo koga drugog. Zaslužujete mnogo bolje.

Zato moram da odem. Molim vas da ne brinete zbog mene. Izabrala sam bezbolan i kukavički način za odlazak. Zato što ja i jesam kukavica. Nemam više šta da pružim u ovom životu.

Zauvek ću vas voleti, i na onom svetu.

Samo vaša

Đina

Kada je pročitao pismo, seo je na krevet. - Čoveče.

Sela sam pored njega i pomazila ga po podlaktici. - Nadam se da sada nemaš loše mišljenje o meni pošto ti nisam rekla za ovo pismo. Da budem iskrena, nikome ga nisam pokazala. Bila je upućeno meni lično, ali ne kao zvaničan dokument. Znam da je trebalo da ga predam njenoj porodici kada sam ga primila, ali prosto... nisam mogla.

- Mislim da ne bi bilo strašno ni da si im ga pokazala - rekao je. - Ali isto tako mislim da to ništa ne bi promenilo. Ako ništa tokom tih terapija nije ukazivalo da je sklona samoubistvu, ti ne snosiš nikakvu odgovornost. Na kraju krajeva, već je oduzela sebi život kada ti je pismo stiglo.

Klimnula sam glavom. - Džona, ovo pismo me je proganjalo mesecima. Nikada nisam ni pomišljala da dovedem u pitanje njegovu verodostojnost, ali pošto sam i ja bila oteta i ostavljena da se ugušim od izduvnih gasova u garaži, počela sam da sumnjam. Da se nije to isto desilo Đini?

- Dušo, mali su izgledi za to.

- Ali moguće je. Verovatno nikome nije palo na pamet da joj pregleda ručne zglobove i gležnjeve zbog mogućih tragova vezivanja, jer je možda ubijena upravo onako kako je moj otmičar hteo da ubije mene. Ako je moja pretpostavka tačna, ubica je mogao da se vrati kasnije, da je jednostavno odveže, stavi u auto i pobrine se da sve izgleda kao da je

izvršila samoubistvo. Ovo pismo je trebalo da bude samo još jedan dokaz koji ide u prilog tome da se ubila.

- Niko ne zna za to pismo.

- Upravo tako. Ono je samo trebalo da posluži kao još jedan dokaz upućen meni. Da su je roditelji pronašli odvezanih ruku i nogu u garaži punoj izduvnih gasova, ne bi se premišljali da li je u pitanju samoubistvo. Bilo bi očigledno. Ali ja bih kao psihoterapeut tražila još dokaza zato što ništa tokom njenog lečenja nije ukazivalo na to da ima samoubilačke namere.

- Dakle, ti misliš da je to pismo lažno.

- Da, moglo bi da bude. Možda ga jeste ona napisala, ali šta ako su je prisilili? Šta ako je ubica dodao onaj deo o tome da je zaljubljena u mene kako bi me odvratio s pravog puta?

Namrštio se. - Čoveče.

- Neobično. Razmišljam mnogo trezvenije otkad su me oteli. Kao da sam izašla izvan okvira i sada sve posmatram iz drugog ugla. Zato sam počela da sumnjam da je Đina izvršila samoubistvo. Tako sam se i setila pisma. I ranije su se pacijenti zaljublivali u mene. To je sasvim uobičajeno tokom lečenja. Doduše, sve su to bili muškarci, ali bih odmah prepoznala znake i sasekla bih to u korenu da ne ode predaleko. Da je Đina bila zaljubljena u mene, znala bih to. Imala sam i pacijente sa samoubilačkim namerama. Dobro sam upoznata s fenomenom samoubistva. Umem da prepoznam znake, Džona. Proteklih nekoliko meseci neprestano sam premotavala razgovore s njom i ne uočavam nijednu naznaku da je nameravala da se ubije osim onog komentara dok se prisećala kako ju je ujak prvi put silovao. Rekla je: "Pre bih umrla." Međutim, te reči je uputila svom ujaku u prošlosti. To se nije odnosilo na sadašnjost. Štaviše, ranije mi je pominjala da njen ujak nije vredan toga da ona sebi oduzme život zbog njega.

- Na kraju mi je sve to palo na pamet, posle otmice, posle trenutka kada me je otmičar ostavio da umrem kao što je Đina umrla... Možda su mi ti znaci promakli jer ih nije ni bilo. - Uzela sam mu pismo iz ruku. - Još nečeg sam se tek sad setila. Zašto mi je ovako pisala? Ne pamtim kad sam dobila pismo. Zašto mi nije poslala mejl?

- Možda zato što bi ti mejl bio istog trenu uručen, a ona nije želela da pokušaš da je sprečiš da izvrši samoubistvo.

- Ali mogla je da odloži mejl u autboks i programira ga da bude poslat kasnije.

- To je tačno - rekao je klimnuvši glavom.

- Svesna sam da možda grešim, ali moram da se uverim. Uvek je govorila da je mrtav taj ujak koji ju je zlostavljao, ali mi nikada nije rekla kako je umro. Nekoliko puta sam je zamolila da pita svoje roditelje, ali je ona uporno govorila da je zaboravila ili da ne želi da priča s njima o tome. Iako sam joj naglašavala koliko je važno da zna kako je umro i da ga više nema, nije htela da preduzme taj korak.

- Misliš da njen ujak možda nije mrtav?

Klimnula sam glavom. - Znam, to je gotovo neosnovana teorija, ali sve se savršeno uklapa. Džona, možda ipak postoji mala verovatnoća da nisam pogrešila. Možda mi nije promaklo da ima samoubilačke namere jer ih prosto nije imala. I možda je njen ujak, ma ko on bio, saznao da je Đina na lečenju i pomislio da bi mogla otići u policiju, pa je se otarasio.

- Ali zašto bi to isto uradio i tebi?

- Zato što sam znala istinu o njemu. Možda se uplašio da mi je rekla njegovo ime.

Džona je zamišljeno protrljao bradu. - Kao što sam rekao, unajmiću privatne detektive da to istraže. I moraćemo da porazgovaramo s njenim roditeljima. Što se mene tiče, oni su i dalje glavni osumnjičeni za tvoju otmicu.

- Da, shvatam to. Niko mi se ne javlja iz policije. Sutra ću pozvati policajku Li.

- Izvela si neke logične zaključke, dušo, ali zašto do njih nisi došla ranije?

- Mislim da prosto ranije nisam imala samopouzdanja. Nisam... - Uzdahnula sam. - Odmalena sam isprogramirana da sebe doživljavam kao prosečnu osobu, ma kakve uspehe postizala. Prosečno telo, prosečan um. Štaviše, kada sam se probudila posle otmice, odlučila sam da se prepustim i pustim da sve teče svojim tokom možda zato što sam smatrala da sam zaslužila to jer sam dozvolila da Đina umre. Ali sada... Ne znam. Kada sam se našla u onoj garaži punoj izduvnih gasova, sve se promenilo. *Ja* sam se promenila. Prvi put sam istinski shvatila šta je nagon za preživljavanjem. Džona, uspela sam da se iskobeljam iz tog užasa. Preživela sam oslanjajući se na svoj um. Doduše, malo me je i sreća poslužila, ali sam bila čvrsto rešena da preživim. A znaš li zašto sam bila toliko odlučna?

Nasmešio se. - Zato što si shvatila da si natprosečno inteligentna i da si lepo živela?

Prasnula sam u smeh, a zatim sam odmahнула glavom. - Ne nego zato što sam čvrsto resila da ti se vratim. Zaljubila sam se u tebe i užasavala me je pomisao da možda nikada to neću moći da ti kažem.

- O, mila moja. - Povukao me je ka sebi i poljubio u čelo. - Nemaš predstavu koliko mi je drago što si se izvukla živa i zdrava. Da ti se bilo šta desilo...

Malo sam se odmakla od njega. - Ništa mi se nije desilo. Tu sam, na bezbednom, pored čoveka kog volim. Naravno, imam nekoliko ožiljaka, a i mentalno zdravlje mi je malo narušeno, ali oporaviću se. Sada znam da hoću.

- Ti si najjača žena koju poznajem. - Ponovo me je poljubio u čelo. - Iz dana u dan me sve više oduševljavaš.

- Nikada sebe nisam doživljavala kao jaku. Sebe sam uvek videla samo kao prosek u svakom smislu.

- Dušo, ti si mnogo iznad proseka. Osmehnula sam se. - Sada to pomalo uviđam. Ne brini. Neću da se uobrazim. Neću da se pretvorim u Bruk Bejli.

- O, bože! Nemoj, molim te.

- Koliko je samo ta žena umišljena. Ne znam kako je njen ogromni ego uspeo da prođe kroz ona Tajsonova vrata. Danas je pričala samo o danima kada je bila na vrhuncu manekenske slave. Ah, da, malo je pričala i o tebi.

- O meni? - Džona se trgao.

- Neprijatno ti je zbog toga?

- Nije, nego... - Provukao je prste kroz kosu. - Ne znam kako ovo da ti kažem.

- Meni možeš sve da kažeš.

- Znam. Nego... Bruk mi se juče nabacivala. Skočila sam iz kreveta. - Molim?!

- Ne uzbuđuj se. Mene ona ne zanima.

- Neka drži šape podalje od mog dečka! - Nisam mogla da se uzdržim i prasnula sam u smeh. - Ne mogu da verujem da sam upravo izgovorila ove reči.

Nasmejao se i on. - Znaš, mnogo si slatka kad si ljubomorna.

- Na koga? Na onu ženturaču čije je vreme prošlo? - Namrštila sam se. - Nisam tako mislila. Ona je, u stvari, nekako... žalosna.

- Bruk Bejli je bog dao lepotu - rekao je Džona - ali ju je dao i tebi, Melani. A ti imaš još mnogo toga što ona nema. Sada kad je njena manekenska karijera završena, ostala joj je samo sujeta. I njeni nekadašnji uspesi. Ona je, u stvari, ljubomorna na *tebe*.

- Zašto bi, za ime sveta, ona bila ljubomorna na mene?

Glasno i vragolasto se nasmejao. - Pa zato što si sa mnom.

27.

Džona

Pogledala me je i prasnula u smeh.

- Nisam baš očekivao takvu reakciju - rekao sam nasmešivši se.

- Ma, ne, smešno mi je kako si to rekao. Jadna Bruk.

- Jadna Bruk? Valjda, jadan ja? Proganja me preko telefona.

Melani je zinula od neverice. - Molim?!

- Šalje mi poruke. Piše mi da će me uhvatiti. Želi me. Tako te gluposti.

- Bilo bi lepo da odmah prestane s tim - odvratila je Melani.

- Jutros mi je poslala dve poruke dok smo sedeli za stolom u Tajsonovoj kuhinji. Jesi li primetila da petlja nešto po telefonu?

Melani se počejala po nosu. - Sećam se da je rekla kako mora da pošalje poruku. Da budem iskrena, mogla je da koristi telefon i češće, jer sam posle izvesnog vremena prestala da obraćam pažnju na ono što priča.

- Došao sam kod vas da se suočim s njom i kažem joj da prestane, ali sam video koliko ti je laknulo kad si me videla, pa sam odlučio da te samo izbavim odande.

- Da, jedva sam čekala da pobegnem od nje.

- Žao mi je što si to morala da istrpiš.

- Bila je to moja odluka. Nisam htela da ostanem ovde sama. Od sada ću morati da se navikavam. Znam da ne možeš da budeš kod kuće sve vreme. Moraš da vodiš ranč.

- Da, a nažalost, moram da odem u severni kvadrant sutra u praskozorje.

Okrenula se prema meni i obuhvatila mi obraze dlanovima. - Vidi, stvarno mi je bolje. Verovao ili ne, mislim da sam se zbog ove otmice malo trgla. Dobro, nije to baš najbolji način da se čovek trgne, ali ima to i svojih dobrih strana. Bila sam primorana da uključim mozak, da razmišljam o nečemu o čemu inače ne bih razmišljala. Sada kao da mi se otvorilo pred očima, pa Đinin slučaj i njeno pismo posmatram drugim očima. Tako sam i počela da sumnjam da se nije ubila. - Odmahnula je

glavom i zakikotala se. - To me je nagnalo da više razmišljam, jer sam umalo uništila to pismo.

- Molim?

- Onog dana kad sam oteta, otišla sam u onu gvoždaru u Snou Kriku i kupila aparat za uništavanje papira. - Zatvorila je oči. - To je bio prvi put da sam uopšte dopustila sebi da pomislim na "aparat za uništavanje papira". Bila sam izbezumljena, pa sam ga kupila i razmišljala sam da uništim pismo.

- Pobogu!

- Znam. Tog dana nisam bila baš uračunljiva. Zapravo, bila sam takva još od Đinine smrti. Ali više nisam. Moram ovo da resim.

- Ali šta ako...? - Nisam imao srca da završim rečenicu.

- Ako nisam u pravu? - Ugrizla se za usnu. - Možda nisam. Onda ću morati da se pomirim s tim. Nema lekara koji nije izgubio nekog pacijenta. Prihvataš taj rizik samim izborom lekarskog poziva. - Uzdahnula je. - Svi bismo najviše voleli da možemo svakoga da izlečimo. Svaki lekar to želi. Ali to niko ne može.

Želeo sam da je podržim. Bila je veoma jaka. Zato ćemo da ispitamo tu njenu pretpostavku. Samo sam se nadao da se neće ispostaviti kako je to bio pucanj uprazno. Želeo sam podjednako kao ona da ovo ostavi za sobom.

U tom trenutku joj je zazvonio telefon. - Izvini, moram da se javim.

- Samo izvoli.

Izašao sam iz sobe i krenuo u kuhinju da nađem nešto od čega bismo na brzinu mogli da spremimo ručak. Baš sam ogladneo. Zamrzivač mi je bio pun zaleđene hrane koju mi je moja kuvarica pripremila. Izvadio sam dva pakovanja, čak i ne pogledavši šta piše na kesama i ubacio ih u mikrotalasnu da ih podgrejem.

Sipao sam ledeni čaj u dve čaše i vratio se u gostinsku sobu.

Melani je upravo završavala telefonski razgovor.

- Šta je bilo? - upitao sam je.

- Pozvala me je policajka Li. Pronašli su mesto gde me je držao otmičar.

Čini mi se da mi je srce stalo. - Stvarno?

- Negde je u ruralnom delu, na dva sata vožnje odavde. U vlasništvu je neke korporacije. U katastru nije zavedeno nikakvo ime firme niti ime

vlasnika samo što stoji da je ovlašćeno lice advokat iz Grand Džankšena. Zove se Frederik Džoli².

Morao sam da se nasmejem. - Džoli?

Melani se nasmešila. - Da, znam. Smešno ime.

- Jesu li uhapsili doktora Kejtsa?

- Ne, nisu.

- Zašto, dođavola?

- Saslušali su ga, ali je imao čvrst alibi. Bio je sa suprugom u bolnici skoro sve vreme dok me nije bilo.

- To ne mora ništa da znači. Mogao je da unajmi nekoga.

- Slažem se, ali nema osnovane sumnje da je on počinilac. Sem toga, prijavio je da mu je eldorado ukraden. I to nekoliko dana pre nego što sam oteta.

- Sve to može da bude deo dobro skovanog plana.

- Svesna sam toga, ali svesna je i policija. Dodeliće ovaj slučaj nekim svojim istražiteljima.

- Dobro, ali nema razloga da ga i mi ne ispitamo. Melani je odmahнула glavom. - Nema. Štaviše, unajmio je malu kuću u Grand Džankšenu.

- Onda je rešeno. Sutra ću imati mnogo obaveza, ali možemo u utorak da odemo do grada. Prvo ćemo da pronađemo tog gospodina Džolija i saznamo nešto od njega, a onda ćemo otići da posetimo uvaženog doktora Kejtsa.

Melani se nasmešila i otpila gutljaj ledenog čaja koji sam joj pružio. - Šta ćemo da radimo u međuvremenu?

Osmehnuo sam se. - Siguran sam da ćemo nešto da smislimo, a mislim da bi to moglo da počne u bazenu. Odmah posle ručka.

*

Melani je insistirala da tog popodneva na bazenu nosi kupaći kostim.

- Svaki put kad smo u tvom bazenu, obećaš mi da ćemo biti sami i svaki put se neko pojavi, pa umrem od stida. E, ovog puta nećemo tako.

² Engl.: veseo, radostan. (Prim. prev.)

Samo sam joj se osmehnuo i povinovao se njenim željama, pa sam i ja obukao bokser za kupanje. Međutim, nije znala da će trideset sekundi po ulasku u bazen ostati bez kupaćeg.

Pošto sam se zbog jutrošnjeg razgovora sa Felisijom uzrujao, zaronio sam i isplivao nekoliko dužina pre nego što sam počeo da smišljam kako da izvučem Melani iz kupaćeg kostima.

Ja sam već odlučio da se malo odmorim, a ona do tada još nije ni ušla u vodu. Ležala je na ležaljki zatvorenih očiju. Nosila je jednodelni smaragdnazeleni kupaći, koji joj se savršeno slagao s bojom očiju. Izgledala je predivno, ali je imala telo za bikini.

Ljubičasti bikini.

Ili još bolje, za donji veš od ljubičaste čipke. Nasmehao sam se kada sam prišao njenoj ležaljki i stao iznad nje dok se sa mene još uvek slivala voda. Otvorila je oči i naglo se pridigla. - Šta to radiš?

- Hoću da te iskvasim. - Vragolasto sam se nasmejao. Podigao sam je iz ležaljke, prišao bazenu i bez ikakve najave je ubacio u vodu.

Isplivala je na površinu smejući se. - Ovo mi radiš već drugi put.

- I oba puta ti je bilo zabavno, prema tome, nemoj da misliš da ću prestati s tim.

Ponovo se nasmejala. - Jesi li isplivao dovoljno dužina?

- Aha, a sada sam spreman da se potopim u toplu vodu džakuzija. Hoćeš li da mi se pridružiš?

Izdigla se na ivicu bazena i izašla. - Naravno.

- Ali, Melani, najpre moraš da skineš taj kupaći.

- Ne znam. Svaki put...

Ućutkao sam je poljupcem. Odmah je rastvorila usne i obavila svoj meki jezik oko mog. Mnogo je vremena prošlo otkad je nisam samo poljubio. Otkad nisam poljubio svoju dragu. I nedostajalo mi je to. Mnogo šta mi je nedostajalo.

Bradavice su joj se ukrutile pod kupaćim kostimom, pritiskajući moje mokre grudi. Osetio sam napetost u preponama i pozeleo da vodim ljubav na dobar, staromodni način u džakuziju sa tom prelepom ženom. Pažljivo sam je navodio preko betonskog poda prema džakuziju, ne prestajući da je ljubim. Kada sam odmakao usne od njenih da bih došao do daha, uzdahnula je, a njen dah sam osetio na vratu.

Polako sam joj skinuo bretele kupaćeg kostima s ramena dok joj nisam obnažio grudi. Bradavice su joj nabrekle i izgledale su divno, pa

sam se sagnuo i uzeo jednu među usne. Snažno sam je stiskao. Baš kako ona voli.

Naglo je udahnula. - Džona...

- Opusti se, dušo. Ovog puta nas niko neće prekinuti. Dajem ti reč. - Nastavio sam da sisam njenu tvrdu sočnu bradavicu. Jebote, koliko me pali.

- Džona... O, bože.

Lagano sam joj povukao kupaći preko kukova dok nije skliznuo na betonski pod između nas. Onda sam je posadio na svoj ud, tvrd kao kamen. Zastenjala je na meni. - Kako je dobro...

- Gospode, koliko te volim. - Prodirao sam u nju sve dok se nisam vinuo do vrhunca.

Ostao sam tako još trenutak-dva, a onda sam je stavio pored sebe i okrenuo se na bok. Iz tog položaja sam imao odličan pogled na svoja klizna vrata. U tom trenutku su se zatvarala, a neka visoka prilika koja je poprilično podsećala na Tajsona ušla je u kuhinju.

Odmahnuo sam glavom. - E, ne mogu da verujem!

28.

Melani

- Šta je bilo? - upitala sam.

Džona je ustao i obukao bokserice, koje su mu malo pre toga skliznule do kolena. - Ništa, dušo. Samo ćeš možda hteti ponovo da obučeš kupaći.

Neka toplota mi je prostrujala kroz ionako vrelo telo. - Molim?

- Mislim da je došao Tajson.

- Oh, bože! - Ustala sam, brzo gledajući oko sebe ne bih li uočila kupaći. Ugledala sam ga na betonu pored bazena. Brzo sam potrčala prema njemu i navukla vlažnu tkaninu na oznojeno telo što sam brže mogla. - Ovo je poslednji put da vodimo ljubav pored tvog bazena. Poslednji put, jebote.

- Izvini, dušice. Videću šta hoće, pa ću da ga otkačim.

- Mogla bih i ja da pođem s tobom - rekla sam. - Svakako ne moram više da budem fina i pristojna u njegovom prisustvu. Niti u prisustvu tvog druga Brajsa, kad smo već kod toga.

Džonine tamne oči su zasijale, jer je njemu to očigledno bilo zabavno.

Blago sam ga pljesnula. - Tebi je ovo smešno?

- Dušo, pa *jeste* smešno. Ovo je kao u nekom crtaću za odrasle.

- E pa, možda ćeš se iznenaditi kad ti kažem da nikada, zapravo, nisam želela da me ni tvoj brat ni tvoj najbolji prijatelj vide голу.

- Srce, nikada ne treba da se stidiš tog prelepog tela. Štaviše, razmišljao sam da bi trebalo da se organizujemo i odemo na nudističku plažu.

Zinula sam od čuda. - Molim te, reci da se šališ.

- A, ne, ne šalim se. Štaviše, za tebe sada nudistička plaža ne bi trebalo da bude ništa neobično. - Prasnuo je u smeh.

Opet sam ga pljesnula. - Bezobrazniče!

- Da, ali ja sam *tvoj* bezobraznik. - Nasmehio se, pa su mu se produbile bore smejalice i pojavile one predivne rupice u obrazima, a savršeni zubi su mu zablistali. Bio je prosto božanstven. I više od toga -

odisao je unutrašnjom lepotom, mada je ona bila obavijena velom tame. Bio je i namučen. Drugačije od svog brata, ali ipak namučen.

- Znaš, stvarno bih mogla da odem s tobom na tu nudističku plažu. - Što je najčudnije, nisam to rekla tek onako, da ga zadirkujem. Ta zamisao da sam na nudističkoj plaži sa Džonom sve više mi se sviđala.

- Neću to zaboraviti, Melani. Hoćeš li da uđeš u kuću sa mnom da vidimo šta hoće Tajson, ili ćeš da se skrivaš ovde?

Uzdahnula sam. - Pa, sada nema svrhe više da se skrivam, zar ne?

Nasmešio mi se, pa sam se rastopila od miline.

- Hajde - rekao mi je. - Tajson pred tobom nema tajni.

Pošla sam sa Džonom preko trema ka kuhinji, a Lusi nas je pratila u stopu.

Tajson je sedeo za kuhinjskim stolom. Pročistio je grlo. - Stvarno mi je... neprijatno...

- Brate, da li ti je ikada palo na pamet da me najpre pozoveš? - upitao je Džona.

- Zvao sam te. Nisi se javljao.

- Da li ti je možda palo na pamet da to znači da sam možda zauzet i ne želim da me bilo ko ometa?

- Nisi bio u svojoj radnoj sobi, a Dolores nije znala gde si. Pomislio sam da si ovde i da ti se telefon ugasio.

Džonino lice je poprimilo blaži izraz. Popustio je. Nikada ne bi namerno ignorisao Tajsonov poziv. Ako je neko potpuno privržen svom bratu, onda je to Džona Stil.

- Zdravo, doktorica - pozdravio me je Tajson, ne pogledavši me u oči.

Zakikotala sam se, setivši se koliko sam se postidela kada su Tajson i Džejd Džonu i mene zatekli gole u bazenu. To mi sada bezmalo nije smetalo. Nešto u meni se promenilo od otmice. I dalje sam se plašila da će me nešto strašno zadesiti usred noći, ali u meni je nešto plamtelo, neko novo samopouzdanje.

- Zdravo - odvrtila sam. - Izvinjavam se, ali stvarno moram da odem da se osušim i obučem nešto pristojno.

- Taj kupaći je sasvim pristojan, Melani - rekao je Džona. - Izgledaš fenomenalno.

Osmehnula sam se i izašla.

- Vрати se kad se presvučeš - doviknuo je Tajson. - Želim da i ti čuješ ovo što imam da kažem.

- Dobro - doviknula sam preko ramena. Istuširala sam se na brzinu da bih sprala hlor iz kose i obukla majicu i trenerku. Pregledala sam i gležanj. I dalje je bilo modrica, ali je bol poprilično uminuo, tako da neću imati problema sem ako ne budem trčala maraton. Vratila sam se u kuhinju, a Džona nam je nasuo po čašu ledenog čaja. Sela sam gde je bila spuštena treća čaša i otpila gutljaj, a odmah zatim još jedan. Mnogo sam ožednela.

- Upravo sam rekao Džou - počeo je Tajson - da nam je Felisija rekla jedino to da je tip koji joj je pripremio imao plave oči. Lari Vejd ima plave oči.

- Shvatam. - Sipala sam još jednu čašu ledenog čaja. - Mada Lari Vejd nije jedini s plavim očima u kraju.

- Svestan sam toga, doktorka, ali na njega najviše sumnjam. Ko bi se drugi toliko vrzmao oko mene i Džejd ne bi li nam napakostio?

- Tajstone, jesi li spreman da odeš i popričaš sa Larijem? - upitao je Džona.

Tajson je provukao prste kroz talasastu, tamnu kosu. - Ne znam, brate. Nekog dana pomislim da jesam, a ponekad se užasavam same pomisli na to. Na to da ga gledam, da budem u istoj prostoriji s njim, razgovaram s njim... Ne želim da se vratim na to mračno mesto.

- Tajstone, to mračno mesto si ostavio za sobom - rekla sam. - Ali u pravu si što se jedne stvari tiče. Svaki oporavak podrazumeva uklanjanje loših uticaja. Lari Vejd je nesumnjivo loše uticao na tebe. Zato ne moraš da se viđaš s njim.

- Razmisliću, pa ću videti šta ću - odvratio je.

- Šta Džejd misli o tome? - upitao je Džona.

- Kaže da je to moja stvar i da će me podržati šta god da odlučim, ali misli isto što i ti - rekao je gledajući u mene. - Ne želi da me bilo šta muči.

- Pametna žena, nema šta - dobacila sam.

- Međutim, evo u čemu je problem - nastavio je Tajson. - Otkrili smo da treći niz otisaka na onoj posetnici *nije* Larijev.

- Šta? - Džona je ustao i počeo da korača tamo-amo po kuhinji kao zver u kavezu. - Kako ste to saznali?

- Bilo je prilično lako. Lariju su uzeli otiske kada je priveden u policiju. Mils i Džonson su provalili u bazu podataka i pronašli ih, a onda ih uporedili sa otiscima koje je Džejd našla u pravobraniočevoj bazi podataka.

- Pa kako da znamo koji su pravi Larijevi otisci?

- Poći ćemo od toga da su to ovi nedavno uzeti, prilikom hapšenja. Očigledno je da je neko petljao s njegovim otiscima u pravobraniočevoj bazi, i to nedavno, tako da izgleda da je dodirnuo tu posetnicu.

- Kakva zbrka, čoveče! - Džona je i dalje kruto koračao tamo-amo.

- Šta je bilo? - upitala sam.

Odmahnuo je glavom napućivši usne. - Ništa. Baš ništa.

Nisam mu ni na trenutak poverovala, ali nisam htela da navaljujem da mi kaže pred Tajsonom. I sam Tajson je bio dovoljno uznemiren.

Utom je Tajson ustao. - Džejd se uskoro vraća s posla. Treba da se vratim kući. Volim da je dočekam.

Nasmešila sam se. - To je lepo. Blago vama što imate jedno drugo.

Klimnuo je glavom. - To je svakako istina. Izvini što sam vas opet prekinuo u opuštanju pored bazena, Džo.

- Ne mari. - Džona ga je potapšao po leđima. - Znaš da sam ti uvek na raspolaganju.

Preplavila me je neka toplina zbog ljubavi i privrženosti koje je Džona pokazivao prema bratu. Bio je to častan čovek od integriteta.

Kada je Tajson otišao, Džona je ponovo počeo nervozno da se šetka po kuhinji.

Dodirnula sam ga po ruci. - Šta te muči?

- Moram nešto da ti kažem. Ne mogu više to da držim u sebi, ali ne smeš nikome da kažeš. Nisam još rekao ni Brajsu, a ne mogu da kažem Tajsonu dok ne kažem Brajsu. Mislim da znam ko je jedan od otmičara.

Srce mi je umalo stalo. - Ko je u pitanju?

- Gradonačelnik. Brajsov otac.

- Isti onaj gradonačelnik kog... O, gospode! - Prekrila sam usta dlanom. Isti onaj gradonačelnik kog sam videla da kupuje izolir-traku i kanap onog dana kad sam oteta.

Povrh svega, on ima plave oči.

29.

Džona

Bezmalobližno sam video kako Melani rade vijuge. Složila je sve deliće slagalice i nije joj trebalo mnogo vremena.

Ispričao sam joj sve o Tomu Simpsonu i njegovom belegu.

- Moraš da kažeš Tajsonu - rekla mi je Melani. - Ne smeš da kriješ od njega.

- Znam. - Uhvatio sam pramen kose i povukao ga. - Ali prvo moram da kažem Brajsu. To je njegov otac, za boga miloga, a on mi je najbolji prijatelj. Brajs mora da zna kakav je njegov otac.

- Ali Tajson ti je brat - rekla je Melani. - To je jači štih od najboljeg druga.

Bila je u pravu. - Dobro. Hoću. Nekoliko puta sam pokušao da kažem Brajsu, ali nas uvek neko prekine. Ali u pravu si. Tajson je moj brat i on je propatio zbog tog čoveka. Međutim, sve što imam kao dokaz jeste beleg, koji čak nisam ni video.

- Pa kako onda znaš da uopšte postoji i da je na pravom mes tu?

- Mardžori ga je videla u teretani. Rekla je da je upravo tamo gde je Tajson i opisao, na unutrašnjem deki desne nadlaktice, ispod pazuha.

Melanini obrazi boje breskve su prebledeli. - O, gospode.

- Znam. U ovakvim okolnostima ima mnogo toga nerazjašnjenog i sve je zamršenije što dublje kopamo. - Setio sam se onoga što je Lari Vejd rekao Brajsu i meni kada smo ga poslednji put posetili.

Istina je precenjena. jednom kada otvoriš vrata te mračne sobe, više je bezmalobližno nemoguće izaći iz nje.

Taj čovek jeste lažljivi psihopata, ali je možda u pravu. Sada smo se svi oporavili. Zar je zaista neophodno otvoriti sva vrata? Sva vrata koja smo do sada otvorili samo su vodila do nekih drugih. Odgovori su samo nametali nova pitanja. Činilo se da smo sada dalje od istine nego što smo bili na početku istrage.

- Džona, gradonačelnik je kupio izolir-traku i kanap. Onog dana kad sam oteta, - Donja usna joj je zadrhtala.

- Znam. Rekla si mi.

- Ja sam bila vezana izolir-trakom i kanapom kasnije te večeri. I to me je vezao čovek koji je imao plave oči.

Osetio sam kako mi se u telo uselila napetost, pa sam provukao prste kroz kosu. - Ne misliš valjda da je ...?

- Iskreno, ne znam, ali je moguće. Ako je gradonačelnik psihopata kao što tvrdiš, mogao bi svašta da učini.

Da li možda postoji neka veza između Melanine otmice i onog što se nama desilo? Bože, zar je moguće da taj bolesnik nije zlostavljao samo mog brata već je i oteo moju devojku...

Još ne mogu da razmišljam o tome. Nema nikakvih dokaza za to.

Morao sam da se odmorim od razmišljanja o Tomu Simpsonu i onome što je uradio Tajsonu. Prestao sam da hodam po seobi i zagrlio Melani. - Moguće je, dušo. Sve je moguće kada je u pitanju izopačeni kriminalac.

- Zar ne misliš da je malo previše podudarnosti? Klimnuo sam glavom. - Jeste, ali je sve to mogao da kupi iz više razloga.

- U pravu si. - Uzdahnula je. - Ovo je svakako neosnovana sumnja. A i mnogi ljudi imaju plave oči. Da sam mogla da vidim gradonačelnikove oči onog dana, otklonila bih tu sumnju. Otmičar je imao oči neke potpuno hladne nijanse. Bile su ledenoplave. Gotovo nestvarne.

Oči Toma Simpsona su bile nesumnjivo hladne. Ipak, jesam li primetio tu hladnoću u njegovim očima pre nego što sam saznao ko je i šta je? Nisam bio siguran.

- Ovako ćemo. Hajdemo sutra kod doktora Kejtsa da saznamo još nešto o Đininom ujaku. Moram neko vreme da se zaokupim nečim drugim, a ne samo da razmišljam o drami porodice Stil.

Naslonila je glavu na moje rame. - I ja mislim da bi bila dobra zamisao da se udaljiš od toga na dan-dva. Ipak, to ne znači da treba da rešavaš moje brige.

- Melani, želim da ti pomognem. I neću dozvoliti da kod tog čoveka odeš sama.

- Dobro - rekla sam - zato što i ne želim da odem sama.

Neće ni ići bez mene. Učiniću sve da joj pomognem, da je zaštitim dok mogu, jer čim joj budem rekao istinu o onoj večeri kad je oteta, ostaviće me.

Brat me je ostavio onog dana pre dvadeset pet godina.

Isto kao što me je i majka ostavila dve godine kasnije.

Kao što su me ostavljale sve žene sa kojima sam se upuštao u vezu - a nije ih bilo mnogo - zato što nisu mogle da se pomire sa onim što sam u dubini duše... ili nisam.

Zagnjurio sam nos u njenu plavu kosu, još vlažnu od tuširanja i udahnuo miris kokosa. - Mnogo te volim, Melani. Prokleta mnogo te volim.

Osetio sam na ramenu kako se smeši. - Volim i ja tebe.

Samo sam se nadao da je njena ljubav prema meni dovoljno jaka da izdrži ono što sledi.

*

Odveo sam Melani na ručak u njen omiljeni suši restoran u Grand Džankšenu. Zapravo, sirova riba mi se sve više dopada. Posle toga smo otišli u poslovnu zgradu u kojoj je bila smeštena advokatska firma *Deker i Džoli*. Melani je smatrala da prvo treba da pozovemo Frederika Džolija, a ne samo da mu banemo na vrata, ali ja sam mislio da je bolje da ga ne obavestimo o svom dolasku. Imao sam čudan osećaj da bi možda izbegao taj susret. Popeli smo se liftom na peti sprat i ušli u firmu.

- Izvolite? - obratila nam se sekretarica, praveći balone od žvakaće gume.

- Došli smo kod Frederika Džolija - rekao sam.

- Imate li zakazano?

Odmahnuo sam glavom. - Samo mu recite da su došli Džona Stil i Melani Karmajkl. Želimo da porazgovaramo s njim o korporaciji *Fleming*.

- Fred obično ne prima stranke koje nemaju zakazano - rekla je - ali proveriću da li je slobodan. Izvolite, sedite - ponudila nas je pokazavši ka stolicama i trosedu. - Poslužite se šoljom kafe ili krafnom ako želite.

Seli smo, ne obazirući se na primamljivu ponudu, budući da smo se najeli sušija za ručak.

Sekretarica nam se obratila nekoliko minuta kasnije: - Bojim se da gospodin Džoli ne može da vas primi. Pozovite nas kad budete želeli i zakažite sastanak.

Prišao sam joj, ostavivši Melani da sedi u čekaonici. - Slušajte, gospodin Džoli mora danas da nas primi - obratio sam joj se smireno. - Recite mu da sam ja Džona Stil, sa ranča Stilovih, i da sam došao sa

doktorkom Melani Karmajkl, koja je nedavno držana kao zatočenica na imanju u vlasništvu korporacije *Fleming*,

Sekretarica je razrogačila oči i progutavši knedlu ponovo podigla telefonsku slušalicu.

Ponovo sam seo pored Melani. Za nekoliko sekundi u čekaonicu je ušao ozbiljan čovek crne kose začešljane unazad, u plavom odelu na tanke pruge.

- Gospodine Stil? Ustao sam.

- Ja sam Fred Džoli.

Umalo sam prasnuo u smeh. Nimalo nije izgledao kao neko ko se preziva Džoli. Pružio sam mu ruku, ali on svoju nije.

- Hvala vam što ste nas primili bez zakazivanja. Ovo je doktorica Melani Karmajkl.

Utom je ustala i Melani. - Drago mi je - pozdravila ga je.

- Molim vas, uđite u moju kancelariju.

Krenuli smo za njim niz hodnik, prolazeći pored sekretarica i asistenata koji su radili u svojim odeljcima, prema luksuzno opremljenoj kancelariji u uglu. Lepo, bogami, nema šta. Uostalom, *njegovo* ime je u nazivu firme.

Uveo nas je u svoju kancelariju i zatvorio vrata za sobom. - Izvolite, sedite. - Pokazao je prema kožnim foteljama ispred svog radnog stola, a potom je seo za taj isti sto. - Šta mogu da učinim za vas?

30.

Melani

Džona je pročistio grlo. - Možete da nam kažete imena onih koji stoje iza korporacije *Fleming*.

- Bojim se da po zakonu nisam dužan da to učinim.

- Proverili smo i saznali da nije navedeno ni ime direktora niti ijednog rukovodioca. Samo se navodi vaše ime kao ovlašćenog lica.

- Kao ovlašćeno lice, nisam dužan da vam bilo šta otkrivam.

Utom sam se ja uključila u razgovor. - Slušajte, gospodine Džoli, shvatamo u kakvom ste položaju. Budući da sam lekar, potpuno mi je jasan koncept poverljivosti podataka o klijentu.

- Ja ni u jednom trenutku nisam rekao da je korporacija *Fleming* moj klijent - odvratio je on.

- Pa onda nam to olakšava - rekla sam. - U tom slučaju ta klauzula ne važi, pa možete slobodno da govorite.

- To nije važno. - Džoli je pročistio grlo. - Zakon me ne obavezuje da vam bilo šta kažem.

Džona je ustao krajnje ozbiljnog izraza lica. Iz onih tamnih očiju i raširenih nozdrva samo što nije sukljao plamen. - Da skratim priču. Doktorka Karmajkl je prošle nedelje bila zatočena na imanju koje pripada korporaciji *Fleming*.

- Gospođo, zaista mi je žao što ste doživeli tako nešto, ali ja ništa ne znam o tome.

- To je zato što sam dosad to krio od medija - dobacio je Džona. - Zarad mira doktorke Karmajkl. Ona je ugledni psihoterapeut ovde u Grand Džankšenu.

- Slušajte - obratila sam se ponovo advokatu - samo pokušavamo da otkrijemo ko mi je to uradio. Vi ste naš jedini trag.

Gospodin Džoli je ustao i obišao oko stola. - Onda se bojim da je vaš jedini trag samo ćorsokak. Sada ću morati da vas zamolim da odete.

Džona je postao napet i na trenutak sam se uplašila da će učiniti nešto zbog čega će se kasnije kajati. Međutim, on je ustao i nasmešio se. - Mnogo vam hvala na izdvojenom vremenu. Bićemo na vezi.

Brzo smo izašli iz kancelarije i prošavši kroz hodnik i čekaonicu otišli ka vratima. Džona nije ništa govorio tokom vožnje liftom, pa sam sačekala da izađemo iz zgrade da bih mu se obratila.

- Krije nešto - rekla sam. - Moj posao je da čitam ljude, a obično prepoznam kad neko laže.

- Onda se slažemo - rekao je Džona. - Ako korporacija nije njegov klijent, nema nikakvu moralnu obavezu niti razlog da nam ne otkrije ono što tražimo. Pošto neće to da uradi, jasno je da je ili deo te korporacije ili da mu je debelo plaćeno da ćuti.

- Pretpostavljam da nam sada preostaje da odemo kod doktora Kejtsa - rekla sam.

- Još nismo završili sa ovim tipom. Samo treba da smislimo drugačiji pristup. Ako ga plaćaju da ćuti, ja ću da mu platim da govori.

Progutala sam knedlu. - Džona, ne želim da potrošiš sav svoj novac na rasvetljavanje ovog slučaja.

- Melani, ljubavi, ne bih mogao da potrošim sav svoj novac ni za tri života. Ne brini zbog toga.

Odmahnula sam glavom i nasmejala se. - Znaš li da si divan čovek?

- Daleko sam ja od divnog - odvratio je. - Ali ti ozbiljno kažem da bih sve učinio za tebe. - Uhvatio me je za ruku, pa smo prepleli prste dok smo išli ka njegovom autu.

31.

Džona

Pošto je Melani htela da odemo u bolnicu i obiđemo gospodu Kejts, najpre smo otišli tamo. Brzo smo to završili jer je Melani dobila obaveštenje o njenom stanju od dežurne medicinske sestre. Doktor Kejts nije bio tamo, pa smo se odvezli do kuće koju je iznajmio u gradu.

Usput mi je nešto palo na pamet. - Ne misliš valjda da su dovezli Đinin stari eldorado ovamo, u Grand Džankšen, od svoje kuće u Denveru?

- Nema šanse. Ne verujem. To bi značilo da...

- Nisu mogli znati da je ukraden? - završio sam umesto nje. - Policajac je rekao da je doktor Kejts prijavio da mu je auto ukraden nekoliko dana pre tvoje otmice.

- Koliko sam razumela, da.

Pronašao sam prazno mesto na parkingu ispred te kuće. Melani je sedela nepomično još nekoliko trenutaka i samo je zurila ispred sebe.

- Jesi li dobro? - upitao sam je.

Klimnula je glavom. - Samo sam pomalo... nervozna. Treba da se suočim sa čovekom koji me je najverovatnije oteo.

- Treba da imaš nešto na umu, Melani. - Šta?

- Ako se ispostavi da si u pravu, da se Đina nije ubila, ogromni su izgledi da je onaj ko je ubio nju, zapravo, tvoj otmičar. A po svoj prilici, to nije doktor Kejts.

- Ili su je možda ubili roditelji. Ko zna? Na osnovu svega što mi je ispričala, nisu bili baš brižni. Nisu joj pružali nimalo ljubavi ni pažnje. Naravno, to ne znači da su ubice.

- Naravno da ne znači - složio sam se.

- Sem toga - dodala je Melani - taj koji me je oteo praktično mi je rekao da je unajmljeni ubica. Koliko se sećam, doslovno je rekao: "Svakako ne bih dugo opstao u ovom poslu kad ne bih obavljao narudžbine zbog veće sume novca. Niko ne bi imao poverenja u mene".

- To onda može da znači dve stvari - zaključio sam. - Ili jeste unajmljeni ubica ili te je slagao. A po mom mišljenju, ako neko ubija

zabave radi ili zato što živi od toga, on je već prekoračio granicu i više mu ne predstavlja problem da laže.

To joj je izmamilo osmejak. - U pravu si.

Uhvatio sam je za ramena i okrenuo prema sebi. - Nema potrebe da se plašiš. Ja ću biti tamo s tobom i neću mu dozvoliti da te povredi. Više nikada i nikome neću dozvoliti da ti naškodi. Jesi li me čula?

Klimnula je glavom ugrizavši se za usnu.

- Dobro onda. Jesi li spremna?

Ponovo je klimnula. - Spremna sam da spremnija ne mogu biti.

Izašli smo iz auta, a Melani me je držala za ruku dok smo prilazili vratima te kuće. Ona se nalazila na kraju zgrade s tri zasebna ulaza, što je dobra stvar, jer onda imaš komšiju samo s jedne strane.

Snažno sam pokucao na vrata.

Čuli smo komešanje unutra, ali nam niko nije otvorio. Zatim sam pozvonio, i to dva puta. I dalje nije bilo odgovora.

Nije bilo vrata sa zaštitnom mrežom, pa sam svom snagom ponovo pokucao po drvenoj površini.

Bio je kod kuće. Osećao sam to.

Melani je zadrhtala pored mene. Dođavola, došli smo čak ovamo. Ima da priča kao bela lala.

- Hej! - povikao sam. - Otvaraj ova vrata, ili ću, kunem se, da ih razvalim, jebote!

I dalje nije hteo da otvori.

- Lepo sam te upozorio!

Melani me je povukla za ruku. - Džona...

- Ne brini - rekao sam joj. A onda sam se ponovo obratio svom nevidljivom sagovorniku: - Smrtno sam ozbiljan. Razvaliću ti vrata, jebote!

Odmakao sam se, usredsredio, urliknuo i naciljao bočno šutnuvši vrata. Nisu se ni pomerila.

Zatvorio sam oči, duboko udahnuo, zamislio kako ih udarcem otkidam iz šarki i onda ih uz još jedan urlik ponovo šutnuo bočnim udarcem.

Probio sam drvenu površinu.

Dok sam se spremao da ih šutnem još jednom, vrata su se naglo otvorila. Preda mnom je stajao čovek, po svoj prilici, doktor Kejts, koji nas je pogledao preplašeno, ali i prezrivo.

- Jesi li poludeo? - povikao je.

- Za dlaku. - Odgurnuo sam ga da bi mi se sklonio s puta i ušao u kuću, a Melani me je opet uhvatila za ruku. - Ja sam Džona Stil, a doktorku Karmajkl već poznaješ.

- Šta vi radite ovde, dođavola? Imam pravo da podnesem pritužbu protiv vas lekarskoj komori.

Melani je zaustila da kaže nešto, ali sam joj rukom stavio do znanja da ne govori.

- Ma koliko ja voleo da te malo ispitam o tome, nismo zbog toga došli.

- Nego? Već sam rekao policiji da nemam ništa sa vašom otmicom, doktorka Karmajkl.

- Ni u to ne verujem - dobacio sam - ali ni to nije razlog našeg dolaska.

- Pa šta onda, dođavola, hoćete? I samo da znate, ima da platite popravku ovih vrata.

- Dobro, platiću, ali nemoj ni da pomišljaš da me prijaviš policiji, jer ću da ti zagorčam život.

Otvorio je usta, ali sam mu zapretio pesnicom.

- Sad ću ja da pričam. Reći ću ti kad bude red na tebe da govoriš. Potrebne su nam neke informacije. Informacije koje doktorka Karmajkl nikako nije mogla da sazna od tvoje ćerke dok je bila živa.

- Ne vidim šta...

- Nisi me pažljivo slušao. Rekao sam ti da ću ti reći kad treba ti da govoriš. A sad umukni. Hoću da znam kako se zove tvoj šurak. Onaj koji je zlostavljao i silovao tvoju ćerku. Sećaš se? Ako si zaboravio, zbog toga je dolazila na psihoterapeutsko lečenje.

- Nije važno. On je umro.

- Kako je umro?

- Ovaj... od raka.

- Raka čega?

- Raka pluća.

- Je li bio pušač? - upitao sam Melani. - Je li ti Đina ikada pomenula da je njen ujak bio pušač?

Melani je odmahнула glavom ugrizavši se za usnu.

- Čini mi se da bi Đina pomenula tako nešto. Kejts se uzvrpoljio. - Rak pluća ne dobijaju samo pušači.

- Tačno, ali rak pluća se najčešće javlja usled pušenja. Ako tvoj šurak nije pušio, teško da je mogao da dobije rak pluća. Mislim da lažeš, doktore Kejts. I znaš šta? Mislim da on uopšte nije mrtav.

Doktor je pocrveneo kao rak. - Jeste.

- Daj mi da vidim izvod iz matične knjige umrlih.

- Nemam ga.

- Onda mi reci kako se zove. Otići ću u opštinu i sam ću da ga izvadim.

Još više je pocrveneo. - Ne moram ja tebi ništa da kažem.

Poleteo sam prema njemu, zgrabio ga za kragnu i gurnuo o zid. - E, tu grešiš. Ne mrdamo odavde dok ne dobijemo informacije po koje smo došli.

- Prijaviću vas policiji.

- Samo izvoli. Siguran sam da će ih zanimati ono što tražim od tebe.

Melani nam je prišla. - Molim vas, doktore Kejts, Đina nije htela to da mi kaže. Ne znam zašto, ali imam neki predosećaj.

- Tvoj predosećaj ne vredi ni pišljivog boba - rekao je. - Dozvolila si da moja ćerka umre.

- A šta ako nije tako? - upitala je. - Šta ako je vaša ćerka ubijena?

Kejts je crveneo kao bulka. - To nije tačno. Izvršila je samoubistvo. Pronašli smo je u garaži u onom prokletom eldoradu.

- Ali šta ako ju je neko tamo ostavio? Kao što je neko hteo i mene da ostavi?

Na to nije ništa rekao.

- Slušaj - umešao sam se. - Hoću samo da znam ime tvog šuraka i da mi kažeš datum i uzrok smrti. I ne idem odavde dok to ne saznam.

- Kad smo već kod toga - umešala se Melani - potrebni su nam i ime i broj telefona Đinine drugarice. One koja vam je rekla da je Đina bila zaljubljena.

- Ne moram ja ništa da vam kažem.

Snaznije sam ga pritisnuo uza zid, čvrsto ga stežući za okovratnik. - Slušaj me dobro - procedio sam kroz zube - vidiš šta sam uradio tvojim vratima. Zamisli samo šta mogu *tebi* da uradim. Mogao bih da te sameljem u prah i pepeo. E, onda možeš da pozoveš policiju da me odavde odvedu u lisicama. - Nasmejao sam se. - I znaš šta? Nije me briga. Moji advokati bi me izvukli uz kauciju u roku od dvadeset četiri sata. Oslobodili bi me pozivajući se na neki propis i obelodanili bi i najsitniji prljavi detalj koji kriješ da bi te diskreditovali. Eto, toliko novca imam. Zato nam lepo reci ono što te pitamo, ili ću da te bijem dok te ne pretvorim u žitku kašu, a za posledice me savršeno zabole uvo.

Zatvorio je oči. Dve suze su mu se skotrljale niz obraze. - Dobro, dobro. Samo nemoj da me bijes.

Popustio sam stisak. - Je li tvoj šurak mrtav?

Kejts je odmahnuo glavom. - Nije.

- Tako smo i mislili. Jeste li rekli Đini da je umro? Ili ste joj rekli da svima kaže da je umro?

- Rekli smo joj da je umro. Nikada joj nismo rekli kako ni zašto. Nekoliko puta nas je pitala, ali smo menjali temu.

- Znaš, Kejts, neki ljudi ne bi trebalo da imaju decu. Ti si jedan od njih.

- Džona... - Melani me je dotakla po ruci.

- Zaboga, Melani. U pravu sam i ti to znaš. Uzdahnula je. - Da, zaista smatram da si u pravu. - Ti ćeš da me osuđuješ? - rekao je pogledavši Melani. Opet sam ga jače stegao za okovratnik. - Prvo, njoj se nikad ne obraćaj. Nikad. Nemoj slučajno ni da si je pogledao. Ti to ne zaslužuješ. Drugo, kako se zove tvoj šurak?

- Ne znam.

- Ti to mene zavatlavaš? Ne znaš kako se zove?

- Znam samo ime koje je dobio na krštenju. Izdaje se pod mnogim drugim imenima. Ne znam koje sad koristi.

Pustio sam Kejtsa, a on se sručio na pod.

- Koristi lažna imena? - upitao sam.

Kejts je klimnuo glavom. - On... pravi probleme.

- Ma nemoj da pričaš?! Stvarno? Zar je moguće da čovek koji siluje svoju sestričinu pravi probleme? - Odmahnuo sam glavom. - Odvratan si mi. Čovek koji upada preko reda pravi problem, a tvoj šurak je prokleti psihopata. Hoćeš li mi više reći njegovo kršteno ime?

- Teodor. Teodor Matijas.

- Ima li srednje ime?

- Ne... Ne znam.

- Znaš li neko njegovo lažno ime?

- Znam nekoliko, ali sigurno ih ima još. Džon Smit. Nikolas Kasi. Majlo Sančez. Trenutno ne mogu da se setim još nekog. Sigurno sam neko zaboravio.

Zaledila mi se krv u žilama. - Uzmi papir i zapiši sva ta imena. Jesi li me razumeo?

Ustao je, otresao prašinu sa sakoa od tvida, kakve nose profesori, i otišao u kuhinju, a ja sam ga pratio u stopu. Uzeo je blokče i olovku iz fioke i počeo da zapisuje.

- Znaš li datum njegovog rođenja?

- Ne znam. Možda Erika zna. Ona mu je mlađa sestra. Njeno puno ime je Erika Helen Matijas Kejts.

- Džona - obratila mi se Melani dodirnuvši me po ruci - stvarno ne bih da je mučim. Ona je trenutno psihički u veoma nestabilna.

Okrenuo sam se prema njoj. Kakva divna žena! Čak i u ovom trenutku je mislila na druge, uvek nastojeći da pomaže ljudima. I posle svega kroz šta je prošla, i dalje je bila ona stara dobra Melani. Dobra duša.

- Imaš sreće što je doktorica Karmajkl puna razumevanja - rekao sam. - Ja, međutim, nisam takav. - Uzeo sam papir koji mi je dao i odmah sam mu ga vratio. - Zaboravio si da napišeš ime i broj Đinine drugarice. One koja je rekla da je Đina zaljubljena u nekog.

- Ah, da. - Brzo je zapisao još jedno ime i vratio mi papir. - Mari Kuk.

Izvadio sam novčanik iz zadnjeg džepa i bacio na pod dve-tri hiljade dolara u novčanicama sa likom Bendžamina Frenklina³. - Ovo je i više nego dovoljno da pokrije troškove popravke vrata. - Okrenuo sam se prema Melani. - Od ovog mamlaza više ništa ne možemo da saznamo. Hajdemo.

³ U SAD je to apoen od sto dolara. (Prim. prev.)

32.

Melani

Nisam znala šta da kažem Džoni dok smo se vraćali na ranč. Dogovorio se sa Džejd i Tajsonom da večeramo kod njih, u glavnoj kući. Hteo je da ispričam Tajsonu šta mi se desilo. I bio je u pravu. Došlo je vreme. Nisam ja kriva za to, a i trebalo je da govorim o tome. Bilo mi je jasno koliko i Džoni da guranje pod tepih neće ništa rešiti.

Negovateljica je odvela Bruk u Grand Džankšen da prenoći zbog radne terapije i fizioterapije, tako da Bruk sigurno neće biti tamo. Mardžori hoće, ali to mi nije smetalo.

Tajson je dao Felisiji nekoliko nedelja odmora, i to plaćenog, da bi uhvatio korak sa novim saznanjima, pa je Mardžori bila glavna kuvarica. Za večeru je pripremila ukusne škampe.

Osećala se praznina zbog Rajanovog odsustva. Ni to mi nije predstavljalo problem, jer smo se nas dvoje slabo poznavali.

- Voleo bi on da je ovde - rekla je Džejd - ali ima mnogo posla u vinogradima.

- Pa dobro.

Kada sam im ispričala svoju tužnu priču, Tajson je samo sedeo nepomično.

- Pored Džejd i Mardž, ti si mi najvažnija žena u životu, doktorka. Zadavio bih golim rukama svakog ko samo i pokuša da te povredi.

- Moraš da staneš u red iza mene, brate - dodao je Džona.

- Dobro sam. Gležanj mi se skoro potpuno oporavio. Moram samo da nosim čizmu za imobilizaciju zgloba nekoliko dana. A i rane na rukama mi lepo zarastaju - rekla sam ispruživši ih. - Pretpostavljam da ću imati ožiljke, što mi ne smeta. Izgleda da je dobro što sam upisala psihoterapiju, a ne hirurgiju.

- Nije vreme za šale, doktorka - prokomentarisao je Tajson.

- Ozbiljno vam kažem, dobro sam. Ne znam ni... kako da vam objasnim, ali posle ovoga što mi se dogodilo, svet posmatram drugim očima. Izašla sam iz ustaljenih okvira. Razumete?

- Imaš li bilo kakvu predstavu ko bi mogao da bude počinitelj?

- Imamo nekoliko pretpostavki. - Tog dela sam se zaista užasavala, jer je trebalo da im pričam o Đini. Tajsonu sam jednom prilikom kada je došao na seansu već ispričala da sam izgubila pacijentkinju, jer se ubila, a rekla sam mu i to da sam se pomirila sa tim iako je to bila čista laž.

Međutim, sada sam stvarno počela da se mirim sa tom činjenicom. Ipak, pre nego što to potpuno prihvatim, moram da otkrijem da li je stvarno izvršila samoubistvo.

Malo sam se rasplakala dok sam im pričala o njoj... i o oprostajnom pismu.

- Danas smo išli kod njenog oca - rekao je Džona. - On, naravno, poriče da ima bilo kakve veze s Melaninom otmicom, a očigledno ima i čvrst alibi jer ga je policija saslušala i ubrzo pustila.

- To ne mora ništa da znači - dodao je Tajson.

- Sada samo želim da saznam da li se Đina stvarno ubila. Mnogo toga se ne uklapa. Na primer, to što je navodno bila zaljubljena u mene. Ništa nije navodilo na to. A umem i da prepoznam pokazatelje da pacijent namerava da izvrši samoubistvo. Ona nije bila taj tip ličnosti. Ti si bio u gorem stanju kad si došao kod mene, Tajson. - Brzo sam prekrila usta dlanom. - Izvini. Narušila sam poverljivost podataka o pacijentu.

Tajson se nasmejao. - Ovde svi znaju u kakvom sam stanju bio kad sam došao kod tebe.

- Bez obzira na to, izvini, molim te. Uglavnom, htela sam da kažem da si ti bio u mnogo gorem stanju od nje, a opet nisi bio sklon samoubistvu.

- Ne, ja nikad nisam pomišljao da se ubijem. Mnogo puta sam poželeo da umrem, ali moja želja za životom bi uvek nekako prevagnula baš kad zatreba.

Džejd se nasmešila. - Svima nama je drago što je tako.

Klimnula sam glavom, potiskujući suze. Tajson mi je zaista prirastao za srce.

- Dakle, uvek mi je govorila da je ujak koji ju je zlostavljao mrtav, ali mi nikada nije rekla kako je umro niti kada je to bilo. Zato smo danas otišli da porazgovaramo sa njenim ocem. Ispostavilo se da je taj ujak ne samo živ nego i da je poznat po tome što se krije iza mnogobrojnih lažnih imena.

- Zašto bi neko koristio lažna imena? - upitala je Mardž.

- Najverovatnije zato što je radio nešto što ne treba - odgovorio je Džona. - Njegovo pravo ime je Teodor Matijas. Koristio je više lažnih imena mada Kejts nije mogao svih da se seti. - Džona je izvadio novčanik i parče papira koje mu je dao doktor Kejts. - Džon Smit. Nikolas Kasi. Majlo Sančez.

Tajson je poskočio. - Molim? Pročitaj ih ponovo.

- Džon Smit. Nikolas Kasi. Majlo Sančez.

- Majlo Sančez. Gde li sam čuo to ime? Slegnula sam ramenima. - Ja ga prvi put čujem. Mardžori i Džejd su takođe odmahnule glavom.

- Hmm, to me kopka. - Tajson je ustao od stola i počeo da korača po prostoriji tamo-amo.

Izgleda da muškarci iz porodice Stil vole da se šetkaju tamo-amo.

Onda je naglo izleteo iz kuhinje.

Pogledala sam Džonu, a on je slegnuo ramenima.

- Tajstone? - Džejd je ustala.

Međutim, pre nego što je i stigla da izađe iz kuhinje, Tajson se vratio sa fasciklom u ruci. - Sve je ovde - rekao je.

- Šta? - upitao je Džona.

- Sećaš li se kad sam ti pričao da je motociklista Bob pronašao u arhivi spisak momaka kojima je pre dvadeset pet - trideset godina istetoviran feniks?

Džona klimnu glavom.

Tajson je izvadio papir iz fascikle i spustio ga pred Džonu. - Čitaj i plači.

Džona je pogledao dokument. - Kristofer Hedli. Deklin Stivens. - Pročistio je grlo. - I Majlo Sančez.

Krv mi se sledila u žilama dok sam pokušavala da potisnem jezu koja mi je prostrujala telom. - Zar je moguće?

- Doktorka, da li ti je Đina nekad pomenula da je njen ujak imao tetovažu?

Prisetila sam se naših razgovora. - Ne, nije mi pominjala.

- Koliko godina je imala Đina?

- Dvadeset i neku - odgovorila sam.

- Onda je zlostavljana mnogo posle mene. - Tajson je unezvereno koračao po kuhinji i provlačio prste kroz kosu. - Jebote, ne mogu da poverujem.

- Ovo je Kolorado - rekla je Džejd. - Španska prezimena su ovde česta. Ne mora nužno da znači da to ima neke veze sa tvojim slučajem, Tajstone.

Džona je ustao. - Mislim da smo nadomak istine. Šta ako je Đinin ujak, u stvari, jedan od Tajsonovih otmičara? To nije nemoguća pretpostavka. Obojica su zlostavljali decu. Obojica su psihopate. I ubice.

- Neverovatno - dobacila sam odmahujući glavom. - Kad mi je prvo pala na pamet ova nova pretpostavka, da se Đina nije ubila već da je ubijena, donekle i dalje nisam verovala da je to moguće. Ali sada... - Sada sam ja ustala i počela nervozno da se šetkam po prostranoj kuhinji. - Džona je u pravu. Mislim da smo nadomak istine.

- Ali Đina je umrla pre nego što si upoznala Tajsona - rekla je Džejd.

- To je tačno. - Ipak, tu sigurno ima još nečeg. Prosto mora da je tako. Ponovo sam sela. - Hoće li ti smetati ako pogledam ovaj dokument? - upitala sam Tajsona.

- Naravno da neće. Slobodno ga pregledaj do mile volje.

Brzo sam uzela fasciklu i prelistala sadržaj. Na papirima su bila naznačena imena i datumi koji su se uklapali u vremenski okvir. Tetovaže su u svim slučajevima rađene na levoj podlaktici. A tu se nalazila i fotografija tetovaže.

Pažnju su mi privukle šarene boje tog crteža. Upravo ta slika je za Tajsona predstavljala i pakao i raj tokom zatočeništva. Proganjala ga je, podsećala ga na opasnost i pretnju, ali je simbolizovala i izbavljenje i slobodu, na čijim krilima je uzletao iz dima, bežeći od surove stvarnosti.

Piljila sam u tu fotografiju. Bila je neverovatno lepa, obojena narandžastom, plavom, ružičastom, crvenom, žutom.

- Taj motociklista Bob se sigurno ne seća kako su ti ljudi izgledali, zar ne? - upitala sam.

Tajson je odmahnuo glavom. - Veruj mi, ispitivao sam ga o svemu i svačemu. Bili su mu potrebni meseci i mnogo podsticaja da bi pronašao ovo, ako razumeš na šta mislim.

- Jesi li razmotrio mogućnost da je ovo možda lažirano?

- Jesam, ali Bob je u suštini stvarno dobar momak iako je, koliko sam primetio, skoro stalno naduvan.

- Kad bi samo mogao da nam kaže da li je taj čovek imao smeđe oči - rekla je Džejd. - Jedino se toga sećaš u vezi sa onim tipom sa tetovažom, je li tako, Tajstone?

- Da. Nažalost, ne sećam se koje boje su bile oči čoveka sa belegom.

Plave. To sam rekla u sebi pogledavši Džonu. On je blago odmahnuo glavom, dajući mi znak da ćutim. Nije morao. Nikada ne bih odala nešto što mi je rekao u poverenju.

Međutim, nas dvoje ćemo popričati kasnije. Mora da kaže bratu šta zna o Tomu Simpsonu. I to što pre. Okrenula sam se prema Tajsonu.

- Uvek postoji mogućnost da se podvrgneš regresivnoj hipnozi - rekla sam mu. - Možda ćeš se tako setiti još nečega. Naravno, sada mi je zabranjeno da radim.

- Ne brini, doktorica. Voleo bih da me vratiš u to vreme.

- Iskrena da budem, Tajstone, mislim da ne bi trebalo. Privremeno mi je oduzeta licenca, a i ljubazno su me zamolili da odem na prinudni odmor od tri nedelje pošto su Đinini roditelji podneli pritužbu protiv mene lekarskoj komori.

- Baš me briga, doktorica, ja imam poverenja u tebe bez obzira na to što sad nemaš licencu. Sem toga, rekla si da je tvoja licenca i dalje punovažna, jelda?

- Jeste.

- Onda hoću da to uradimo. Moram da saznam nešto više o tome. Možda ću se setiti nečeg što su rekli tokom tih svojih razgovora. Možda sam nešto video pa zaboravio. Mora da ima nečeg.

- Tajstone - obratila mu se Džejd - jesi li siguran da želiš da se prisećaš toga?

- Siguran sam da *ne* želim, plavooka, ali sam isto tako siguran da moram. Mislim da neću spavati mirno dok ne učinim sve što je u mojoj moći da izvedem te umobolnike pred lice pravde.

- Razumem te u potpunosti - rekla je. - Sve to ti teško pada.

- Mislim da bi trebalo da uzmeš u obzir ono što ti Džejd kaže - rekla sam mu. - Rado ćemo to obaviti ako želiš, ali imaj na umu da, kao što sam već pomenula, tvoj oporavak ne zavisi od pronalaženja tih ljudi niti od njihovog izvođenja pred lice pravde. Svoj oporavak moraš sâm da kontrolišeš. To što bi ih ti našao i pobrinuo se da dobiju ono što zaslužuju, nažalost, nije nešto nad čim možeš imati kontrolu.

Džona se nasmešio i uhvatio me za ruku. - Pametna je koliko i lepa.

Prijao mi je njegov kompliment. Tek tada mi je palo na pamet da sam poprilično govorila o Tajsonovom oporavku pred Džejd i Mardžori. Međutim, izgleda da mu to nije smetalo.

- Stvarno shvatam šta svi vi hoćete da kažete, ali ovo je veoma važno i ozbiljno. Ako su oni na slobodi, možda love neku drugu decu. Ukoliko to mogu bilo kako da sprečim, onda želim to da uradim.

- Dobro. Trenutno ne smem da koristim svoju ordinaciju jer sam na prinudnom odmoru. Međutim, regresivnu hipnozu možemo da obavimo gde god želiš. Ovde ili u Džoninoj kući. Gde god ti bude odgovaralo.

- Hoće li ti smetati da obavimo to kod tebe, Džo? Budući da je Bruk ovde sve vreme, prosto ne mogu da se opustim.

- Naravno - rekao je Džona. - Sve za tebe. Znaš to.

- Dobro - rekla sam. - Pošto je moje radno vreme sada iz očiglednih razloga fleksibilno, a znam da si ti uvek u gužvi, samo javi kada i gde, pa ćemo se dogovoriti.

- Hvala, doktorica. Najbolja si.

Džona me je stegao za ruku i prošaputao mi na uvo: - Što se toga tiče, u pravu je.

Utom je njegov telefon, koji je ležao na stolu, zavibrirao, pa ga je uzeo. - Dođavola.

Sigurno mu je stigla još jedna poruka od Bruk.

- Ne znam kako ovo da ti kažem, Džejd - rekao je Džona - ali mislim da mi tvoja majka šalje poruke.

- Šta?!

- Malo mi je neprijatno. Pre neki dan mi se nabacivala.

- Šta?! - ponovo je izletelo Džejd.

- Slušaj, nemam ja ništa protiv nje. Znam kako joj je. Njena manekenska karijera je završena i sada želi da se uveri da je i dalje poželjna. Rekao sam joj da nisam zainteresovan i mislio sam da je shvatila poruku.

- Sranje, Džo, možda sam ja kriv za to - rekao je Tajson. - Jednom sam joj pomenuo da si je kao klinac obožavao.

- Da. - Džona je prevrnuo očima. - Pomenula mi je to. Uglavnom, stalno mi šalje poruke. Doduše, ništa jezivo. Samo one u fazonu: "Želim te."

"Tako si zgodan." A u poslednjoj mi je napisala "Suđeno nam je da budemo zajedno".

- Džona, stvarno mi je žao - rekla je Džejd. - Odmah ću to okončati.

- Zaista bih ti bio zahvalan. Shvatio sam da je ona zato što je ispred broja pozivni za Ajovu.

- Ajovu? - Džejd je izvila obrve. - Broj koji sam nabavila majci ima pozivni za Njujork. Ima ga godinama.

- Stvarno? Pretpostavio sam da je ona pošto se zabavljala sa čovekom koji je rekao da je senator u Ajovi.

- Nije se potpisivala u porukama?

- Nije, nije pisala svoje ime, ali te poruke su počele da mi stižu onog dana kada mi se nabacivala.

- Smem li da pogledam taj broj?

- Naravno. - Pružio je telefon Džejd.

- To nije njen broj, Džo. Ako i jeste, ja za njega ne znam.

33.

Džona

Ko mi onda, dođavola, šalje poruke? Nikada mi nije palo na pamet da pozovem taj broj jer sam mislio da je posredi Bruk. Svakako nisam hteo da je zavaravam. Još uvek sam se premišljao da li da ga okrenem. Ovo je postajalo sve jezivije.

- Ko bi, dovraga, mogao da ima pozivni broj za Ajovu? - upitao sam.

- Moguće je da moja mama ima drugi telefon - rekla je Džejd. - Ali koliko ja znam, koristi samo jedan.

- Možda je negde sakrila taj drugi telefon - dobacila je Mardž.

- Što se moje majke tiče, sve je moguće. Malo ću da pronjuškam po njenim stvarima.

- Ne moraš to da radiš - kazao sam. - Ne bih voleo da narušiš njenu privatnost.

- Dobro, ako si siguran da ne želiš da to učinim - rekla je Džejd.

- Molim te, sačekaj da najpre pozovem ovaj broj. Nikada ga nisam okrenuo zato što sam odmah pomislio da je Bruk, pa nisam hteo da joj dajem lažnu nadu. - Izašao sam iz kuhinje i otišao u dnevnu sobu. Seo sam na kauč presvučen satenom i brokatom, okrenuo broj i prislonio telefon uz uvo.

Zazvonilo je. Uključila se muzika za čekanje. Klasični rok.

Međutim, niko se nije javljao niti se aktivirala govorna pošta.

Vratio sam se u kuhinju i ispričao im kako sam prošao. - Kada sam potražio taj broj na internetu, otkrio sam samo da je to pozivni broj za Ajovu.

- Možemo da angažujemo Milsa i Džonsona da to malo dublje istraže - predložio je Tajson.

Odmahnuo sam glavom. - Ne. Hoću da se usredsrede na ono što istražuju o tebi i o Melani. To je mnogo bitnije. Kada se to razreši, možda ću zatražiti od njih da razotkriju identitet mog telefonskog progonitelja. - Nasmejao sam se. Nisam baš bio nervozan, već samo pomalo napet. Ako Bruk Bejli nije moj progonitelj, ko bi to onda mogao da bude?

Melani je zevnula. - Džona, mislim da bi trebalo da krenemo. - Obratila se Tajsonu i Džejd: - Narode, da li vam treba još nešto?

- Ne, mislim da ne treba - odgovorio je Tajson.

- Mnogo vam hvala na večeri - rekla je Melani pogledavši Mardž. - Bila je izvrsna.

- Nema na čemu - odvratila je Mardž. - Za tebe će uvek biti mesta za našim stolom. Nadam se da to znaš.

Melani je porumenela i bila je preslatka. - Stvarno je divno što si to rekla.

- Nije to ništa u poređenju s onim što si učinila za našu porodicu. - Mardž joj je prišla i zagrlila je. - Ozbiljno ti kažem. Dođi kad god poželiš.

Osmehnulo sam se svojoj sestri. Bio sam joj mnogo zahvalan što je pomogla Melani da se uvek oseća dobrodošlom u ovoj kući. U njoj žive i Tajson i Džejd, ali to je i Mardžorina kuća.

- Džona - dodala je Džejd - stvarno mi je žao zbog neprijatnosti koje ti je priredila moja majka. Reći ću joj da imaš devojkju.

- Ne, nemoj, biće joj nelagodno. Sem toga, mislim da zna da sam zauzet.

Melani se i dalje rumenela kao bulka. Bila je lepa kao san. Međutim, postidela se, pa sam morao što pre da je izvedem odatle.

- Kao što je rekla i Melani - obratio sam im se - svima vam hvala na večeri.

- Laku noć, doktorka. Pozvaću te da se dogovorimo za termin.

Klimnula je glavom.

Uhvatio sam je za ruku i krenuli smo kući.

*

Kada smo se vratili kod mene, pustio sam Lusi napolje i okrenuo se prema Melani. - Pretpostavljam da nećeš da se malo brčnemo u džakuziju?

Ponovo je pocrvenela. - Nema šanse. Nešto mi govori da će nas neko prekinuti.

Nasmejao sam se. - Dobro. Hoćeš li onda da pođeš sa mnom u moju sobu?

Obujmila mi je obraze dlanovima i povukla me ka sebi da bi me nežno poljubila. - Uvek ću da dolazim u tvoju sobu. Uvek.

Prešao sam prstima preko ogrlice oko njenog vrata. - Nadam se da ću jednog dana moći da ti kažem zašto sam ti ovo poklonio.

- Zašto mi ne kažeš odmah?

Vragolasto sam se nacerio. - Zato što još uvek nisi spremna da čuješ.

- Dobro. Onda mi reci kasnije.

- Kao što rekoh, nadam se da ću imati prilike,

- Zašto je ne bi imao? Nikud ja ne idem.

Zagledao sam se u njene predivne, zelene oči obrubljene gustim, tamnim trepavicama i uokvirene kao nacrtanim smeđim obrvama. Imala je ovalno lice, savršenog oblika, a visoke jagodice su joj se rumenele najsvetlijom nijansom breskve. Bila je bez trunke šminke. Nije joj ni bila potrebna. Usne su joj bile prirodno crvene kao rubin, verovatno zato što ih je stalno grickala. To mi je izmamilo osmeh. Kako bih voleo da bude onako kako je ona rekla. Međutim, čim joj budem rekao da joj se namerno nisam javio na telefon one stravične noći, po svoj prilici će me istog časa ostaviti. Pogotovu što sam ovoliko odlagao da joj kažem. Trebalo je odmah da to raščistim. Jebiga.

Zasad sam jedino mogao da joj skinem ogrlicu i pomazim je po vratu. - Kako si lepa.

I dalje mi je milovala obraze. - Baš kao i ti. Možda se to ne govori muškarcu, ali jesi. *Predivan* si. Svaki deo tebe je predivan. I to ne samo u fizičkom smislu.

Srce mi je lupalo kao ludo. Mnogo je toga što ona ne zna. Mnogo je tame koju nije videla... i koju možda nikada neće videti. Nisam ja divan. Međutim, zasad, zbog ovog trenutka, pustiću da me njene reči opiju. Zbog nje ću večeras biti divan čovek.

- Hajdemo u krevet - rekao sam.

Uzeo sam je za ruku i poveo u svoju sobu. Ovog puta joj nisam tražio da izvede striptiz. Sam sam je svukao, polako, pažljivo, uživajući kada ugledam svaki novi milimetar gole kože. Svaki taj milimetar sam poljubio, obasuvši joj sočno telo poljupcima kao kiša.

Skinuo sam joj majicu i grudnjak, pustivši da joj se one predivne grudi boje breskve blago zanjiju. Njene crvenkastosmeđe bradavice već su se ukrutile, prizivajući moja usta. Liznuo sam jednu nežno, a drugu sam blago trljao palcem i kažiprstom.

Uzdahnula je, jer ju je moj dodir uzbudio.

- Sviđa ti se to, dušo? - rekao sam usana prislonjenih uz njene ružičaste grudi.

- Znaš da mi se sviđa.

Nežno sam je položio na krevet, skinuo joj čarape i izula cipele, a zatim joj sa oblikih kukova svukao i farmerke i gaćice - opet one svetlosmeđe od pamuka.

Kleknuo sam pored nje na krevet i raširio joj noge. - Lezi, dušo.

Učinila je kako sam joj rekao. Bradavice su joj još bile tvrde.

Zadrhtala je. Ljubio sam joj unutrašnju stranu butine, sve do kolena, a onda u suprotnom smeru, po starom tragu, ka epicentru. Njena koža je imala ukus soli i snova. A onda... onda sam ponovo stigao do najsočnijeg dela...

Ova žena mi je sve. Ona mi je sve na svetu.

Kako ću da preživim kada me ostavi?

Ležala je preda mnom, naga na mom krevetu, a ja sam i dalje bio obučen.

Želeo sam da ovu noć potpuno posvetim njoj. Onome što ona voli, a ne da pokušam da joj nametnem ono što *ja* volim. Biću nežan. Zasad. Osmehnuo sam se na samo nekoliko milimetara od njenog slatkog međunožja. Neće mi biti nikakav problem da vodim ljubav s njom polako, obasipajući je ljubavlju.

Iako sam voleo da budem dominantan u krevetu, sa Melani mi je prijalo i da budem drugačiji. Vođenje ljubavi s njom predstavljalo je pravo savršenstvo.

Međutim, činjenica je da je možda nikada neću uvesti u svoj unutrašnji svet bola i zadovoljstva. Zato ću ja udovoljavati *njoj* dok god imam povlasticu da budem s njom u krevetu. Radiću sve što se njoj sviđa.

Neodoljiva je.

Čvrsto sam odlučio da je poštedim toga, ali eto, njoj se to dopada i onda ću joj to i pružiti. Prevukao sam jezik preko njene nabrane rupice.

Uzdahnula je.

- Ah... - zastenjala je.

Nagnuo sam se napred, i dalje potpuno obučen i okrznuo joj usne svojima.

- Melani, poljubi me. Želim da osetiš svoj sok na mom jeziku.

Razdvojila je usne, pa sam obavio svoj jezikom oko njenog toplog i mekog kao svila.

Opijala me je svojim poljupcima. Nikada nisam bio od onih što vole da predigra traje satima, ali sa Melani bih mogao da se ljubim doveka. Farmerice su mi postale tesne, ali još nisam želeo da razdvojim usne od njenih i svučem se.

Ljubili smo se dugo, veoma dugo.

Dok nisam shvatio da je još nisam doveo do vrhunca. Odmakao sam se i počeo da je ljubim niz glatki vrat, po ramenima, niz ruke, po prstima. Zatim sam prešao na drugo rame i polako se spustio niz drugu ruku. Njenim grudima sam posvetio zasluženu pažnju, grickajući joj bradavice dok se izvijala poda mnom.

- O, bože, Džona. Tako je dobar osećaj, tako je dobro.

Okrenuo sam je da se osloni na šake i kolena i prislonio lice uz njenu božanstvenu zadnjicu. Nisam više mogao da se uzdržavam. Ustao sam, otkopčao farmerke i brzo ih spustio sa kukova. A onda sam uronio u onu vrelinu.

Osećaj je bio vrhunski. Nikada se ni sa kim drugim nisam ovako osećao. Svaki put kad bih prodro u nju bilo je neverovatno i svaki put sam se osećao ispunjeno, kao da smo zaista jedno biće.

Nikada se tokom seksa nisam tako osećao.

I više nikada neću.

Tucao sam je grubo, snažno prodirući u nju, jer sam znao da ću ubrzo doživeti vrhunac.

Zatvorio sam oči i rasplinuo se u njoj. - Melani, volim te, dođavola.

Moj orgazam je polako popuštao, pa sam ga izvukao, još uvek stojeći u čizmama, a farmerke i bokserice su mi i dalje stajale oko nogu. Moja prelepa žena je bila naga, a koža joj je svetlucala od znoja. A ja se čak nisam udostojio ni da skinem odeću.

Hoće li uvek biti ovako sa Melani? Da ne mogu da izdvojim ni dva minuta da se svučem pre nego što je uzmem?

Već smo nekoliko nedelja zajedno, ali moja strast i požuda bile su sve jače svaki put kad bismo bili zajedno.

Žudeo sam da joj još više pokazujem onu mračnu stranu svojih želja. Ali ne sada.

Dokle god je sa mnom, uzdržavaću se od svojih najdubljih nagona.

Zato što možda neće još dugo biti moja.

34.

Melani

Okrenula sam se na leđa i pogledala Džonu. Izgledao je neodoljivo. Njegovo kao isklesano lice blistalo je od znoja, talasasta kosa mu se zalepila za čelo, a proseda brada od nekoliko dana mu je sijala.

Osmehnula sam se. - Ne bi bilo loše da se svučoš.

Uzvratio mi je osmehom i seo na krevet, izuvši čizme i skinuvši čarape. Brzo se otarasio i odeće, a onda je legao pored mene. Zagledala sam se u njegove tamne oči, koje su plamtele strašću.

- Hoćeš li da mi pričaš... šta sve voliš?

Zatvorio je oči i othuknuo. - Volim ovo što smo upravo radili. Mnogo mi je lepo s tobom.

- Verujem ti. Vidim ti to u očima i osećam kad me želiš. A veruj i ti meni kad ti kažem da i ja osećam isto prema tebi. Predivno se osećam kad sam s tobom. Ipak, znam da u tebi ima nečeg što mi nisi pokazao. Želim da znam sve o tebi.

Uzdahnua je i okrenuo se na bok da bi me gledao u oči. - Volim te, dušo. Nikada to nisam rekao nijednoj ženi a da sam to stvarno mislio, kao što tebi sada kažem. Dođavola, ovo sam, zapravo, rekao samo još jednom, ali tada sam bio mlad. To je bilo posle srednje škole. Imao sam neku letnju šemu.

- Nikada nisi imao ozbiljnu vezu?

Odmahnuo je glavom. - Imao sam mnogo vezica i nekoliko devojaka, ali se ni u jednu nisam zaljubio, pa su me na kraju ostavljale. Seks je bio zabavan. Bilo mi je zabavno i da izlazim s njima, ali to nije ni približno onome što osećam prema tebi.

Uozbiljila sam se. - Jesu li one htele... da rade ono što voliš?

Usne su mu se razvukle u osmeh. - Većina njih jeste, ali s njima nikada nisam hteo ništa ozbiljno. Nijednoj nisam stavio ogrlicu.

- Stavio ogrlicu?

Pročistio je grlo. - Nisam ih formalno vezao za sebe. Kao potčinjene.

Progutala sam knedlu. *Potčinjene*. Čula sam taj izraz. I znala sam šta znači. Otprilike. - Gde si ih upoznavao? - Nisam bila sigurna da li stvarno želim da čujem odgovor na to pitanje.

- Tu i tamo.

- To nije odgovor. Jesi li ih upoznao preko društvenih mreža?

- Ma, ne, pobogu! Nikada se ne bih muvao s nekim preko interneta.

Ne bih ni ja mada sam razmišljala o tome. Da budem iskrena, ni ja nikada nisam bila u ozbiljnoj vezi. Izlazila bih tu i tamo s nekim, baš kao i Džona, mada se te veze nisu srećno završavale, a istini za volju, nijednom momku nisam rekla da ga volim.

- Pa gde si ih onda upoznao? - Bila sam uporna.

- Postoji jedan... klub. Klub u gradu gde izlaze ljudi koji vole kožnu odeću.

Nisam mogla da sakrijem iznenađenje, ali sam se odmah osetila glupo zbog toga. Nisam bila baš toliko naivna da ne znam da postoje seks-klubovi. Nisam rođena juče. Ipak, živim u Grand Džankšenu poslednjih petnaest godina i poznajem ga kao svoj džep, ali pojma nisam imala gde se nalazi taj seks-klub. Živo me je zanimalo.

- Ideš li i dalje tamo? - upitala sam ga. Odmahnuo je glavom. - Prevazišao sam mnogo toga, na primer, scene za posmatrače. Takva vrsta egzibicionizma me više ne zanima. Tako nešto, zapravo, nikada i nisam često upražnjavao. Dok sam se u to vreme zabavljao s devojkama kojima se to dopadalo, išli bismo tamo. Ugrizla sam se za usnu. - A šta ste tamo radili?

- Slušaj, Melani, tebe nikada neću da vodim tamo. Ni sam nisam bio tamo više od pet godina.

- Svejedno, pitam te. Kakve ste stvari radili tamo?

- Dušo, ti klubovi nisu za ljude slabog srca. Nisam radio ništa nikome našao, a i sve što se radi mora da bude uz pristanak obe strane. Ipak, neko kao što si ti...

- Neko kao što sam ja? Šta hoćeš time da kažeš? Pobogu, ja sam psihoterapeut. Misliš da nisam čula za perverznost?

Do sada nisam imala pacijente koji su voleli nastranosti, ali svesna sam da takvi ljudi postoje.

- Dobro, objasniću ti. Ponekad bih sa svojom pot... Ovaj, damom odradio scenu.

- Na šta misliš kad kažeš scena?

Opet mu se oteo uzdah. - Imaj na umu da u takvim klubovima postoji određen broj članova voajera. Oni vole da gledaju druge dok rade nešto.

Klimnula sam glavom.

- A postoje i oni koji vole da ih *drugi* gledaju.

- A ti si u ovoj drugoj grupi?

- Ne baš. Ponekad sam izvodio javne scene sa svojim pratiljama. Najčešće smo to radili u privatnim sobama. Sem dok sam bio sa...

- Sa kim?

Zatvorio je oči. - Jesi li sigurna da želiš to da znaš?

- Volim te i moram da znam sve o tebi.

- Više nisam u tom klupskom fazonu, Melani.

- To nije važno. To je bio deo tvog života i želim da znam sve o tome.

Otvorio je oči. - Dobro. Ali ako izletiš odavde vrišteći, neću sebi oprostiti.

- Neću. Obećavam.

- Dobro, jer ako to uradiš, uhvatiću te i vratiću te u krevet. - Pogled mu je bio ispunjen strašću.

- Dakle, da čujem.

- Bila je to samo zabava. Dovraga, ni to nije prava reč. Imao sam seksualne odnose s jednom ženom koja se zvala Keri. Ona je bila potčinjena u pravom smislu te reči. Štaviše, htela je da bude moja robinja.

- Robinja?

- Da. Htela je da mi bude robinja i tako živi sa mnom, da dotrči na moj mig i bude mi na raspolaganju kad god je pozovem, Htela je da gospodarim njome ne samo u spavaćoj sobi već i u svakodnevnom životu.

Nisam mogla da verujem svojim ušima. Nekako i mogu da shvatim da neko želi da bude potčinjen. Ali da bude rob? - Hoćeš da kažeš da ima ljudi koji to vole?

Klimnuo je glavom. - Mnogi uživaju u tome, kako muškarci, tako i žene. Poznao sam jedan par iz kluba koji je imao takav odnos. Žena je bila gospodar, to jest gospodarica, kako se to kaže za žensku osobu u tom slučaju, a njen partner je bio specijalista ortopedske hirurgije, i to veoma uticajan u to vreme. Kod kuće ga je držala na povocu.

- Čoveče...

- Uveravam te da ja to nisam radio, Melani. Nemam ništa protiv onih koji se time bave. Ako uživaju u tome, nek rade šta hoće, njihova stvar. Meni prija sve na šta pristanu obe strane i dokle god niko nikog ne povređuje. Ali kunem ti se da mi nikada ni na pamet nije palo da prihvatim Keri kao roba. Volim da mi je žena potčinjena u krevetu, ali ne i da mi bude rob kod kuće. Želim da mi žena bude partner.

- Shvatam.

- Ono što, pored ostalog, volim kod tebe, Melani, jeste što imaš bridak um, što si inteligentna. Znaš šta hoćeš. Nikada ne bih mogao da tražim od tebe, niti od bilo koga da mi bude rob.

- Sad mi je lakše jer pravo da ti kažem, nikada ne bih bila rob. Ali kao što si rekao, ako neki to vole, neka uživaju u tome.

- Da, neki to vole. Uglavnom, Keri je to htela. Međutim, čim sam saznao šta hoće, rekao sam joj da ja to ne mogu i odmah smo raskinuli. Pre toga, dok mi je samo bila seksualno potčinjena, često smo izvodili javne scene u klubu.

- Zato što si ti to želeo?

- Ne, nego zato što je *ona* to želela. Volela je da je ljudi gledaju dok to radi.

- Meni je to potpuno strano. Bilo mi je mnogo neprijatno kada su nas Tajson i Džej zatekli gole u tvom bazenu, kao i Brajs, a onda opet Tajson.

- To je nešto drugo. Oni su članovi moje porodice, a Brajs je moj prijatelj. Drugačije je u klubu. Tamo svako ima svoj stil. Ko voli da gleda, dođe pa gleda. Ko voli da se igra, dođe pa se igra. Ko voli da ga drugi gledaju, dođe da uživa u tuđim pogledima. Svako tamo odlazi iz određenog razloga.

- Šta si ti radio sa Keri u klubu? I gde se uopšte taj klub nalazi? Ja dobro poznajem svoj grad. Petnaest godina živim u njemu.

Nasmešio se. - Iznenadila bi se kad bi videla šta se sve krije u škakljivom gradskom podzemlju. Ali da odgovorim na tvoje prvo pitanje... Jesi li sigurna da želiš da znaš?

Klimnula sam glavom.

- Keri je volela da je vezujem. Što se i meni sviđa. Volela je i druge stvari, nešto što ja do tada nisam probao, a neke verovatno više nikada i neću raditi. Volela je i igre sa svećama i voskom.

- Šta ste... tačno radili sa svećama i voskom?

- Možeš da radiš svašta. Ona je volela da držim upaljen fitilj iznad njenih grudi da bi joj vreli vosak kapao po bradavicama.

Opet sam se uzdržala da ne vrisnem od zaprepašćenja, pa sam brzo stavila šaku preko usta.

- Je li ovo previše za tebe? Jesi li zažalda što si mi postavila sva ova pitanja?

- Nisam, moram da znam.

- Kunem ti se da sveće nisu moj fazon.

Nešto se prelomilo u meni. Dakle, sveće nisu njegov fazon. Ali... kakav bi to bio osećaj? Kakav li je osećaj da mi vreli vosak curi niz grudi, po bradavicama? Da li želim to da znam?

Pre nego što sam stigla da se udubim u to, Džona je nastavio.

- Keri je volela takve stvari, a pošto sam ja bio njen gospodar i želeo da joj udovoljavam, radio sam to. A volela je i da je drugi gledaju, pa sam sve to radio pred drugim ljudima.

- Ali ti si bio dominantan u tom odnosu. Zar nije trebalo da ona udovoljava tebi?

- Ne ide to tako, dušo. To ti je dvosmerna ulica. Udovoljavamo jedno drugome. Sve se vrti oko uživanja.

Biće mi potrebno neko vreme da sve ove informacije obradim i prihvatim, - Jesi li... uživao u tome?

- Iako to nije moj stil, jesam uživao, ali samo zato što je ona uživala u tome. Moraš da pronikneš u psihu dominantne ličnosti. Tačno je da volim da budem glavni, ali nikada mi nije bila želja da nekome nanese bol. Ja partnerki prvenstveno želim da pružim zadovoljstvo, a ne da je povređujem. Doduše, ponekad bol pričinjava zadovoljstvo.

- Ne znam da li ću to ikada razumeti.

- Možda i nećeš. Često sam se i sâm pitao zašto mi se dopadaju takve igrarije. Ti si psihoterapeut, pa mi objasni. Šta misliš, zašto to volim?

Prilično je teško kad neko odmah od vas traži tako složen odgovor.

- Iskreno govoreći, nečije seksualne sklonosti nemaju mnogo veze sa ostalim segmentima njegovog života. Ali kad bih nagađala, rekla bih da imaš potrebu da držiš konce u rukama.

- Zašto bih morao da držim konce u rukama? Mislim, nekada sam namerno odlazio u sirotinjske četvrti da bi me isprebijali i tako sam sebe kažnjavao što nisam pomogao Tajsonu.

Nisam mogla da verujem šta čujem. - Stvarno? Stvarno si tamo išao zbog toga?

- E, dođavola... Nikada ti to nisam rekao, zar ne? Jebiga.

Saosećala sam s njim. - Meni možeš sve da kažeš. Znaš to. Ništa što mi budeš rekao neće uticati na moju ljubav prema tebi.

- Nisam siguran da je baš tako...

- Naravno da jeste. Kako možeš da sumnjaš u moju ljubav?

Nije ništa odgovorio.

- Ne ideš valjda tamo i dalje da tražiš kavgu?

- Ne. Odavno nemam želju za tim. Ipak, zar ne bi bilo logičnije da želim da budem potčinjen u krevetu?

- Ne. Nikako. Ti si heteroseksualac, dakle, imaš seksualne donose sa ženama. Nisu žene zlostavljale Tajsona nego muškarci, pa si zato želeo da te muškarci kažnjavaju, jer si smatrao da je to trebalo da se desi tebi, a ne Tajsonu. Međutim, u odnosima sa ženama voliš da držiš sve pod kontrolom, i to iz više razloga. Najjednostavnije objašnjenje je to što si vlasnik velikog ranča koji odlično posluje. Sve se vrti oko kontrole, na ovaj ili onaj način.

- Misliš?

Nasmešila sam se. - Džona, potrebni su meseci terapije da razmrse to klupko. Ja sada samo nagađam na osnovu onoga što znam.

- Shvatam. Nadam se da se nisi pokajala što si pokrenula ovo pitanje.

Dodirnula sam ga po licu. - Nimalo. Sada te malo bolje razumem, da budem iskrena. Ali ako ćemo pravo... Mislim da nikada ne bih mogla da odem u taj tvoj klub.

- Nije to *moj* klub. Rekao sam ti da tamo nisam bio više od pet godina i da mi se više i ne ide. Prevazišao sam to. Ne znam da li je to dobro ili loše. Neki ljudi celog života žive na taj način. Neki samo eksperimentišu. Svi smo različiti.

- Hoćeš da kažeš da si eksperimentisao?

- Sa Keri jesam pošto su se njoj sviđale neke stvari koje meni nisu. Što se ostalog tiče... i da i ne.

- Mislim... Mislim da sam zasad čula dovoljno.

- Bar nisi pobešla glavom bez obzira.

- Nisam. Neću te napustiti. Volim te. Kroz ono što si radio u prošlosti izgradio si svoju ličnost i postao ovakav. Mada moram da idem korak po korak.

- Potpuno te razumem. Danas sam rešio da vodim ljubav s tobom polako i nežno, Melani. Hteo sam da radim ono što ti želiš, ono što zaslužuješ. Eto, toliko te volim. Želeo sam da te zadovoljim više nego što želim da zadovoljim sebe.

I ja sam se nasmešila.

- Neverovatno je.

- Jeste.

35.

Džona

- Melani - rekao sam joj - mislim da si zaboravila da ja volim da budem dominantan.

- A ti zaboravljaš da te volim. Želim da ti pružim zadovoljstvo koje si ti meni pružio.

Glasno sam se nasmejao. - Lepo razmišljaš, nema šta.

- I uveravam te - rekla je - ja ću te uvek i isključivo posmatrati samo kao istinski dominantnog mužjaka. Ti si čisto otelotvorenje muževnosti. Imaš široka ramena, mišićave ruke, noge kao izvajane. A i način na koji si se suprotstavio doktoru Kejtsu... Prosto sam zanemela. Sada uviđam da ćeš za mene i život dati ako zatreba.

Okrenuo sam se prema njoj i obuhvatio joj obraze dlanovima, zagledavši se u one njene prelepe zelene oči.

- Bez premišljanja, Melani. Za tebe bih sve učinio. Primio bih metak za tebe ako treba.

Počela je da me grize savest. Nisam bio uz nju kad sam joj bio najpotrebniji. Samo da sam se javio kad me je pozvala... Stalno mi je to bilo na pameti. Čak i da sam se javio, možda ne bih stigao na vreme da sve sprečim. Tajson i ja smo tada već bili van grada. Sem toga, nisam znao koliko dugo je bila u stanu pre nego što je oteta. Ipak, bar sam mogao da javim policiji. Da, rekla je da je zvala policiju i da je bilo zauzeto, ali ja sam, eto, mogao uporno da zovem dok mi se ne bi javili na prokleti telefon. Prevrnuo bih svet naglavačke da je zaštitim.

Zašto se nisam javio na glupi telefon?

Melani je počela da me dodiruje. - Samo polako i opušteno, dušo. Čeznem za tvojim dodirima. Po celom telu.

- Ne želim da te razočaram. Ne bih da to uradim pogrešno.

- Nikada ti mene nećeš da razočaraš, a i nema tu ispravnog i pogrešnog. Sve se svodi na zadovoljstvo. Na čisto uživanje.

Srce mi je tuklo sve brže.

Butine su počele da mi bride, a ud mi se ukrutio. Melani je bila sve odvažnija... Jebote. Svaki milimetar među nogama mi je pulsirao.

- Kako je dobro, dušo - zastenjao sam. - Neverovatna si.

Dodavola, moram da prodrem u nju.

Brzo sam se okrenuo. Žešće mi se digao i stajao je pravo kao strela.

Ugrizla se za usnu - onu neodoljivu, rumenu donju usnu.

- Sedi na mene, dušo. Moram da budem u tebi. Još nekoliko trenutaka je grickala usnu. - Da li ti se dopalo?

Zatvorio sam oči i zastenjao. - Zaboga, dušo. Pa pogledaj samo kako mi se samo ukrutio zbog tebe i zbog onoga što si mi radila, jebote.

Usne su joj se razvukle u osmeh, a onda je sela na mene.

Auh, jebote! Osećaj je bio kao da je sve na svetu u savršenom redu.

Podigla se sa mene, a zatim je ponovo sklznula. Koža mi je bridela, nervi su mi bili napeti, a svaka ćelija mog tela pripremala se za orgazam.

- Tako...

Uzdahnula je od mojih dodira, ali nije se zaustavljala.

Kao da je anđeo lebdeo iznad mene. Kosa joj se u talasima spuštala niz meku kožu ramena. Oči su joj bile zatvorene.

Grizla je onu punu donju usnu, uvek rumenu kao rubin i spremnu za ljubljenje.

- Gospode... Dušo, tako si lepa.

Bila je neumoljiva, a onda... onda je spustila ruku niz stomak i počela da se mazi.

Umalo sam eksplodirao u njoj istog trenutka. Bilo je predivno posmatrati je dok se dodiruje. - Dušo, ti si melem za oči - prostenjao sam.

Nadao sam se da će uskoro svršiti pošto sam i ja bio na ivici. Stegnuo sam zube pokušavajući da se uzdržim, ne želeći da se ovo završi jer su njeni neumorni kukovi kao klipovi radili iznad mene, omamljujući moje međunožje.

A onda...

- Ahhh! - Nisam mogao više da izdržim. Izlio sam se u nju, prosvuši sve što imam, svoje srce, telo, dušu. Sve u tu božanstvenu ženu.

Ah, Melani. Moja Melani.

- Melani. - Otvorio sam oči.

Pramenovi duge, plave kose prilepili su joj se za vlažno telo boje žućkastog krema.

- Volim te - procedio sam kroz stisnute zube.

Nju je još protresao orgazam. Žmurila je, a telo joj je i dalje drhtalo iznad mog. Bože, kako je lepa. Koža joj se blago orosila znojem.

Bila je savršena.

Polako je skliznula s mene i odmah sam osetio kao da mi nešto nedostaje. Međutim, ubrzo se ušuškala u moj zagrljaj, priljubivši glavu uz moje rame. Čvrsto sam je zagrlio.

Kako se savršeno uklapala u anatomiju mog tela, kao da smo samo nas dvoje na ovom svetu stvoreni za ovaj zagrljaj. Ničiji dodir mi nije ovoliko prijao; kao da je stvorena da savršeno sklizne u moj kalup.

U dubini duše, duboko u srcu i samoj srži, znao sam da se nijedna druga u njega više neće uklopiti.

*

Nekoliko dana kasnije Melani se dogovorila sa Tajsonom da u kući obave terapiju, uključujući i hipnozu. Pošto sam završio s poslom za taj dan, odlučio sam da se odvezem do grada i proćaskam s Larijem Vejdom. Prošlog puta je Brajs išao sa mnom, ali ovog puta moram nasamo da se vidim sa Larijem. Moram da mu postavim neka pitanja - pitanja koja nisam mogao da postavljam pred svojim najboljim drugom. Ni Tajsona nisam mogao da zamolim da pođe sa mnom. On nije spreman da se suoči sa jednim od ljudi koji su ga tako surovo zlostavljali. Sem toga, čvrsto sam rešio da Larija otvoreno pitam za Toma Simpsona i gde bi mogao da se krije. Moram da se naoružam najpreciznijim mogućim informacijama kada budem Tajsonu i Brajsu izneo svoje sumnje.

Kad sam već kod toga, pitaću ga i za Majla Sančeza i postoji li neka veza između njega i Nika Kostasa ili Đininog izopačenog ujaka.

Hoće li mi odgovoriti? Verovatno neće. Zato moram da budem na oprezu. Moram nekako da ga navedem da se izlane.

Seo sam za sto i zagledao se kroz staklo, čekajući da Lari dođe da porazgovaramo preko telefona. Pošto sam ovog puta došao sam, nije bilo potrebe da čuvar prati Larija do prostorije za posete, jer čuvari u suštini ne vole da izvode na otvoreno počinioce teških zločina iako Lari još nije ni za šta osuđen.

Bio sam pomalo razočaran. Hteo sam da gledam ujaka u oči dok ga ispitujem. Doduše, jeste staklo prozirno, ali je ipak predstavljalo barijeru - koja mi trenutno nije bila ni najmanje potrebna.

Lari se konačno pojavio u pratnji čuvara, koji ga je dopratio do stola ispred mene. Samo nas je staklo razdvajalo. Uzeo sam slušalicu.

I Lari ju je podigao. - Šta, dođavola, sad hoćeš od mene?

- I meni je drago što te vidim, ujka Lari.

Opet mi je izgledao kao da je ostario. Lice mu se oporavilo, ali je smršao, a podlaktice su mu bile modre i izubijane. Očigledno je da je i dalje pravio nevolje iza rešetaka.

- Samo sam došao da te nešto pitam - rekao sam. - Nadam se da si danas raspoloženi za priču.

- Ne mogu baš reći da jesam.

- Ponuda i dalje važi. Kaži mi ono što želim da znam, a ja ću unajmiti najboljeg advokata u Koloradu da te zastupa.

Ništa nije rekao.

- Dakle... Ponovo ću da te pitam za Nika Kostasa. Je li ti poznato to ime?

- Nije.

- A Majlo Sančez?

Podigao je obrvu. Bio je to jedva primetan pokret, ali sam ga opazio. Ponovo sam u sebi opsovao jer mi je bilo krivo što je staklo između nas. Kad bih mogao da ga pogledam lepo u lice, bez prepreka, čak i prozirnih.

- Jesi li čuo za njega?

Lari je pročistio grlo. - Nisam.

- A za Teodora Matijasa?

Opet je jedva primetno podigao obrvu.

- A za Nikolasa Kasla? Nije bilo odgovora.

- Možda za Džona Smita?

Opet tišina. Ili je vežbao da ne podiže obrve ili su mu ova imena stvarno bila nepoznata.

- Da li je moguće da je sva ova imena, Niko Kostas, Majlo Sančez i ostala tri, koristio jedan čovek?

- Nemam pojam o čemu pričaš - odvratio je Lari.

- Neka od njih čak i zvuče slično. Niko Kostas i Nikolas Kasi. Zar ti ta imena ne zvuče slično?

- Ne znam i ne zanima me.

- Saznao sam da je jedan od tvojih saučesnika imao tetovažu feniksa na levoj podlaktici.

Lari je pročistio grlo.

- Zanimljivo je da i dotični Niko Kostas i Majlo Sančez imaju tu istu tetovažu. Radi se o identičnoj tetovaži na levoj podlaktici i obojica su je uradili u istom salonu u Snou Kriku. Zar to nije nimalo čudno?

- Ne naročito. - Ponovo je pročistio grlo. - Slušaj, ne moram uopšte da razgovaram s tobom.

- Znam, ne moraš. Ali još nisam završio, zato ne mrdaj odatle.

- Zašto bih? Šta ćeš ti da uradiš za mene?

- Evo, neću da popričam sa onim stražarom tamo, pa te večeras neće ubiti u krevetu. Šta kažeš na to?

Lari je razrogačio oči na trenutak, ali samo na delić sekunde. A-ha! To je, dakle, pogodilo u žicu.

- Vidim da si se već malkjao s drugarima iz zatvora. Veruj mi, može biti i gore. Mnogo gore.

Stisnuo je usne u tanku liniju.

- Zato sedi tu i ne mrdaj dok ne završim. Klimnuo je glavom.

- Do sada si mi mnogo pomogao - rekao sam uz primesu sarkazma. - Jesu li Niko Kostas i Majlo Sančez isti čovek?

- Već sam ti rekao da ne znam.

- Da li je Majlo Sančez jedan od otmičara?

I dalje nije otvarao usta. Štaviše, držao ih je čvrsto zatvorena.

- Hajde onda da probamo drugačiji pristup. Čija je ideja bila da kidnapujete Tajsona?

- Uopšte nije bilo planirano da Tajson bude otet.

- Ti tako kažeš, ali mi smo došli do novih saznanja. Dala nam ih je Vendi Madigan.

Ponovo je neznatno podigao obrvu.

- Izgleda da Vendi smatra da je Tajson smišljeno otet da bi se neprijateljima mog oca isplatio otkup. Reci mi, ujače. Ko su neprijatelji mog oca?

- Ne znam o čemu pričaš. - Stvarno je zvučao zbunjeno. - Nije bio plan da Tajson bude otet.

- Onda je to tvoja reč protiv njene. Ti si psihopata koji zlostavlja maloletnike, a ona je ugledna novinarka. Kome bi trebalo da verujem?

- Ona nije onakva kakvom je ti smatraš. To sam već zaključio, ali sada je moj ujak to i potvrdio. - Pa kakva je ona?

- Ona je nebitna. Ona je niko i ništa.

- Kakva je bila njena uloga u svemu tome? Je li ona bila očeva ljubavnica?

Obrve samo što mu nisu kao rakete izletele sa čela. Međutim, nije ništa rekao.

To mi je bio sasvim dovoljan dokaz. Moraću još da ispitam Vendi Madigan. Međutim, u jedno sam bio siguran. Vendi nije Tajsonov otmičar. U tome su učestvovali samo muškarci. Dakle, ova pitanja me nikuda neće odvesti, jer neću saznati ništa više o onoj dvojici otmičara na slobodi.

Kucnuo je čas da promenim taktiku.

- Poslednji put kad smo bili ovde imao si neki savet za mog druga Brajsa, a koliko se sećam, i za mene. Rekao si da ne tragamo za istinom, jer je precenjena. Šta si time hteo da kažeš?

- Mislim da je to jasno samo po sebi.

- Možda jeste, ali hoću da znam zašto si to rekao. Prostrelio me je pogledom. - Ti znaš zašto, zar ne? Da, znam. A sada i Lari zna da znam. - Tom Simpson, guverner Snou Krika. Brajsov otac. Da li je on učestvovao u otmici?

- Ja nisam drukara.

- Znam da ima beleg. Tajson se toga seća, kao što se seća i tetovaže feniksa, a setio se i da ti nemaš mali prst na nozi. Neverovatno je kakva čuda terapija čini kad su pitanju potisnuta sećanja. Ono za šta si mislio da je otišlo u nepovrat počne da ti navire iz sećanja. To se desilo Tajsonu a nama je pomoglo da te uhvatimo. Veruj mi, uhvatićemo i ovu dvojicu. Međutim, ako nam pomogneš, pomoći ćemo i mi tebi.

Lari je ćutao nekoliko sekundi, a onda je rekao: - Oni će me ubiti.

- Zašto misliš da te ionako neće ubiti? Već su jednom pokušali, zar ne? Onda kada si pustio Tajsona. Sećaš se? Završio si u bolnici. Bio si na ivici smrti.

- Onda me razumeš.

- Slušaj, ti si iza rešetaka. Oni su negde na slobodi. Ovde ne mogu da dopru do tebe. AH *ja* mogu.

- Veruj mi, mogu i oni.

- Šta hoćeš da kažeš? Da dobijaš batine zbog njih? Klimnuo je glavom.

- Pa kakve onda veze ima? Stavićemo ih u pritvor, pa nalogodavci koji su napolju više neće da ti prave probleme.

- Ne budi naivan. Mogu oni da mi prave još veće zvrčke iznutra.

- Slušaj, trebaju mi odgovori na neka pitanja. Jedna devojkica je navodno izvršila samoubistvo jer ju je ujak zlostavljao; taj ujak je poznat pod lažnim imenom Majlo Sančez, a ispostavilo se da se upravo tako zove i čovek koji ima istu tetovažu kao i jedan Tajsonov otmičar. Moguće je da se ta mlada žena nije ubila, već da je ubijena. Moram da saznam gde da ga potražim. Što se Toma Simpsona tiče, on je nestao.

Lari je ponovo razrogačio oči. - Stvarno?

- Da. Pre oko nedelju dana. Niko ga otada nije video niti se čuo s njim. Imaš li bilo kakvu predstavu gde bi mogao da bude?

- I da znam, ne bih smeo da ti kažem.

- Zato što bi te ubili? - Da.

Pomalo sam se osećao kao između čekića i nakovnja. Ne bi me bolela duša da Larija opet prebiju na mrtvo ime, ali mi je bio potreban živ da bi mi odgovorio na sve što me zanima. Nevolja je u tome što je do sada odbijao da to uradi. Da smo samo sedeli za stolom, licem u lice, bilo bi drugačije. U tom slučaju bih mogao malo više da se poigravam njime.

Zaustio sam da mu nešto kažem, ali me je preduhitrio.

- I? Jesi li rekao svom prijatelju na koga sumnjaš?

- Misliš, na njegovog oca? Klimnuo je glavom.

- Ne, nisam. Nisam još.

- A bratu?

- Još nisam. Potreban mi je dokaz. Zato sam došao kod tebe.

Ništa nije rekao na to.

- Gradonačelnik mi je pričao da se vas dvojica poznajete odavno. Da ste zajedno išli u srednju školu u Grand Džankšenu.

- Tako je.

- Znaš li možda da li je i Teodor Matijas išao u tu istu školu?

Nije bilo odgovora.

- A Niko Kostas? Ili Majlo Sančez? Tišina.

- Lari, daj, kaži mi bar nešto.
- Ne moram ja tebi ništa da kažem.

Zaboga. Ovaj čovek ili je tvrdoglav kao mazga ili se stvarno plaši da će umreti.

- Dobro. - Zapiljio sam se u njega kroz staklo, u one njegove hladne plave oči; pogled mu je bio prazan. - Samo još jedna stvar. Možda ćeš želeći da uradiš nešto pre nego što noćas odeš na spavanje.

- Šta?
- Pomoli se. Biće to prokleta duga noć.

36.

Melani

Pošto je Džona otišao do grada, Tajson je kasno tog popodneva došao na seansu. Bio mi je potreban zatvoren prostor, neko mesto gde će biti tiho, pa sam odlučila da se smestimo u jednu sobu koja se ne koristi. Nažalost, Tajson je navikao da sedi u naslonjači tokom seansi. Nešto najpribližnije tome što sam mogla da mu pružim bili su stolica za lžljanje i krevet.

- Dobro mi je ovako - rekao je Tajson. - Leći ću na krevet.

- Jesi li siguran? Pošto u mojoj ordinaciji nikada nisi hteo da ležiš na krevetu.

- Da, ali to je bilo kad smo počeli s terapijom. Biće mi dobro ovako. Ne osećam se više toliko... ranjivim. Sem toga, ležati na kauču kod psihijatra pravi je kliše.

- Ovo će izgledati malo drugačije pošto nismo u mojoj ordinaciji, ali u suštini sve je isto. Zamislićeš da si na plaži, kao i prethodnih puta. Odatle ćemo krenuti. Može?

- Može. Kako god ti misliš da je najbolje. - Seo je na krevet i podigao noge, a zatim spustio glavu na jastuk. Pomalo se meškoltio i nameštao.

- Hajde da te najpre malo opustim - rekla sam mu. - Kako ide? Šta se radi na ranču? Kako je Džejd?

- Dobro. I dalje užasno iskorišćavam nadzornika. Stvarno je uviđavan što se tiče prekovremenog rada. Volim što Džejd živi sa mnom. Svako veče razgovaramo posle večere.

- Kako je njoj na poslu?

- Ne diže glavu. Postoji samo jedan pravobranilac, pa je sve palo na nju. A sada kad je gradonačelnik nestao, ima još više obaveza.

Naravno. Gradonačelnik je nestao. Brajs je pre izvesnog vremena rekao to Džou i meni. Štaviše, vrlo je moguće da sam ga upravo ja poslednja videla pre nego što je nestao, onda u gvoždari u Snou Kriku.

Međutim, nisam smela to da kažem Tajsonu. Bar ne još.

- Gradonačelnik je nestao? - upitala sam.

- Da. Kao da je u zemlju propao. Nema ga od prošle nedelje. Sada su sve stovarili na Džejd.

- Zar ne postoji zamenik gradonačelnika?

To mu je izmamilo osmeh. - Ovo je premali grad da bismo ga imali, doktorka.

I ja sam se nasmejala. - Kako se inače osećaš? Da li te i dalje muče noćne more?

- Da. Jednom nedeljno. Trudim se da se ne uzrujavam zbog toga. Donekle sam se uvežbao da se probudim pre nego što san postane prilično jeziv. Onda ležim nekoliko minuta i slušam kako Džejd diše pored mene i mogu ponovo da zaspim.

- Dobro je.

- Misliš da ću ikada prestati da ružno sanjam?

- Možda, ko zna. Važno je da umeš da se postaviš prema tome kako treba, što ti, po svojoj prilici, uspešno radiš.

- Košmari u stvari nikada neće prestati da me muče, zar ne?

Uzdahnula sam. - Terapija ne može da izbriše ono što ti se dogodilo, Tajstone. Ja bih to najviše volela. Najviše što mogu da učinim jeste da ti pomognem da se oporaviš, da se pomiriš sa činjenicom da se to zaista desilo, da prihvatiš da nisi ti kriv za to i da to ne može promeniti tebe kao ličnost. Prevalio si dugačak put. Ti si nesumnjivo jedna od mojih najuspešnijih priča.

- Nadam se da je tako. Samo znam da sada imam volje za životom. Radujem se svakom novom danu, a prilično dugo sam mislio da više nikada neću moći tako da posmatram život. - Pročistio je grlo. - Zaista mi je žao zbog te tvoje pacijentkinje. Te devojke.

- Svaki terapeut, zapravo, svaki lekar, ma šta da mu je specijalnost, neke pacijente ne uspe da spase. - Trudila sam se da zvučim profesionalno, da ne dozvolim da me savladaju osećanja.

- Naravno - rekao je. - Zbog toga ti sigurno nije lako.

- Ne, nije. Ali da se vratimo na tebe.

- Dobro. Izvini.

- Nema potrebe da se izvinjavaš. Jesi li spreman? - Jesam. Moram da se setim još nečeg, bilo čega što bi moglo da nam pomogne da uhvatimo onu dvojicu.

- Dobro. - Uključila sam zvučnike priključene na laptop i pustila zvuke okeana.

- Zatvori oči. Ležiš na ležaljci na plaži. Hoću da saviješ prste na nogama a onda da ih opustiš. Oseti kako ti krv struji. Oseti kako ti sunce greje kožu dok talasi zapljuskuju obalu. Ptice cvrkuću s obližnjeg drveća. Sada napni mišiće listova, pa ih opusti. Oseti napon i opuštanje od kolena do nožnih prstiju. Sunce ti miluje lice, kao i blag povetarac, a ti uživaš u njegovoj svežini...

*

Osvrni se oko sebe. Vidiš li bilo šta na zidovima?

Zidovi... Kao da se urušavaju na mene. Mračno je... Tresem se. I mnogo je hladno. Uvek je hladno.

Ugrej se. Imaš vunene rukavice na rukama. Nosiš vunenu jaknu i vunene pantalone. I tople papuče su ti na nogama.

Uh, kako je hladno.

Imaš rukavice, vunene su. Nije ti hladno.

Zidovi me stešnjaju kao da će se urušiti i sručiti na mene. Mnogo se plašim.

Znaš da zidovi ne mogu da se kreću. To je neživo.

Ptica. Ptica koja ima plamenove umesto krila. Na zidu je, zuri u mene, ruga mi se.

To si samo umislio. Znaš i sam da si umislio. Sada se osvrni oko sebe.

Samo sivi zidovi. Siv betonski pod. Nigde nema nikakvog svetla sem kada otvore vrata iznad stepeništa.

U toj prostoriji nema prozora?

Ne. Nema prozora. Kad otvore vrata, svetio mi smeta. Osvrni se i pogledaj po prostoriji. Postoji li nešto što možeš da mi opišeš?

Samo sivilo. Hladnoća, mrak i sivilo.

Kada se vrata otvore, da li se pojavi srebrno svetlo?

Da.

Ko tada siđe niz stepenice? Onaj što me hrani.

Da, onaj koji nema mali prst na nozi. Da, taj. On uvek nosi masku, ali ponekad, kada ne dođu ostali, ne nosi crno. Šta danas radi?

Oči mi se prilagođavaju. Doneo mi je sendvič. Mislim da je sa puterom od kikirikija i džemom. Spušta ga na pod ispred mene i odnosi kofu na sprat. Vraća je praznu.

Da li ti se obraća?

Ne. Ne kada dođe sâm. Govori samo kada su tu sva trojica.

Hoćeš li da pojedješ sendvič?

Hoću, uvek pojedem ono što mi donese. Čak i kad nisam gladan. U suštini, nikada nisam gladan.

Dakle, u prostoriji nema ničega što bi mogao prepoznati?

Ne. Samo tama, sivilo i hladnoća. Tama, sivilo i užasna hladnoća.

Pogledaj stepenište. Pogledaj ga sledećeg puta kad neko uđe. Šta vidiš? Samo stepenice. Jesu li obložene stazom?

Nisu. To su obične drvene stepenice. Mislim da su ofarbane u sivo. Sve je sivo.

Seti se dana kad si pobegao. Onog dana kada su vrata ostala otvorena.

Da. Mnogo sam umoran. I slab. Jedva mogu da hodam. Imam samo majicu s kratkim rukavima na sebi. Nemam pantalone. Ali moram da probam. Zato sam se popeo uz stepenice.

Šta vidiš kad dođeš do vrha stepeništa?

Ja sam u... Šta je ovo, kuhinja? Neka kuhinjica. Ne znam. Pomalo razgledam unaokolo. Mislim da sam nešto pokupio... ali odmah sam se dao u beg. Mnogo se plašim, ali bežim glavom bez obzira. Istrčavam kroz prva vrata na koja naiđem, u toj kuhinji.

Vrati se. Vrati se u kuhinju. Rekao si da si malo razgledao. Vidiš li bilo šta u kuhinji? Bilo šta neobično?

Vidim... Vidim akten-tašnu.

Dobro. Koje je boje ta akten-tašna?

Smeđe. Od smeđe kože. Kao moje sedlo kod kuće.

Još nešto?

Da. Maske. Crne skijaške maske. Na stolu su pored akten-tašne. I nešto sjajno. Jesi li zastao da ih pogledaš?

Ne zadržavam se dugo. Ali volim sve što je svetlucavo. Podigao sam to sa stola. Zlatno je. To je neki krug. Ima slova po sebi.

Hoćeš da kažeš da je izgraviran.

Da. Neka slova. Slovo t. I još nešto. Ne sećam se.

Osvrni se po kuhinji još jednom. Vidiš li još nešto?

Ne. Spuštam onaj sjajni predmet i bežim.

Kuda bežiš?

Odmah pored stola su jedna vrata. Vrata s mrežicom, a onda još jedna koja su zaključana. Ali mogu da ih otključam iznutra, pa ih otvaram i bežim.

Opet te pitam... Kuda bežiš?

Tek sam izašao. Trčim po travi. Trčim i ne zaustavljam se... A onda je drugačije. Na nekoj poljani sam i sada imam odeću i vidim kuću.

Uspeo si da pobegneš. Ali moraš da se vratiš u kuću, u prostoriju u kojoj su te držali.

Ne! Neću! Ne vraćam se tamo. Ne možeš da me nateráš da se vratim tamo!

Moraš ako želiš da saznaš još nešto.

Ništa više! Ne vraćam se! Ne! Ne! Neću!

Smiri se. Ne moraš više nikada da se vratiš tamo. Nisi tamo. Ležiš na plaži i sunčaš se...

- Opusti se - rekla sam mu. - Nisi tamo, Tajstone. Ovde si. U Džoninoj kući. Na sigurnom si. Opusti se i broj sa mnom. Devet, osam, sedam...

- Šest, pet, četiri, tri, dva, jedan. - Tajsonov glas je postajao sve smireniji.

- Ovde si bezbedan. Sada otvori oči.

Poslušao me je, a zatim se pridigao, vidno uznemiren. - O, bože! U to vreme nisam znao šta je to. Bio sam samo dete. To je bilo dugme za manžetnu,

- Stvarno?

- Da. Bilo je to zlatno dugme za manžetnu. Hteo sam da ga uzmem. Da sam ga našao bilo gde drugde, stavio bih ga u džep, ali nisam imao gde da ga stavim.

- Zato si ga ostavio tamo.

- Da. Bacio sam ga na pod.

- Rekao si da su na njemu ugravirana slova. Jedno je bilo slovo t. Možeš li da se setiš još nečega? Sećaš li se koja su ta druga slova?

Odmahnuo je glavom. - Ne mogu da verujem da se toga nisam do sada setio. Sve je jasno kao dan. Na njemu je bilo slovo t i onda sam se uplašio i pobegao.

- Jesi li siguran da je bilo i drugih slova?

- Da, mislim da jeste. Dođavola! - Ustao je sa kreveta i počeo da korača po prostoriji kao uznemirena zver. - Zašto nisam zastao i pogledao bolje?

- Zato što ti je prva pomisao bila da pobegneš odatle, što je i logično. Nemoj da prekorevaš sebe. Tad si imao deset godina. Dao si sve od sebe.

- Da li bi slovo t moglo da bude početno slovo imena nekog otmičara?

- Ne znam - odgovorila sam. - Mada to svakako treba malo dublje istražiti.

- To isključuje Nika Kostasa i Majla Sančeza. Nijednom od ostalih koji imaju tetovažu ime ne počinje na to slovo. - Provukao je prste kroz kosu i duboko uzdahnuo. - Doktorka, a možda to ništa ne znači. Dođavola, možda ništa ne znači.

- U pravu si. Možda ne znači ništa, ali si se ipak nečega setio. Pokušavala sam da te navedem da razgledaš po prostoriji u kojoj su te držali, ali si uporno ponavljao da tamo vladaju mrak, sivilo i hladnoća. Bio si usred-sreden na to kako ti Lari donosi hranu, tako da nije bilo prilike da se približimo drugoj dvojici. Zato sam te podstakla da se popneš uz stepenice i, eto, otkrili smo nešto novo. Imamo još jedan trag.

- Da. Ja sam se pak nadao da ću otkriti više spoljašnjih karakteristika. Nešto po čemu ću moći da prepoznam tu drugu dvojicu.

- Prestrog si i nepravedan prema sebi, Tajstone. Tada si imao deset godina, bio si preplašeni dečacić i za tebe je to mesto ostalo simbol hladnoće, tame i sivila. Pravo je čudo što se uopšte ičega sećaš. Sva trojica su bila u crnom, a bilo je mračno gde su te držali. Moraćeš da se suočiš sa činjenicom da se možda više ničega nećeš setiti. Mnogo toga možda nisi primetio jer je u toj prostoriji bilo mračno, a ti si bio smrtno uplašen.

- Onda me ponovo vrati u to vreme. Više ću se potruditi. Više ću razgledati prostor oko sebe. Više ću...

- Tajstone - prekinula sam ga - moraš da se pomiriš sa činjenicom da si se najverovatnije setio svega čega si mogao.

- Ne. Mora da je ostalo još nešto.

- Možda. Ali veliki su izgledi da nije. Prilično je neverovatno da si se uopšte ičega setio. Imaj na umu da si za prostor u kome si boravio samo rekao da je mračan, hladan i siv. Nisam mogla da te navedem da mi daš detaljniji opis dok se nisi popeo uz stepenice. Sa vrha stepeništa je dopirala svetlost. Tamo si mogao lepo da vidiš. Bio si uplašen i hteo si da pobegneš odande, ali si ipak primetio nekoliko stvari na stolu. To je ogroman uspeh.

- Ali nije dovoljno.

- Ključne stvari su kožna akten-tašna i dugme za manžetne sa ugraviranim slovom t. To je sve što imamo, Tajstone.

- Moramo da saznamo još neki detalj. Moram da otkrijem ko su ti prokletnici. Moram da ih nađem.

- Smiri se. Prvenstveno moraš da se usredsrediš na svoj oporavak. Mislim da je vreme da se zaista usredsrediš na to. Treba da malo staneš i bar neko vreme ne pokušavaš da razmrsiš to klupko.

Lako je bilo meni to da kažem pošto je Džona već saznao identitet jednog otmičara. Kada Tajson bude saznao, biće mu lakše i možda će odlučiti da obustavi hajku i usredsredi se isključivo na život pred sobom.

- Imaš predivnu budućnost sa Džejd. Budućnost je važna. Ne prošlost. Ne zaboravi na ono dobro što imaš.

- Nisam to ni radio, doktorka. I neću. - Jesi li možda već popričao o tome sa Džejd? Odmahnuo je glavom. - Nisam.

- Zašto?

Uzdahnuo je. - Znaš i sama. Zato što smo se do guše zaglibili u ovu istragu o ruži i posetnici. U ovo što nam je otkrila Felisija. Pride, saznali smo šta se desilo tebi i da je sve to možda povezano... Previše toga čeka da bude rešeno.

- Ponavljam, zaboravljaš ono što je suštinski važno.

- Sve je ovo važno, dođavola.

- Ne kažem da nije. Ali šta ti je glavni cilj: da razotkriješ otmičare ili nešto drugo?

Zatvorio je oči. - Dobrobit moje porodice. Džejd i Henrija.

- Tako je.

Otvorio je oči. - Uvek imaš pravi odgovor, doktorka.

- Ne verujem da je baš tako - odvrtila sam. Za Đinu očigledno nisam imala pravi odgovor. Mada ni u to više nisam bila sigurna.

- Ja mislim da jeste.

Zaustila sam da mu odgovorim na to kada se oglasilo zvono.

- Ja ću otvoriti - rekao je Tajson. - Ne želim da ti otvaraš vrata posle onoga što ti se dogodilo.

- Dobro sam...

Pokazao mi je rukom da ne govorim dalje. - Ne. Ja ću otvoriti.

Uprkos tome, krenula sam za njim ka ulaznim vratima. Otvorio ih je, a pred njima je stajao mladić u farmerkama i košulji. - Tražim Melani Karmajkl.

- Ja sam Melani Karmajkl - rekla sam prišavši vratima.

Uručio mi je koverat. - Imam pošiljku za vas. Izvolite.

37.

Džona

Čušnuo sam čuvaru nekoliko stotina, zatraživši da tokom naredne nedelje malo ribaju Larija mada sam to nerado učinio. Nisam imao predstavu da li će to uraditi ili neće. U suštini, nije me ni bilo briga. Možda sam samo napunio džepove čuvaru mada nisam mario ni za to. Najverovatnije su primali bedne plate za tako nezahvalan posao.

Možda ipak nije trebalo da se upuštam u to. Očigledno je da su se ostali zatvorenici već dovoljno "brinuli" o Lariju. Oni koji zlostavljaju decu obično ne prolaze baš najbolje u zatvoru.

Tako i treba da bude.

Uzdahnuo sam. Morao sam da obavim nešto što sam prokletu dugo odlagao. Nameravao sam da se vratim u Snou Krik i svratim do grada da posetim Brajsa. Taj razgovor je trebalo odavno da se obavi.

*

Iako je iznajmio stan u predgrađu, Brajs je ostao da živi u roditeljskoj kući kad mu je otac nestao.

Vrata mi je otvorila Evelin Simpson. Bila je bleđa. - Zdravo, Džo. Kako možemo da pomognemo?

- Tražim Brajsa. Je li kod kuće?

Klimnula je glavom i još više otvorila vrata. - Izvoli, uđi.

- Kako se držite? - upitao sam je.

- Dobro, uglavnom. Samo ne shvatam šta se to dogodilo s njim. Ne liči na njega da ode nekud i ne javi se. - Izvadila je maramicu iz džepa i obrisala oči.

U meni je ključao gncv. Evelin Simpson je bila dobra žena. Mnogo puta mi je davala da jedem dok sam bio dete i uvek je bila privržena svojoj porodici i zajednici. Nije zaslužila da joj život donese teške udarce.

Nimalo nije zaslužila, a nije ni Brajs.

- Kako je mališa? - upitao sam.

To joj je izmamilo osmeh. - Dobro je. On mi je jedina radost u poslednje vreme.

Koliko se pritiska svaljuje na nedužno dete, a to će se samo pogoršati posle ovoga što imam da im kažem. Nisam bio siguran šta da joj odgovorim na to, pa sam promenio temu. - Je li Brajs u dečjoj sobi?

- Nije, iza je. Henri spava.

- Dobro. Hvala. - Prošao sam kroz kuću i izašao na trem.

Brajs je sedeo za stolom i čitao. Koliko poznajem Brajsa, nikada nije bio naročit ljubitelj knjiga.

- Hej! - pozdravio sam ga.

Podigao je pogled. - Hej, zdravo, Džo.

- Izvini što te prekidam.

Spustio je knjigu. - Ne prekidaš me. Ionako čitam jednu te istu stranicu dvadeset puta, jebote. Pokušavam da ne razmišljam o ocu, ali mi ne polazi za rukom.

- Tvoja mama ne izgleda baš najbolje - rekao sam.

- Baš mi je žao.

- Briga uzima svoj danak. To se vidi i na njoj i na meni. Bogu hvala da imam Henrija, inače ne bih ni na šta mogao da se usredsredim.

Često pominje mališu. Zaista mi je drago što Brajs ima Henrija. Kao i Evelin.

- Znači, o njemu nema nikakvih vesti?

Brajs je odmahnuo glavom. - Nikakvih. Unajmio sam privatne detektive da to istraže. Hvala ti još jednom na pozajmici.

- Nema na čemu. I to nije bila pozajmica nego poklon.

- Brate, ne treba meni milostinja.

- Nije to milostinja, i ti to znaš. Imam više nego što mi treba, pa kad već mogu, valjda smem da pomognem najboljem prijatelju.

Detektivi koje je unajmio nisu pronašli Toma. Mils i Džonson ga još nisu nigde iskopali, a bili su najplaćeniji istražitelji koje poznajem. Na kraju će ga pronaći. U to nisam sumnjao.

- Hvala ti, brate. *Sigurno* ti vraćam sve do poslednje pare. Sila si.

Sila si. Da li će to da misli i kad mu budem saopštio stravičnu vest koja mu visi nad glavom?

- Hej, hoćeš da odemo kod Marfija na piće? - pitao sam ga.

- Ne bih, nešto nisam raspoložen. Ali ako ti se pije nešto, samo kaži.

- Ma, ne, u redu je. - Prosto nisam hteo da obavim ovaj razgovor s njim dok mu je majka kod kuće.

Međutim, pošto nije hteo da izađemo na piće, a ja sam čvrsto rešio da ne odem dok mu ne kažem šta imam, moraću to da obavim ovde, dopadalo se to meni ili ne.

- Već neko vreme nameravam da porazgovaram s tobom. - Pogled mi je odlutao nekud u stranu. Kako i mogu da gledam najboljeg prijatelja u oči? Kako neko može da gleda bilo koga u oči dok mu saopštava da mu je otac hladnokrvni izopačeni bolesnik koji zlostavlja decu?

Povrh svega, nemam ni čvrstih dokaza za to sem belega Toma Simpsona. Za mene je to bio dovoljan dokaz, a znao sam da će biti dovoljan i za Tajsona. Međutim, za Brajsa ne bih baš rekao.

- Znam, brate. Nikako da lepo sednemo da popričamo. Stalno nešto iskršava i prekida nas.

Dobro su mi došle te stvari koje su iskršavale. Odlagale su ovaj težak zadatak koji sada moram da obavim. Ovo više ne smem da odlažem.

- Znam. Stalno sam zatrpan poslovima na ranču, a da ne pominjem sve ovo sa Tajsonom. Sada je tu i Melani.

- Sjajno! Čoveče, baš mi je drago zbog tebe. Izgleda da se lepo slažete.

Klimnuo sam glavom. - Pa, izgleda. - Još jedna istina koju ću morati da priznam visila mi je nad glavom. Nadam se da će moja veza s Melani opstati kada joj budem rekao da joj se namerno nisam javio onog dana kada je oteta.

- O čemu si hteo da porazgovaramo? Da ti ne treba ljubavni savet? - zakikotao se Brajs.

Gospode, kako bih voleo da je to u pitanju! - Brajse, radi se o nečemu veoma ozbiljnom.

- Dobro. Sad si me malo prepao.

- Plašim se da ćeš još više da se isprepadaš kad ti budem rekao sve šta imam.

Brajs je čvrsto stegao knjigu. - Sad se stvarno plašim. Plaši se? I *treba* da se plaši. Veći deo života živi sa psihopatom.

- Mislimo da smo utvrdili identitet drugog Tajsonovog otmičara.

- Stvarno?! Pa to je odlično.

- Slušaj, Tajson se pod hipnozom setio detalja koji opisuje jednog otmičara.

- Stvarno? Čega?

- Jedan od njih je imao beleg.

Brajs je razrogačio oči. - Kakav beleg?

Pročistio sam grlo. Kucnuo je čas da istina izađe na videlo. - Deo kože na nadlaktici, tačno ispod pazuha tamnije je boje. U obliku države Teksas.

- Čoveče, pa to je... - Brajs je ustao. - Nema šanse. Nećeš valjda da kažeš da je ...?

- Sedi. Saslušaj me. Molim te.

- Ti to optužuješ mog oca? Gradonačelnika Snou Krika, jebote? Jednog od najuzornijih građana?

- Smiri se, molim te. Nije mi lako da iznosim ove optužbe - rekao sam. - Ako ti iole znači naše tridesetpetogodišnje prijateljstvo, molim te da sedneš i saslušaj me.

- Ako mi iole znači naše prijateljstvo? Ti si taj kome ono ništa ne znači. Zar stvarno misliš da je moj otac mogao da uradi tako nešto? Taj čovek me je odgajao i vaspitavao. Nikada me nije ni udario, čak ni onda kad sam zaslužio. To je *moj* otac. U njega bih mogao da se zakunem. Zbog njega bih mogao da se zakunem u rođeno *dete*.

Gospode, Brajsov sinčić. Svaki put me je prolazila jeza pri samoj pomisli da to dete ostane makar i na tren samo s dedom. Tad bih poželeo da odem tamo, uzmem dete i nikada ga više ne pustim da kroči u ovu kuću.

- Znam da ti nije lako da poveruješ u to, ali pomisli na Larija Vejda. I on je bio gradski pravobranilac. Ni u njega niko nije sumnjao.

- Zar ćeš stvarno da uporediš mog oca s Larijem Vejdom? S onim bolesnim drkadžijom?

- Ako je ono na šta sumnjamo tačno, tvoj otac je podjednako bolestan, ako ne i bolesniji od Larija Vejda.

- Zar ti to da mi kažeš? I to sada, kad ga nema više od nedelju dana. Hoćeš li da mi se rasprsne glava?

Protrljao sam čelo. Glava me je zbolela. - Zar se nijednom nisi zapitao zašto je tvoj otac baš sada nestao? Znao je da smo mu na tragu i

verovatno se krije. Po svoj prilici smo utvrdili i koje treći otmičar, ali od njega već mesecima nema ni traga ni glasa.

- Ma nemoj? A ko je treći otmičar? Tvoj mlekadžija? Ili možda nastavnica iz osnovne škole?

- Ne. Taj čovek se zove Niko Kostas. Čuo si da sam s Larijem razgovarao o njemu. On se zabavljao sa Džejdinom majkom i sumnjamo da je petljao s njenim vazdušnim jastukom u nameri da je ubije zbog odštete koju bi isplatilo osiguranje.

- Džo, malo si preterao. Slušaš li ti sebe? Zar ti i Tajson imate toliku žeđ za osvetom da ste rešili da izmišljate? Taj siroti Niko Kostas verovatno je nedužan kao i moj otac.

Odmahnuo sam glavom. - Tvoj otac nije nedužan, Brajse. Ko drugi ima beleg kakav je Tajson opisao, dođavola? Niko.

- To nije nikakav dokaz, već slučajnost. Kladim se da mnogo njih ima sličan beleg. Tajson je verovatno video beleg mog oca i sve to izmislio. Pokušavate da svalite krivicu na mog oca. Šta vam je on, dođavola, učinio nažao?

Krv mi je proključala, pa sam morao da ustanem. Morao sam da se uzdržim da ne raspalim pesnicom najboljeg druga. *Smiri se, Džo. On samo brani svog oca. To si i mogao da očekuješ.*

Duboko sam udahnuo i prišao Brajsu. - Šta je uradio *meni*? Meni ništa. Ali je oteo i silovao mog brata, čoveče. Ubio je sopstvenog nećaka. Osvesti se, Brajse. Tvoj otac je psihopata i treba da budeš srećan što nije više tu.

Brajs se odmakao. - Nikada nisam očekivao ovako nešto od tebe. O našem prijateljstvu se piše u knjigama. Godinama se nismo videli, a kad smo se ponovo sastali, kao da nije prošao ni dan. Šegačili smo se, završavali jedan drugom rečenice, smejali se i šalili. Mislio sam da si mi prijatelj, Džo. - Odmahnuo je glavom. - Ne mogu da poverujem koliko sam se prevario. - Podigao je pesnicu.

Brzo sam krenuo prema njemu. - Hoćeš da me udariš? Ako će ti biti lakše, hajde, samo napred. Onda ću ja tebi da vratim. Ali nijednom od nas neće biti lakše. Misliš da je meni drago što je tvoj otac to uradio? Misliš da mi je prijatno što sam morao ovo da ti kažem? Užasavao sam se ovog trenutka još otkad sam sve povezao. Tajsonu još nisam rekao jer sam smatrao da ti zaslužuješ da saznaš prvi.

Brajs je spustio pesnicu i sav se ukrutio. - Ne mogu da verujem, jebote. Ti, od svih ljudi.

- Slušaj, ako veruješ u naše prijateljstvo...

- Prijateljstvo? Ti i ja više nismo prijatelji. - Brajs je ponovo podigao pesnicu. Ruka mu je drhtala, a onda ju je spustio. - Nisi ti toga vredan, Stile. Gubi se iz moje kuće.

Okrenuo sam se i otišao.

Uzdahnuo sam. Razgovor je protekao onako kako sam očekivao. Seo sam na stolicu baštenske garniture i spustio ruke na sto, a čelo oslonio na šake. Sledeća tačka dnevnog reda jeste da se vidim s Melani. Odlagao sam da joj priznam šta sam uradio. Ustao sam i obišavši prednji deo kuće, krenuo prema svom autu.

Utom mi je zazvonio prokleti telefon.

Prepoznao sam broj. Srećom, ovog puta nije bio moj progonitelj.

- Zdravo, Milse - pozdravio sam ga preko telefona.

- Imam dobre vesti za tebe - saopštio mi je Trevor Mils. - Pronašli smo tvog gradonačelnika.

38.

Melani

Mladić se okrenuo i brzo otišao,

- Šta je to, doktorka? - upitao je Tajson.

- Nemara pojma. - Otvorila sam kovertu. Istog trenu sam se rastužila.

Stigla mi je tužba od Đininih roditelja zbog nestručnog i nesavesnog lečenja.

Kako se samo usuđuju? Lagali su svoju ćerku, a sada već počinjem da sumnjam da li je uopšte izvršila samoubistvo. Umalo sam doslovce izgubila tlo pod nogama.

Tajson me je pridržao i uzeo mi onaj papir iz ruku. Pomogao mi je da odem u dnevnu sobu i smestio me na Džoninu sofu presvučenu brokatom.

Ovlaš je pogledao dokument. - Šta, dođavola? Zar već nisu podneli jednu tužbu?

- Podneli su žalbu lekarskoj komori. Tako mogu da mi oduzmu lekarsku licencu. Ovo je građanska parnica. Sada hoće da mi uzmu novac.

- Dobro, to imamo. Džo i ja ćemo im platiti da se sklone.

Nisam ni sumnjala da stvarno misli sve što kaže, ali nisam mogla da uzmem njihov novac. Provukla sam prste kroz kosu. Zar ne može da prođe nijedan dan bez trzavica?

Očigledno ne u ovom životu.

- Ne možeš sve da rešiš novcem, Tajstone.

- Malo sutra ne mogu.

- Stvarno? Misliš da možeš? Pa nisi mogao sebi da pomogneš, zar ne?

Pokajala sam se čim sam to izgovorila. Ja sam njegov psihoterapeut, njegovo utočište. Nije trebalo to da kažem iako je istina.

- Izvini. - Odmahnula sam glavom. - Nije trebalo da budem tako gruba. Ali tako je. Ne možeš sebe da izlečiš novcem, niti njime možeš da rešiš ovo. Ne možeš da vratiš Đinu iz mrtvih.

Seo je pored mene i pogledao me pravo u oči. - Znam da ne mogu, ali ne možeš ni ti. A zašto te tuže?

Zaustila sam da mu odgovorim, ali je on ispružio ruku.

- Ja ću ti reći zašto. Tuže te da bi ti izvukli novac. A mi, Stilovi, imamo ga podosta.

- Ne treba meni vaš novac. Moje osiguranje pokriva ovakvu vrstu tužbi.

- Prilično sam siguran da možemo da platimo više nego što bi dobila na osnovu polise osiguranja.

- Ne sumnjam, ali ja to uplaćujem godinama. Konačno će mi se isplatiti.

Telefon mi je zazvonio iz kuhinje, gde sam ga ostavila da me ne bi ometao tokom seanse s Tajsonom. - Samo trenutak - izvinila sam se Tajsonu.

Otišla sam u kuhinju, ali veza se već prekinula. Zvao me je agent iz osiguravajuće kuće zbog provale. Trenutno nisam imala snage da se bavim time. Ubeležila sam u podsetnik da ga pozovem sutra.

U tom trenutku primetila sam da mi je stigla i poruka od Džone. Stigla je još pre dva sata.

Ništa nisam saznao prilikom posete Lariju. Idem kod Brajsa. Moram da mu kažem. Volim te.

Blagi bože... Iskreno sam se nadala da će Brajs Simpson shvatiti kakav je njegov otac. U suprotnom, Džona će se uskoro vratiti kući i neće baš biti lepo raspoložen. Brzo sam mu odgovorila.

Srećno. Volim i ja tebe.

*

Džona se vratio kući namrgođen. Odmah sam mu prišla i poljubila ga. - Kako je prošlo? - Bila sam ubeđena da već znam odgovor.

Odmahnuo je glavom. - Onako kako sam i očekivao. Čvrsto je ubeđen da je njegov otac nedužan. A taj čovek je, očigledno, bio stvarno dobar otac uprkos drugim manama.

- "Mana" je preblag izraz za to - rekla sam. - Sedi. Doneću ti martini.

Džona je grozničavo provlačio prste kroz kosu. - Ne mogu, Melani. Ne mogu da sedim i pretvaram se da je među nama sve kako treba.

- Kako to misliš? Među nama i jeste sve kako treba. Koračao je tamo-amo po kuhinji kao zver u kavezu.

- Ne razumeš. Moram nešto da ti kažem. Bio sam kukavica, pa ti nisam rekao ranije.

Meni da kaže? Šta li je, za ime sveta, imao meni da kaže? Dao mi je krov nad glavom pošto nisam mogla više da provedem ni trena u svom stanu. Unajmio je privatne detektive da rasvetle Đinin slučaj, a uporedo je rešavao porodične nedaće. Zaustila sam da mu sve to kažem, ali mi je on pokazao rukom da ne govorim.

- Volim te - rekao mi je. - Gospode, kad bi znala koliko te samo volim, Melani.

Pomazila sam ga po obrazu. - Volim i ja tebe. Najviše na svetu. Prema tome, šta god da je u pitanju, prebrodićemo to zajedno.

- Ne, ovo nećemo. Izneverio sam te. - Tresnuo je pesnicom o sto. I to snažno. - Sve sam vas izneverio, Melani. Zato mi se ne približavaj, jer ću i tebe izneveriti još više. Prvo brata, pa najboljeg druga, a sad i tebe.

- Pre svega, nisi izneverio brata. Bio si dete, Džona. Dete. A nisi izneverio ni najboljeg druga. Nisi ti kriv što je njegov otac psihopata. Samo si mu to saopštio. A mene? Prema meni si stvarno divan. Zato pusti to i...

- Ne! - Tresnuo je pesnicom o sto još jednom. - Moram ovo da ti kažem. Moram. Ako nismo iskreni jedno prema drugom, onda naša veza ništa ne vredi.

Imala sam utisak da će mi srce iskočiti. Šta se dešava? Imao je nešto da mi kaže, a nisam mogla ni da pretpostavim o čemu se radi. Očigledno nije ništa dobro.

- Nisi me valjda lagao o svojim osećanjima?

- Da li sam te lagao o svojim osećanjima?

- Nisi me valjda lagao kad si mi rekao da me voliš? Još jedan tresak pesnice o sto. - Dođavola, nisam.

Volim te više od svega. Melani, ti si mi sve na svetu. Ubija me činjenica da ću te izgubiti.

- Nećeš me izgubiti - rekla sam drhtavim glasom.

- Ti... Prosto ne shvataš.

- Shvatam. Šta god da uradiš, nikad te ne bih ostavila.

- Ne shvataš. Izneverio sam te. - Stegao je pesnice, a mišići i žile na njegovim prelepim podlakticama su se napeli. - One večeri kad su te oteli zvala si me, a ja ti se namerno nisam javio zato što sam bio ljut, jer si otišla iz moje kuće bez pozdrava. Ja sam se ljutio zbog gluposti, jebote, dok si ti prolazila kroz pakao, a to ti se ne bi ni desilo da sam se javio na prokleti telefon.

Srce mi je umalo stalo. - Ne razumem. - Usne su mi drhtale.

- Šta ne razumeš? Nisam se javio kad si me zvala, Melani. Bio sam ljut na tebe.

- Zvala sam te, jer sam mislila da ćeš mi pomoći. Broj policije je bio zauzet. Bilo je zauzeto, dođavola!

- Misliš da ja to ne znam? Znam celu priču, jebote. I svakog dana lagano umirem jer sam ti to uradio, jer sam uzrok tvojih užasnih patnji.

- Gospode...

- Eto, vidiš kako sam ja divan! Žena koju volim prošla je kroz pakao jer sam, je li, bio previše ljut da bih joj se javio na telefon, jebote. Brat kog volim je prošao kroz pakao jer se nisam udostojio da pođem s njim, a samo je hteo da istražimo nestanak njegovog druga. Kad bi samo znala koliko mrzim sebe!

Pročistila sam grlo, obuzdavajući se da ne puknem. Jesam li ljuta? Jesam. Jesam li povredena? Jesam. Ali... - Ne... Ne znam šta da kažem. - Pogledala sam ga, pogledala voljenog čoveka, nesvesno dodirnuvši prelepu dijamantsku čoker ogrlicu koju mi je stavio oko vrata.

- Ne, zadrži je - rekao mi je. - Više niko ne može da je nosi.

- Nisam htela...

Podigao je ruku, stavivši mi time do znanja da ne govorim ništa. Bio je rastrojen, na ivici suza, i žarko sam želela da poletim ka njemu da ga utešim, da mu kažem da ne brine.

Ali kao da mi je neko prikovao noge za pod.

Dođavola, noge. Pomerite se!

Stvarno su mu potekle suze. - Ne moraš ništa da kažeš. Vidim ti u očima da je gotovo. - Provukao je prste kroz kosu još jednom i izleteo iz kuhinje. Pogledao me je preko ramena. - Ostaću van kuće dokasno, tako da ćeš imati dosta vremena da se spakuješ i odeš odavde. Znam da posle ovoga nećeš želeći da ostaneš, ali moram da znam da si bezbedna. Zato sam razgovarao s Tajsonom. Kod njega si dobrodošla, a ima i mnogo praznih soba.

- Zašto mi stavljaš reči u usta? I kad si stigao da razgovaraš s Tajsonom kad sam do maločas bila s njim?

- Zvao sam ga kad sam se vratio od Brajsa.

- Džona, molim te, neću da...

Prekinuo me je podigavši ruku. - Bio sam sebičan, ali sam ipak hteo da ostanemo zajedno iako sam te izneverio. Sad znam da je to nemoguće - rekao je i otišao.

Zanemela sam i samo sam stajala posmatrajući kako čovek koji mi znači sve odlazi iz sopstvenog doma da bi mi dao vremena da odem.

Nisam rekla da želim da odem. Ništa nisam rekla. Nije mi ni dao priliku da bilo šta kažem.

Lusi mi se vrzmala oko nogu tražeći pažnju, ali nisam mogla čak ni da se sagnem da je pomazim. Telo mi je i dalje bilo obamrlo, pa sam samo stajala u kuhinji pitajući se šta da radim.

Džona je već digao ruke od nas. Zašto mi to ranije nije rekao? I zašto nije hteo da ostane i bori se za nas?

Zar on stvarno nije onakav kakvim sam ga smatrala?

Ne. Kod njega je u pitanju griža savesti, čista i jednostavna i, tako mi boga, nemam nameru da mu dozvolim da digne ruke od nas.

Dobro, jeste, trebalo je da se javi kad sam ga zvala, ali bio je ljut, a kako i ne bi bio? Pa pobegla sam od njega.

Sad je on pobegao od mene.

Polako su mi navirala osećanja. Bes, tuga, strah... I sva su se preplitala oko ljubavi i prožimala je.

Još nekoliko trenutaka sam se osećala kao da je vreme stalo dok na kraju nisam kleknula i pomazila Lusi. Možda nije loša zamisao da odem na dan-dva iz ove kuće. Bilo mi je potrebno da se saberem, da ne potonem. Ne mogu večno da zavisim od Džonine zaštite. Niti Tajsonove, kad smo već kod toga.

Polako sam otišla u gostinsku sobu, gde su bile moje stvari. Neće mi trebati mnogo vremena da se spakujem. Nisam htela da ponese mnogo stvari iz stana. Veliki problem je pak predstavljala vitrina s dosijeima. Bila je teška i glomazna, pa nisam bila sigurna da mogu sama da je prenesem. Zato ću sve dokumente u vezi sa Đininim slučajem spakovati u kutiju. Bar ću to poneti sa sobom.

Za pola sata sam sve spakovala u auto sem vitrine.

Startovala sam motor.

Nisam krenula kod Tajsona.

Pošla sam nekud gde ću moći da se saberem.

39.

Džona

Ništa.

Više ništa nemam.

Nisam više potreban svojoj porodici. Otkad znam za sebe, samo sam ih izneveravao, pogotovu Tajsona. Više nisam potreban ni Brajsu, to sigurno. On smatra da naše prijateljstvo ne vredi ni pišljivog boba. A Melani... Nisam imao snage da budem u kući i gledam kako odlazi i ostavlja me. Opet sam ispao kukavica. Jesam kukavica, jer sam čekao toliko dugo da joj kažem istinu, a sada sam kukavica još više, jer nisam mogao da ostanem i posmatram posledice svoje odluke - da gledam kako žena koju volim odlazi iz mog života.

Zato sam seo u auto i krenuo. Nisam se zaputio nikud određeno, ali sam u dubini duše znao odredište. Trevor Mils mi je dao adresu.

*

Dva sata kasnije stigao sam u jedan gradić blizu granice s Novim Meksikom. Adresa se nije pojavila na GPS-u, pa sam morao da se vozikam ulicama dok nisam pronašao mesto koje sam tražio. Bila je to trošna kućica na obodu grada. Pored nje se nalazila garaža za jedan auto.

To je bilo skrovište Toma Simpsona.

Parkirao sam se blok dalje i neopaženo prišao maloj jazbini.

Nisam se udostojio ni da pokucam na vrata, već sam samo okrenuo okruglu bravu. Nekim čudom, bilo je otvoreno. Ušao sam. Nije bilo mnogo nameštaja, ali je tu moglo da se živi sasvim pristojno.

- Tome? Izadi, bolesni skote.

Nije bilo odgovora. Doduše, nisam ga ni očekivao. Prošao sam kroz dnevnu sobu i hodnik i otišao do spavaćih soba. U jednoj je neko očigledno boravio, ali u njoj trenutno nije bilo nikoga. Vrata prostorije za koju se ispostavilo da je kupatilo takođe su bila zatvorena, ali sam ih otvorio i ušao, ne obazirući se na to da li ću možda uhvatiti Toma Simpsona dok vrši nuždu. Međutim, i tamo nije bilo žive duše.

Naspram spavaćih soba nalazila se mala kuhinja. Videlo se da se onaj ko tu živi obezbedio namirnicama. Ugledao sam još jedna vrata. Otvorio sam ih. Vodila su u vlažan podrum s tamnim betonskim zidovima. Dok sam silazio niz stepenice, kao da su me neki nevidljivi prsti dodirivali po celom telu.

Stepenište. Zidovi.

Udahnuo sam i umalo povratio. Izmet. Nisam znao da li je ljudski ili životinjski.

Kad sam stigao do dna, osvrnuo sam se oko sebe.

Umalo mi je srce stalo. Sve je izgledalo upravo onako kako je Tajson opisao. Bezmalo sam mogao da vidim feniksa na tamnosivim zidovima kako mu se podruguje.

Obreo sam se u podrumu nalik pećini, u kome je moj brat proveo dva meseca kad mu je bilo deset godina.

Hteo sam da iskočim iz kože. Gotovo nisam mogao da dođem do daha. Zar ovde nema kiseonika?

Odagnao sam strah što sam bolje mogao i nastavio da razgledam. Nije bilo prozora, što je bilo čudno, a u prostoriji je vladao mrkli mrak. Sačekao sam da mi se oči prilagode, opipavajući zid da bih se orijentisao i odredio da li tu ima nečeg. Grubi betonski zidovi su me grebali...

Trgao sam se.

Iz ugla se začuo tihi jauk. Polako sam pošao ka izvoru zvuka i preda mnom se polako ukazala gomila ćebadi. Utom se ponovo začuo jauk.

Neko je bio u toj prostoriji, u ovom podrumu, u kome su ona tri umobolnika držala mog brata.

Nisam se usuđivao da progovorim. Polako i nečujno sam se kretao ka pokrivenoj gomili i sklonio prljave prekrivače.

Ljudsko telo, vezano i sa zapušanim ustima, ustuknulo je jaučući. Gospode. Bilo je živo.

- Hej, hej - prošaputao sam. - Neću te povrediti.

Bio je to muškarac. Njegovo nago i koščato telo bilo je umazano krvlju i prljavštinom. Glava mu je bila obrijana.

- Hoću da ti pomognem. Ja sam ti prijatelj. Skinuću ti povez sa usta, ali nemoj da vrištiš. Važi?

Čovek je zajecao i klimnuo glavom. Pažljivo sam mu skinuo povez preko usta s lopticom. - Ko si ti?

Zastenjao je, nerazumljivo promrmljavši reči.

- U redu je. Ne moraš da govoriš. Izvući ću te odavde.

- Oslobodio sam mu noge i ruke najbrže što sam mogao. Trgnuo sam se kad je zvuk nalik škripi poda dopro odnekud odozgo. Tom se sigurno vratilo. Bacio sam prljavo ćebe preko izmučenog čoveka. - Pst - rekao sam.

- Nemoj da primeti da sam te odvezao. Ja ću se postarati za njega. Ako se ne vratim za pola sata, nađi nešto što možeš da upotrebiš kao oružje i briši odavde.

Bilo mi je mrsko da ga ostavim tamo, ali morao sam da vodim računa o svojoj bezbednosti dok sam u toj kući. Kazao sam mu da ode ako se ne vratim, ali on je izgledao toliko žgoljavo i bolesno da sam se pitao da li će biti u stanju da se popne uza stepenice.

Ali hoće. Tajson se popeo uz te iste stepenice.

- Vratiću se po tebe. Obećavam.

Nadao sam se da ću biti u stanju da održim to obećanje.

Krenuo sam prema stepeništu, a tamni zidovi kao da su pulsirali i sklapali se oko mene.

Gospode bože, kako je Tajson ovo preživeo?

I koje ovaj muškarac u podrumu?

Naterao sam sebe da se saberem i polako sam krenuo uza stepenice. Ovamo sam došao sam i nenaoružan. Nisam razmišljao o sopstvenoj bezbednosti. Jednom rukom bih mogao da prebijem Toma Simpsona, a čak i da ima nož, lako bih ga razoružao.

Međutim, ako ima pištolj...

Taj čovek je ubica. Hladnokrvni ubica. I sam bog zna šta je radio onom jadnom čoveku u podrumu.

Osetio sam kako mi se mučnina diže do grla. U tome je caka. Tačno sam znao šta je Tom uradio. Isto ono što je uradio mom bratu.

Tiho sam zatvorio vrata podruma i krenuo kroz malu kuhinju. Kvaka na vratima kuhinje polako se okrenula.

U kuću je ušao neki muškarac s kesom namirnica. Koliko sam mogao da vidim, bio je nenaoružan. Kosa mu je bila tamnosmeđa, ofarbana.

Ali njegove oči.

Na licu mu je zaigrao satanski osmeh. Dolijao je. Najzad.

Najzad ću se osvetiti za svog brata. Moj osmeh je postao još širi. -
Zdravo, Tome.

Zahvalnost

“Plamen” je moćna priča o Melani, sjajnoj ženi koja, kao mnoge od nas, vidi sebe kao prosečnu, iako je inteligentna i uspešna. Nažalost, mnoge žene imaju slične predrasude o sebi. Zato sam bila uzbuđena što mogu da pokažem njen preobražaj, što sam joj pružila priliku da ispolji svoju snagu, odlučnost i lepotu. Dok se menja, Melani je sve spremnija da prihvati Džonu sa svim njegovim vrlinama i manama. Njih dvoje su iskreno zaljubljeni jedno u drugo, međutim, može li njihova ljubav da pobedi?

Veliko hvala mojim izuzetnim urednicama Selini Samers i Mišel Hamner Mur. Vaše sugestije su mi bile neprocenjive kao uvek. Hvala mom lektoru Skotu Sondersu i mojim korektorima Džejn Rarden, Liji Ferčajld, Ejmi Grišman i Krisi Sonders. Hvala svim divnim ljudima iz “Voterhaus presa”: Meredith, Dejvidu, Kurtu, Sajli, Džonu, Ivon, Džin i Robin. Korice ovog serijala izgledaju više nego savršeno zahvaljujući Meredith i Ivon.

Posebno zahvaljujem Dejvidu, Džonu i Meredith što su nepokolebljivo verovali u mene i moj rad. Prvo mesto na listi “Njujork tajmsa” san je svakog pisca, a vi ste mi pomogli da to ostvarim. Nema reči kojima bih opisala svoju zahvalnost.

Veliko hvala mojoj asistentkinji Ejmi Denim na tome što je održala u životu moje društvene medije dok sam ja bila zauzeta pisanjem. Ne bih u tome uspela bez tebe!

Hvala članovima mog uličnog tima “Hart and soul”. Članovi tog tima prvi su videli ovu knjigu i cenim vašu podršku, zapažanja i dobre vibracije. Značite mi više nego što možete da zamislite.

Hvala mojoj porodici i prijateljima koji su me uvek podržavali i svim obožavaocima koji su nestrpljivo iščekivali *Plamen*. Nadam se da ste uživali.

Hvala mojim lokalnim spisateljskim grupama “Kolorado romans rajters” i “Hart of Denver romans rajters” na njihovoj ljubavi i podršci.

Sa uzbuđenjem dovršavam ljubavnu priču o Džoni i Melani, čiji vas završetak čeka u *Predaji!*

Beleška o autoru

Autorica najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa* i *Ju es ej tudeja*, Helen Hart, zaljubila se u pisanu reč još dok joj je majka čitala priče za laku noć. Prvu priču napisala je kad joj je bilo šest godina i otada ne prestaje da piše. Pored toga što je nagrađivan pisac savremenih i istorijskih ljubavnih i erotskih romana, Helen je majka, nosilac crnog pojasa tekvondoa, zaljubljenik u gramatiku, ljubitelj crnog vina i sladoleda *Ben end Džeris*. Živi i radi u Koloradu. Helen voli da čita pisma čitalaca.

Scan: Tony

Obrada: Mila

